

R. Garcia y Robertson

Vlkodlaci z Luny

Ztroskotanec na orbitě

Ian se ztratil. Naslouchal, jak mu poslední zbytky vzduchu prchají ven, když zahlédl měsíční přízrak - stříbřité těleso vznášející se na pavučinových křídlech mezi rozeklanými štíty hor a kamenitými úbočími. Trhl hlavou do strany ve snaze udržet to poblikávající světlo v zorném poli. Lunární povrch se mu točil a nakláněl před očima, ale jeho otlučená turistická přilba se nedokázala otáčet dost rychle. Orientace na povrchu Luny je nesnadná - omezený dohled a blízký horizont způsobují, že terénní vlny v bezprostředním okolí se svažují až nepříjemně prudce. Než Ian znovu získal rovnováhu, zmizel mu přízrak z dohledu.

Halucinace, napadlo ho nejdříve. Nedostatek kyslíku. Hypoxie. Přeludy z osamělosti. Bůhvíproč začal zbytkem kyslíku šetřit. Přivřel vstupní ventil na nepatrnou štěrbinu, nechal tak obsah kyslíku v krvi poklesnout na nebezpečnou hladinu a ignoroval marnivé varování svého skafandru: "Nezavírejte prosím ventil," radil mu chraplavý, svádívý hlas, který mu šeptal do levého ucha. I pitomé počítače ve skafandrech věděly, že mladí muži více dají na sexy hlas. Tento hrdelní šepot měl pohupující se boky, hrotitá ňadra a krk jako Neferiti. Ian slyšel ten poddajný úsměv. "Nejvyšší čas k obnově vaší zásoby vzduchu - vraťte se prosím do svého vozidla."

"Skvělá rada, ale já tu zatracenou káru *nemůžu najít*" Dokud se ten přelud nevrátil, nevěděl Ian, kam jde. Ten okolní kousíček měsíčního povrchu se mu zdál povědomý - nízké sedlo mezi dvěma rozeklanými vrcholky, poseté kamením, sutí a balvany velkými jako dům. Ale podobně vypadala většina povrchu Luny.

A celou tu dobu mu nepřestával unikat ven vzduch.

Jelikož se Ian nerad vzdával, nepřestávalo ho štvát tohle pomalu odměřované umírání. Bylo mu necelých třicet, měl tři doktoráty, slibnou kariéru ve výzkumu konverze hmoty, suchý skotský humor, a dokonce i přiměřenou rozvahu - když se uráčil ji použít. Plastická chirurgie mu dodala módně dokonalý vzhled. Vlastnil zděnou chatku se střechou z palmového listí na Hebridách. Proklatě, hrál také na *dudy* - "Téměř zapomenuté *umění*, Bože! Taková škoda!"

Protože byl na Měsíci necelých čtyřicet hodin, znamenala by jeho smrt rekord jako nejrychlejší smrt turisty od zenových výletníků cestujících na palubě *Dharmového tuláka*, kteří zakončili svá současná vtělení tím, že vyhloubili nový kráter v Tychu. Před necelými dvěma hodinami stál Ian na jednom z vrcholků, *viděl* to zatracené vozítko stát v *maře* - lesklá bělice na čedičovém podnosu. A v tu chvíli se rozhodl, že by se měl vydat zpět jinou cestou. "Nemá význam vidět stejnou část Měsíce dvakrát."

Navigační program skafandru by mu měl pomoci přerušované čáry promítat do hledí optimální trasu. Ale ta tečkovaná

čára ho nedovedla zpět k jeho vozidlu. Místo toho jej ta prolhaná cesta do země Oz vedla hlouběji do hornatého oblouku *Montes Carpatus*, měsíčních Karpat. (Byly pojmenovány podle oblasti kdesi v Polsku nebo Maďarsku - Ian si nebyl jist, kde to bylo, a rozhodně to nechtěl teď zjišťovat.) Ztratil se mezi trčícími kostmi prastarého měsíce, hrubými štíty a suťovými svahy staršími než *maře* kolem. Staršími než život na Zemi. Měsíční povrch byl posetý balvany, zvrásněný krátery po dopadech meteoritů a zaplněný černočernými stíny tak hutnými, že do nich neviděl.

Gloriola spojových družic s libračními navigačními stanicemi měla mít nepřetržitý přehled o komkoli kdekoli na Luně. Ale stejná porucha, která poškodila mapovací program v jeho přilbě, mu také trvale zablokovala spojení na frekvenci Rádía Ganymedes. Vlnovými délkami se namísto toho proháněl divoký rock. Právě teď naslouchal žoviálnímu refrénu kapely "Veselý král Joviš a Rudí puntíci", doprovázenému foukací harmonikou, kytarou, keramickými džbány a elektronickou valchou:

My správňácký kucí z *Ganyméda*,
máme kytááru a kapelúú...

Večer amatérských kapel na Jupiterově měsíci *Iana* přiváděl k šilenství. *Viděl* Jupiter, osm set milionů kilometrů vzdálený, nažloutlý malý disk mezi ostře zářícími hvězdami. Zařval na Veselého krále Jo vise: "Do hajzlu, držte už huby!" Jalové gesto. Rychlostí světla by trvalo signálu čtyřicet pět minut, než by doletěl k Jupiteru - Ian bude mrtev dlouho předtím, než by mohl Ganymedes odpovědět. Vztekle tiskl do antény skafandru, takže ji zpevněnou rukavicí urazil u svého kořene. To jeho komunikační poruchu neřešilo, ale přinejmenším se teď mohl slyšet, jak přemýšlí. Rázem bylo všechno tak mrtvolně tiché, jak jen může lunární vysočina být. Tiché a strašidelné k neuvěření.

Ticho vyplnily tlumené zvuky. Jeho skafandr s přilbou tvořily malou kompaktní rakev, bzučící životem, chránící ho před sálavým denním vedrem i mrazivou nocí. Vzduch pronikal dovnitř nákrčníkem na jeho šíji. V nádrži přilby měl vodu. Když otočil hlavou doprava nebo doleva, mohl si na jazyk nabrat tabletky - glukózu a vitaminy na jedné straně, na druhé tvrdé drogy - syntetické opiáty, které dovedly tlumit bolest i strach, účinné amfetaminy, které by ho dokázaly postavit na nohy. Monitor v hledí mu sděloval pulz, frekvenci dýchání, obsah kyslíku v krvi, zásoby vzduchu, stupeň ozáření, vnitřní i vnější teplotu, dokonce i čas v Greenwichi v Anglii. Když sykot vzduchu utichne, jeho proradný skafandr může fungovat ještě celé měsíce - možná i roky. Mikrometeoritická eroze trvá eony, milimetr za deset milionů let. Jeho tělo by tady mohlo zůstat na věky, jako bizarní varování ostatním turistům.

Přelud se vrátil, stříbrné těleso poskakující mezi jasným slunečním světlem a černým stínem, pavučinková křídla mu pableskovala barvami duhy. K čemu křídla ve světě bez vzduchu? "Iane, milý synu - ty nejen, že umíráš, ale zároveň ti už v hlavě přeskakuje." (Nahrávky ze skafandrů obětí hypoxie byly plné pestrobarevných představ, přeludů domova, matky a záchranných lodí, které tam ve skutečnosti nebyly.) K prvnímu přízraku se připojil druhý.

Oba stejně rychle zmizely, ztratily se v neproniknutelném stínu. Ianovi hlavou bleskla myšlenka, že si s ním hrají.

Zhltnul několik bílých povzbuzujících prášků, zapil je vlažnou vodou z hadičky v přilbě - dlouhodobá drogová závislost mu beztak už nehrozila. Drogy se mu vplížily do cév a přepnuly z běžného měsíčního povrchu na ostrý, pronikavý záběr, jako 3V negativ nějaké nasvícené pouštní krajiny, kde písek s oblohou jsou černé a stíny září bělobou.

Ian vyrazil vpřed, plný opiátů a zlosti, dezorientovaný a rozhodnutý vyhledat ta tancující světla a přinutit je, aby ho dopravila k jeho vozítku.

"Pozor, právě jste přešel na 120-vteřinovou železnou záso-bu - vraťte se laskavě ke svému vozidlu."

Ian tápavě našmátral vstupní ventil na přilbě a rázně jej uzavřel, takže zastavil sykot vzduchu a ušetřil poslední doušky vzduchu na chvíli, kdy je skutečně bude potřebovat. Stále ještě mu zůstal zatuchlý vzduch ve skafandru a přilbě, nasládlý jako cecek, ale dýchatelný. Sunul se vpřed. Krátkými krůčky. S mělkými nádechy. Bez cirkulace vzduchu, která by mu chladila přilbu ozářenou sluncem, se pot shromažďoval ve svědivém plastovém límci skafandru. Blízkost udušení zeslabovala jeho pud sebezáchovy. Ještě předtím, než začal pozorovat měsíční přeludy a rozprávět se svým skafandrem, zaznamenal Ian šilenou touhu servat si tu omezující přilbu a nadechnout se čistého, chladného vakua. Katastrofická dekomprese mu mohla obrátit plíce naruby, ale uchránil by se tak před umíráním v uslintané tupé letargii. Ian se netěšil na to, až bude ležet obličejem dolů v měsíčním regolithu a tonout ve vlastním potu a CO₂, zatímco mu budou smyslné nahrávky oznamovat, že má vážné potíže.

Když vypnul přívod vzduchu, cítil se lépe. *Žádný* protivný tichý sykot, který by mu připomínal jeho postavení. A co bylo nejlepší, přeludy se vrátily. Ian obdivoval jejich nízké plavné smyčky. Přibližovaly se k sobě každých deset nebo dvacet metrů, téměř se dotýkaly. Neměly tváře, jen nepatrné prohlubně v místech, kde by měla být ústa a oči.

Indikátor lanová obsahu kyslíku v krvi začal červeně blikat. Nevšímal si toho. Smyslný hlas v jeho skafandru ho naléhavě žádal: "Otevřete prosím přírodní ventil ve své přilbě." Hrubý mechanický ventil nemohl být přepínán počítačem jeho skafandru. Odvětil tomu sexy syntetizovanému hlasu: "Drž hubu." Ian nebyl ještě připraven na svůj poslední nádech. Přeludy se očividně nějakým dýcháním nezatěžovaly.

Opět se chystal vykročit, s úmyslem setkat se s halucinacemi v půli cesty - ale nohy ho neposlouchaly. Když sklopil zrak, zjistil, že klečí. Upadl, aniž by si toho všiml. Jemný soudržný písek vytvořený věky mikrometeorických nárazů ztlumil jeho pád.

Kontrolka hladiny kyslíku zuřivě blikala. Nejvyšší čas vyslyšet tu sladkou neústupnou nahrávku - "Otevřete prosím přírodní ventil." Ian hmátl dozadu, tápal kolem sebe, našel páku ventilu - ale nedokázal jí otočit. Už jen sevřít ruku v rukavici vyžadovalo velkou námahu. Ochromené prsty ne-

měly sílu pohnout páčkou a dovolit mu těch pár posledních nádechů. Zhroutil se po hlavě do měsíčního prachu.

V šestinové gravitaci padá prach zvolna, jako zvolna se spouštějící damaškový závěs. Skrz padající zrnka prachu viděl Ian pohorí nachýlené do stran, čnící proti dokonale temné kosmické noci. *Taková hloupá smrt!* Ian miloval život, miloval ho tak, že pobyt na Měsíci v něm vyvolal nutkání lézt po horách. Chladná prázdnota se plížila skrz upoceně horko jeho skafandru, přebíhala mu po páteři a hlodala mu ve střevech. Zašel příliš daleko. Prohrál.

Když Luna potměněla, Ian cítil, že ho nějaké stříbrné paže zvedají do náručí, nesou ho nahoru k pavoučím křídům. Stříbrné zapouzdřená tvář přeludu nevypadala ani trochu lidsky - tvarem spíš připomínala vlčí mordou. To ale bylo Ianovi celkem fuk. Mrtvým je jedno, kdo šije odnáší.

Není nic lepšího než ulehnout mrtvý a probudit se živý. Ian ležel na zádech, oči měl zavřené, vnímal slabou měsíční přitažlivost. Vzduch mu proudil do plic i ven. Někde odkapávala voda. V návalu strachu si uvědomil, že nemá přilbu, že je vysvěcen ze skafandru, a že vystavuje tvář i tělo vakuu. Divoce kolem sebe tápal ve snaze zavřít si skafandr.

"Človče, přestaň honit vzduch a *dýchej* ho."

Ian spustil ruce. Vysoko nad ním přecházely po kamenech stíny. Ležel v obrovské jeskyni osvětlené stovkami tlustých voskových svíček. Temný vzduch chutnal chladně a vlhce. Vedle něj dřepěl humanoid s psí podobou. "Iana nejdřív napadlo "vlk", potom "hyena", ale to zvíře nemělo blízko ani k jednomu. Byl to mimozemšťan - Pes z Ariadny, velký jako člověk, proporcemi připomínající paviána, s tmavými očima jako korálky a štrápci soustav zvukových tykadél z každé strany krátkého čenichu. Mezi pootevřenými rty prosvítala dvojřadá bílých tesáků. Tělo měl Pes zahaleno stříbřitou látkou, maska mu visela po straně, z ramen zvířete vyrůstala duhová křídla pokrytá solárními články. Na jeho stříbrném hrudníku bylo připevněno standardní mluvítko.

Vedla Psa si hověl člověk, muž bledé tváře, modrooký král z pohádek - hezké, bezstarostné rysy, ze kterých přímo číselo plastická chirurgie. Jeho stříbrná kombinéza dodávala těm téměř stu kilům svalů a kostí úžasný vzhled. Ani jeden z nich nebyl Luňan. Luňané připomínali holografie s podtitulkem "předtím" z reklam na levnou lázeňskou léčbu - člověk byl příliš dobře stavěný a Pes pocházel z nějakého vzdáleného koutu vesmíru.

"Clive Barrow," prohodil svalnatý přelud a pozdravil Iana ležérním zasalutováním dvěma prsty. Kývnul palcem na vlka. "Pes. Nijak netouží po lidském jménu."

Mimozemšťanova šestiprstá ruka začala ťukat do kláves mluvítko. "Nazdar, človče," ozvala se protahované krabička, "vítejte ve Vlčí smečce."

Ian se rozhlédl. Přitažlivost se zdála být v pořádku, ale všechno ostatní bylo špatně. Ležel v rozlehlé vápencové jeskyni - jako vystřižené z nějakého dobrodružného románu. Dolů ze stropu visely stalaktity a ze země se zvedaly masivní stalagmity, některé se v půli cesty spojily a vytvořily tak fantastické splývavé kmeny, jako sloupy zpola ztuhlé zmrzliny. Z velké dálky sem doléhalo odkapávání, cákání padající vody, a tenké pištění netopýrů, kteří poletovali u stropu ve světle svící. Malí hnědočerní upíři - Ian si dokázal představit jejich divoké oči jako korálky a lesknoucí se špičky.

"Kde to k čertu jsem?"

"Na Luně." Pes uhodil do klávesy naučného slovníku: "Největší přirozená oběžnice Země, průměr 3500 kilometrů, gravitace na povr..."

Clive ho přerušil: "A ty se menuješ Ian MacNeil. Bydlíš na Hebridách na Zemi. Dneska je čtvrtek greenwichského času. Stačí?"

Bez ohledu na tu stručnou biografii, nic z toho mu stejně nedávalo žádný smysl. Na Měsíci nebyli žádní krvelační netopýři. Nebyl tam vzduch, ve kterém by mohli létat. Ani krev savců, kterou by se mohli žít. A v lunárních jeskyních nebyly žádné stalaktity ani stalagmity, které jsou vytvářeny vodou odkapávající z vápence - protože Měsíc je vyschlý na troud. *Maře Imbrium* bylo mořem jen podle jména. Na Luně dokonce ani není *vápenec*, který se tvoří z usazených a zkamenělých pozůstatků pradávných mořských živočichů.

Ianovy smysly si očividně vybíraly drogami omámenou dovolenou, to v něm ale nepřehlušilo myšlenku, že by se cítil lépe, neskonalé lépe - na povrchu Země.

Nebo alespoň na povrchu Měsíce. Místo, aby se zajímal, kde se tu vzali netopýři, Ian se divil tomu, jak je ten život opravdu překrásný, když si tak představoval odpoledne doma na Hebridách. Bílé plachty na vodě. Moře odrážející barvy západu slunce, měděnou červen a tmavou lila. Vzpomněl si na tu ďábelsky krásnou letušku, která mu podávala večeri na palubě raketoplánu. Ian se cítil tak šťastný, jako kdyby šeptala: "Až přistaneme, pronajmeme si matraci a rozdáme si to," místo aby jen řekla: "Přeji vám příjemný pobyt."

Dostal druhou šanci, a tak jen blábolil pořád dokola, jak je rád a vděčný...

"Jak vděčný?" zeptal se Pes.

"Můžeš to nějak převést na prachy?" nadhodil Clive.

"No, opravdu, opravdu vděčný. Připadám si jako naprostý trouba..."

"To jsou lidé často," podotkl mimozemšťan. "Víte, že jste měl přírodní ventil zavřený?"

Ian provinile přitakal. "Šetřil jsem vzduchem."

Psovo mluvítko se zakuckalo. Clive na něj káravě zakýval prstem: "Kámo, ty ale musíš dejchat teď, ne až příští tejdén!"

Ian se rozesmál s nimi, přitom se rozhlížel po hlubokých proláklínách jeskyně - zdálo se mu, že galerie nad nimi nikde nekončí. "Kde se tady vzali ti netopýři?"

Clive pohlédl na Psa. "Netopejři? Jaký netopejři?"

"Ten člověk má halucinace," usoudil Pes.

Dobře, asi mi straší ve věži, pomyslel si Ian. A může se tomu někdo divit? Posledních pár hodin mluví samo za sebe. Iana teď napadlo, že lidé neměli nikdy opouštět Zemi, od dob jeho předků, kteří se jako první vyloupili od anaerobního slizu, se přizpůsobovali životu v atmosféře - a nikde jinde. Snadnost, s jakou jste na Luně mohli přijít o život, byla děsivá. Mohli jste se udusit ve vakuu, otrávit se dusíkem, přebrat kyslík, zmrznout ve stínu nebo se usmažit na slunci. I zpomalené pády vám mohly prorazit skafandr. Ohnivý záblesk z vás mohly udělat topinku. Nebo nepatrná závada v cloně k vám mohla propustit částice tvrdého záření, které by zasely sémě nevyléčitelné rakoviny, jež vás může sklátit o dvacet let později, kdy *Luna* už bude sotva znatelnou vzpomínkou.

Není to fér. Taková všestranná křehkost dělá z udržování jedince naživu neradostnou otročinu. *Bez. ustání*

muset poslouchat. Nemít šanci jen tak v klidu snít, nebo se kochat měsíční krajinou.

Nic lana na tohle dostatečně nepřipravilo, ani 3V, ani let raketoplánem, ani letuščino "Přeji vám příjemný pobyt". Instinktivně sáhl do otevřeného skafandru pro zpáteční letenku a přál si, aby nahmatl ten plastový příslib, že existuje nějaká kajuta raketoplánu, který ho odveze domů.

Letenka tam nebyla. Ian se prudce vzpřímil do sedu. Jeho potem nasáklá Jcapsa byla prázdná. Žádná letenka. Ani osobní průkaz. Ani kreditní klíč. Rozhlédl se. Ani jeden z jeho zachránců se na něj nedíval. "Kde jsou mé věci?"

"Věci?" Clive pozvedl obočí. "Jaký věci?" Zvířecí škleb Psa se o jeden nebo dva centimetry rozšířil. Tihle mimozemšťané mají zvláštní schopnost něco pozorovat bez toho, aby se na to museli dívat.

"Věci z mé kapsy. Můj průkaz. Kreditní klíč. Letenka na raketoplán."

"Vzali smě si to." Clive si poklepal na malou kapsu připnutou ke své stříbrné hrudi. Tak to ne. Jak si mohli dovolit vyrabovat mu kapsy? Ian zuřivě rozvažoval. I když tihle dva jsou velmi divní, zachránili mu život, a on se s nimi ani nechtěl pouštět do křížku. Clive nad ním měl výškovou i váhovou převahu a Pes se zdál být nelidsky silný. Průkaz byl nahraditelný, mohl by se obejít i bez kreditů, ale bez předplacené letenky je to s ním špatné.

"Dlužíš nám odměnu za záchranu," vysvětloval mu Clive. "Nepsanej zákon říká, že máme nárok na půlku - a nepsaný zákony se musej dodržovat do puntíku, i když tady není nikdo, kdo by na to dohlídl."

Zpáteční cesta stála víc, než Ian vydělal zajeden rok. Kdyby někdo jeho letenku prodal, nebo ji použil, aby zmizel na fliněnce, nemusel by se Ian už vůbec dostat zpátky. "Heleďte, já nemám nic proti tomu, abych se s vámi podělil - zasloužíte si nějakou *přiměřenou* odměnu - ale já musím mít tu zpáteční letenku."

Mimozemšťan si nastavil mluvítko na větší hlasitost. "Člověče, stačila by jedna nebo dvě minuty navíc, a my bychom tady nesmlouvali. Nechali bychom si tu letenku a k tomu ještě spoustu orgánů z vašeho těla a cenných bioimplantátů a zbytek z vás bychom přeměnili na prach v organickém drtiči."

Cli ve se roztomile zazubil: "Jasně - nemůžeš nám poděkovat *dostatečně*. Bez vzduchu bys měl letenku na onen svět. Jestli si myslíš, že si dokážeš poradit sám, zvedni se a odejdi. A nezapomeň znova pevně uzavřít propust, až vypadneš."

Jakou propust? Ian nikde neviděl vchod do jeskyně.

"Podívej," uvažoval Cli ve, "k čemu by ti normálně byla půlka letenky? Raketoplány by tě prostě nevzaly na *půlku* cesty na Zemi. Jedinej možnej způsob, jak se čestně vyrovnat, je, že z tebe uděláme plnoprávnýho, stoprocentního Člena Vlčí smečky."

"Co je to Vlčí smečka?"

Jeho nevědomost vyvolala soucitné pohledy. Clive se otočil k Psovi: "Tvrdí, že nikdy nic neslyšel o Vlčí smečce."

Pes přehnaně pokrčil rameny, jako by chtěl říct: "To je ten tvůj hloupý druh."

"My smě Vlčí smečka," vysvětlil mu Clive. "Teda její část."

Pes vyrazil mezi stalaktity a prohlížel si vápencový strop. "Nemyslíš, že blecha je už *kousek* od nás?"

Clive vylovil za zády lanovu přilbu. "Je tady návrh, že to tady zabalíme a vydáme se k bleše. Ses pro?"

"Proti," namítl Ian. "Jsem pro to, abyste mi dali mé věci a ukázali mi cestu k mému vozítku."

Clive pokrčil rameny. "Promiň, já jsem s emzákem. To je dvoutřetinová většina - návrh je schválený a není proti němu odvolání. Chceš to snad přepočítat?"

"Ne, to není fér."

"Sakra, *ne*! To je *demokracie*" Clive si přetáhl stříbrnou kápi přes hlavu a podal lanoví přilbu. "Este rád se staneš Luňanem."

Pes stiskl spínač zasazený nepatříčně do jednoho ze stalagmitů a jeskyně zmizela a s ní i netopýři a všechno ostatní. Ian zjistil, že sedí v průhledné polokouli vklíněné pod převisem na okraji jakéhosi *maře*.

Clive ukázal stříbrným prstem: "Kuk na strejdu!"

Celá jeskyně byla 3 V holoprojekcí. Vzduch, který napínal stěny bubliny, už vůbec nechutnal chladně a vlhce, teď byl suchý s kovovou příchutí. Ta 3 V byla dost dobrá. Téměř jako ve skutečnosti.

Pes si přetáhl kápi a odjistil propust. Vzduch unikl do prázdna. Bublina splaskla a Ian ustavil amatérský halový rekord v nasazování přilby a uzavírání skafandru. Když se vymotal z propadlého úkrytu, vystoupil na Moře dešťů, pustou lávovou planinu spojující *Oceanus Procellarum* s Mořem klidu - vyhloubeným před čtyřmi miliardami let kamenem o velikosti Rhode Islandu, který vytvořil v měsíční tváři pravé oko.

Visela nad nimi Země, téměř v úplňku, o hodně větší než Měsíc při nejtěsnějším přiblížení. Bílé cáry mraků klouzaly nad modrými moři. Kolik vzduchu, kolik života! Nedovedete si představit, jaký je Země modrobílý drahokam, dokud ji nespatříte z povrchu její mrtvé sestry.

Ian měl připraven celý milion protestů, otázek a obvinění - ale nic z toho nedokázal vyřknout. Jeho vysílačka byla stále mimo provoz a křičet ve vakuu nemělo žádný smysl. Clive s mimozemšťanem byli pár metrů před ním, s křídly doširoka rozevřenými, mávajícemi v odpoledním slunci, splasklý přístřešek nedbale vsunutý pod Clivovou paží. Ani jeden na něj nepohlédl. Ian neměl kam utéct. Musel si bez ustání úzkostlivě kontrolovat kyslík - s přílbovým ventilem doširoka otevřeným nasával do skafandru poslední vteřiny vzduchu.

Objevil se nad nimi ohnivý bod a neustále se zvětšoval, nejdřív zářil víc než Jupiter, pak víc než Země. Čekání na volném *maře* na blížící se člun může být nepříjemné. Vypadalo to, že blecha klesá přímo na ně, zaměřuje se, aby je zatlačila do regolithu.

Na poslední chvíli se úhel klesání naklonil a blecha dosedla kousek od nich, přičemž zvedla ohnivě rudý oblak prachu a spálených plynů. Člun vypadal staře a neohrabaně, podobný třínohému pavouku s velkýma kruhovitýma očima. "Čertovský dobrá rána" stálo bíle nastříkáno přes šablonu na dveřích vstupní komory.

Ian se sunul k propusti. Sunout se neznamená běžet, ale poskakovat rychlými přísuny a naklánět se daleko před sebe - v nízké gravitaci Luny bylo k povrchu vždycky dost daleko. Druzí dva ho lehce předstihli. Clive pustil mimozemšťana dovnitř jako prvního, potom rukou naznačil gesto "až po vás", Ian bral příčky po dvou, když lezl do komory. Pak za ním zapadly venkovní dveře.

Když se malá místnostka zaplnila vzduchem, strhl si Ian vydýchanou přílbu a radostně vdechoval to, co mu nabízela blecha. Malým čtvercovým okénkem ve dveřích průlezu zahlédl, jak Clive ustupuje - Ian okamžitě pochopil, že tenhle skok podnikne jen on se Psem.

Pocítil jemné chvění sprážených kyslíko-vodíkových motorů, tlumené izolační vrstvou a lunárním vakuem. Zrychlení překonalo přitažlivost. Stalo se toho příliš mnoho příliš rychle. A *stále* ještě se toho dělo příliš. Ian sledoval, jak se jim Luna vzdaluje - a s ní i jeho průkaz, jeho kreditní klíč, jeho letenka domů a pronajaté vozítko, takže už úplně ztratil naději na návrat. Teď byl uvězněn v řítící se kovové bedně, která vysokou rychlostí směřovala kdovíkam. Z dvojice vyseptalých reproduktorů rachotila hudba - opět Rádio Ganymedes. Veselý král Joviš uvolnil místo sboru Svatyně Kalista, který bez doprovodu přednášel "Výše než andělé" a podobné hity minulého století.

HOUSTON: Hledejte krásnou dívku s velkým králíkem.

APOLLO 11: (Praskot) Prosím?

HOUSTON: Podle pověsti žije na Měsíci krásná čínská dívka jménem Čango. Je tam už po tisíce let. Měli byste ji snadno najít. (Praskot) Doprovází ji velký čínský králík chodící po zadních nohách ve stínu skoricovníků. (Praskot) Jméno králíka není známo.

APOLLO 11: Rozumíme. Pokračujeme v pátrání po té králičí holce.

Čertovský dobrá rána

Ian zvědavě otevřel vnitřní přetlakové dveře a prosmýkl se mezi modrými palivovými nádržemi v řídící kabině blechy, té stísněné kovové truhly, staré a nemotorné. Moderní raketonaplány a lodě s konverzním pohonem ukrývaly své vnitřnosti

za panely z leštěného dřeva a plyšové koberce, ale tady našel zmeť potrubí ventilace, elektronických rozvodů a ovládacích panelů. To vše doplňovaly dva lichoběžníkové průzory, které odkrývaly pohled na Lunu. Ostré sluneční světlo spolu s vnitřním osvětlením přebíjely i ty nejjasnější hvězdy a jediný pocit letu vyvolával dvojitý hukot kyslíko-vodíkových motorů.

Pes seděl v nejvzdálenějším křesle, zpola schován za krytem spalovací komory. Blíže anatomická sedačka byla prázdná. Velitelské sedadlo stálo nad spalovací komorou v hlavní ose tahu, která procházela přímo sedacími partiemi pilotových kalhot - pokud je pilot měl na sobě. Z místa, kde Ian stál, se zdálo, že pilot nemá na sobě vůbec nic. Vedle obrazovky s vysokým rozlišením se rozvalovala hladká, holá noha, výš vykukovalo nahé rameno a hlava s nakrátko střiženými vlasy, temnými jako bezhvězdná noc venku. Pilotka něco říkala mimozemšťanovi, takže jí Ian neviděl do tváře.

Prudce se otočila. "Vítej na palubě, cizince. Kam jsi měl namířeno?"

Ian byl příliš omráčen, aby odpověděl. Tvář pilotky byla zbrázděna hlubokými přirozenými vráskami, netknutá plastickými operacemi. Nebyla ošklivá - měla tvář ženy, která už nějaký ten pátek žije a těžce pracuje, aniž by těžila z výhod chemicko-chirurgické kosmetiky. Ale co ho opravdu zasáhlo, bylo její tetování. Pravou tvář obličej je pokrýval obraz chřestýše s pestrobarevně vzorkovaným hřbetem, chřestítka se dotýkala jejích úst, tělo se jí svíjelo po tváři a stácelo se nad obočím - rozevřená tlama s tenkými zahnutými špičáky chystající se k útoku jí vyplňovala čelo. Opravdu by ten obličej neoznačil za přitažlivý.

"Jmenuju se Angela OTerrall." Její protahovaný přízvuk byl hebký, smetanový a medový. Když sklonila zrak ke svému nahému tělu, zasmála se: "Ehm, promiň ty kozy. Nevěděla jsem, že na sebe musím něco hodit, když se stavuju pro Psu." Kývla ke druhé sedačce. "Emzáci kašlou na to, co máš na sobě - nebo jak vypadáš. Nemají lidské pocity."

Psovo mluvítko vyloudilo zvuky upřímného souhlasu.

Angela se předklonila a popadla černý trikot přetažený přes kryt navigačních přístrojů. Zatímco zápasila se syntetickou látkou, lanovi se podařilo představit se. Bylo pro něj snazší mluvit k jejím nahým zadům a ramenům, než k tomu vytetovanému chřestýši. Angela se narovnala a stáhla si černý trikot dolů k pasu. "Já se Psem se chystáme k libračnímu bodu nad odvrácenou stranou," vysvětlila mu. "Budu děsně ráda, když se k nám přidáš."

Librační centrum nad odvrácenou stranou byl vzdálený bod ve vesmíru balancující na rozhraní soustavy Země-Měsíc - neskutečně daleko od místa, kde potřeboval být Ian. "Panebože, to ne! Proč, k čertu, by..."

Umlčela ho hadím pohledem. "Máme tam nějaké zařízení. Soukromě. Když nechceš do libračního bodu, proč ses věšel na Psu?"

Soukromě zařízení? Ian tomu byl ochoten věřit. Nechtěl vědět víc a doufal, že zůstane tak neposkvrněný a nevinný, jak to jen půjde. Angela by sotva spalovala pohonné hmoty jen proto, aby ukázala nějakému psovitému mimozemšťanovi co nejhezčí pohled na soustavu Země - Měsíc. Clivovi se Psem čísel z očí jejich zlodějská minulost - vždyť nedávno obrali lana o všechno, co za něco stálo. Angela vypadala jen o chloupěk čestněji.

Roztřeseně si řekl, že se musí pokusit přesvědčit Angelu, že je počestným turistou v neštěstí. Překotně jí převyprávěl

celý svůj příběh. Jak sem přiletěl ze Země, aby osobně prozkoumal novou konstrukci spalovací komory pro přeměnu hmoty - potom vyrazil na takovou malou soukromou lunární výpravu. V Koperniku-sever si pronajal vozidlo i skafandr, což se ze současného pohledu jevílo jako strašlivý omyl.

Ian si Chtěl hrát na Neila Armstronga, vypravit se do neznáma. Nebo alespoň někam, kam dosud lidská noha nevzkročila. V měsíčních Karpatech je ještě spousta nepokořených vrcholů. Ovšemže toužil vystoupit na panenský vrchol a v duchu si tu horu pojmenovat po sobě. Kde jinde v soustavě Země-Měsíc můžete vtisknout svou stopu do míst, kudy ještě nikdy nikdo nekráčel? V porovnání s Lunou je Antarktida doslova přelidněná - klokotající past na turisty se znečištěným ledem a hordami pouličních žebráků. Ale ten člověk z půjčovny byl typický Luňan, vytáhlá hubená lasička, která ho pustila ven s nebezpečně poškozeným skafandrem a srdečným poplácáním po zádech. (Zde se dočkal od Angely potlačovaného chichotání.) Zabloudil (neskrývaný smích). A byl zachráněn (potlesk z Psova mluvítka). A *okraden* (směs smíchu s potleskem).

"To je celá Luna." Angela potřásla hlavou. "Paní Selené je lepší prohlížet si z dálky. Ráda bych si poslechla závěr téhle *opravdu* veselé historky, ale bohužel se teď musím zase trochu věnovat řízení." Angela přerušila přívod paliva a hrála si s polohovými motory. Otočka. Pád. Znovu pomocné motory. Chvilé beztlížného stavu. Odvrácená strana Luny se vyhoupla před průzory. Krátery se vzájemně překrývaly. Nebyla tu žádná temná *mana*. Šírá lávová moře byla všechna na přivrácené straně, pod vlivem zemské přitažlivosti vytvořená slapovou činností. Odvrácená strana byla zmučenou měsíční krajinou sekundárních a terciálních zásahů, kterým vévodilo obrovské volské oko Orientální pánve.

"No není úžasná?" vydechla Angela. Psovo mluvítko vyloudilo houpavé crescendo, předeheru z populárního songu "Velká zeď z galaxií".

Všiml si, že se Angeliny rysy zjemnily, had odpočíval, ukolébaný hudbou a měsíčním kouzlem, teď už se nechystal k útoku, stal se pouhým neobvyklým vzorem zasazeným do ženiny tváře. Melancholicky pokrčila rameny: "La Luna a Modrá koule jsou ty nejlepší důvody, proč létat po soustavě."

Ian pokrčil rameny: "Vyměnil bych všechny další krásné výhledy na odvrácenou stranu za letenku na Zemi." S každou míjející vteřinou klouzal dál od svého domova na Hebridách.

"Na Zem tě vzít nemůžu," řekla mu. "Modrá koule na to má moc silnou gravitační šachtu a hustou atmosféru. Moje blecha by se rozprskla na kousky, než by dosedla na povrch."

Angela se na chvilku zamyslela: "Musela bych tě vykopnout na nízké orbitě, v nějaké továrně nebo výzkumné stanici - nebylo by těžké sehnat odtamtud nějaký odvoz na Hliněnku."

Ian o tom začal uvažovat. Blecha by mohla sestoupit na nízkou oběžnou dráhu, odlehčená a obsazená pouze dvěma lidmi. Tohle nebyl ani v nejmenším způsob, jakým by se chtěl vracet - Ian by dal mnohem raději přednost vzduchovým polštářům křesel raketoplánu, zásobenému baru a zábavným programům během letu. Ale...

"Něco by to stálo," dodala Angela. "Museli bychom pořádně přitopit pod kotlem, abychom se tam dostali, a pak na té nízké dráze ještě doplňovat palivo. Udělám ti velmi slušnou kamarádkou cenu - palivo plus deset procent za námahu a režii. Jasně, že by bylo levnější vyhodit tě na odvrácené straně, nebo i vysadit tě někde kolem Tycha nebo Armstrongovy stanice."

Možná levnější, ale návrat kamkoli na Lunu by byl krokem zpět. Ian měl jen mizivou naději, že by našel Cliva, a bez platné letenky by jeho osud zůstal v rukou Luňanů. Ti vychrtlí hajzlíci by se jen třáslí, aby ho mohli poslat domů, z lidumilnosti by si přitom účtovali jeho agentuře dvoj- nebo trojnásobek za pokoj, stravné, cestovné, škody na skafandru a vozítku, použití toalety a za každý doušek kyslíku. Luňané byli uzpůsobeni k parazitování na návštěvnících z Hliněnky. Kdyby se vrátil na Měsíc s holým zadkem, bez zpáteční letenky, bylo by to srovnatelné s pádem do nádrže se žraloky ve chvíli, kdy se vyzvání ke krmení. Ian se potřeboval dostat domů. Na Zemi by mohl žádat náhradu škody za ztracenou letenku a kredity a došlápnout si na turistický obchod u pozemského soudu, který by stanovil odškodné a bolestné.

Angela ho sjela pohledem. "Ale ráda bych věděla, jak bys mi mohl zaplatit."

Ian se naježil: "Můžu zaplatit. Ale musím se spojit se svou agenturou, abych mohl zařídit nějakou rozumnou náhradu..."

Rázně ho přerušila: "Tahle blecha nefunguje na sliby, ať už rozumné nebo ne." Angela se zalíbením poklepala panel. "Tvůj vektor může změnit jen opravdická pohonná hmota."

Ian pohlédl na Psu uvelebeného v sousedním křesle. Mimoszemšťan do hovoru nezasahoval.

Angela se předklonila: "Teď zase musím chvilku lítat." Zaburácely hlavní motory. Blecha se pootočila a změnila směr. Ian se musel chytit madla, aby nezačal poletovat po kajutě jako lentilka v krabici. Odvrácená strana pod nimi se zhoupla dozadu a v zorném poli se vyloupl jejich cíl. Lagrangeův bod nad odvrácenou stranou je nejvzdálenějším libračním centrem v soustavě Země-Měsíc, místem, kde přitažlivost lodi k Zemi je přesně vyvážena její přitažlivostí k Měsíci, což udržuje loď v klidu relativně k těmto dvěma tělesům. (Nic se nikdy nezastaví relativně ke všemu.) Dokonce i tato omezená stabilita je jen zdánlivá - sebemenší posun poskytne Zemi nebo Měsíci převahu, která způsobí, že loď se začne od tohoto rovnovážného bodu vzdalovat. Je to neobvyklé místo, o jehož návštěvě se lanovi nikdy ani nesnilo.

V Lagrangeově bodu obíhala jediná loď, která připomínala třílístý ventilátor. Posuzovat velikost proti nesmírnému černému pozadí, kde dokonce i hvězdy se zdají být malé, je obtížné, ale Ian odhadl, že loď musí být poměrně velká a dost stará, poháněná slunečními kolektory spojenými s fúzním reaktorem. Jedna až dvě otáčky za minutu byly prostinkým způsobem, jak simulovat gravitaci.

Angela se s blechou obratně napíchla najeden ze spojovacích uzlů v hlavní ose lodi. Ian pocítil lehké trnutí. Uzávěry se automaticky otevřely a oni byli spojeni s tělem lodi. Průzory kabiny Ian viděl kilometry zvolna se otáčejících slunečních kolektorů, jejich hladký povrch tečkovaný dopady mikrometeoritů.

Angela vypočila ovládací pult, zákmitem kolen přešla do překotu skrčmo a skončila v *demi-pliéu* vchodu do propusti - pěkná ukázka gymnastiky při nulové gravitaci. Zároveň tím dokázala, že zná každý milimetr téhle kabiny. Přílehavé černé triko jí sahalo jen do pasu a čistě ji tak dělilo v polovině, čímž ještě zvyšovalo její tajemnost - z poloviny byla tmavá a nepřístupná, zakončená tím hrozivým tetováním, z druhé poloviny pak byla zcela odhalená, dokonce i svůdná. Bez ostychu proklouzla kolem lana, vplula otevřenou propustí do velké lodi a zmizela v otočném průlezu systému vyrovnávajícím rotaci - aniž by se obtěžovala ohlédnout se.

Ian se vnořil za jejím mizícím zadkem, protože nechtěl zůstat na palubě blechy pouze ve společnosti velkého ošklivého mimozemšťana. Jakmile ji dostihl v protirotačním oddílu, Angela natáhla ruku a přibouchla vnější dveře komory se slovy: "Je tu místo pro dva. Pes se může svést v další věrce."

Začali padat k vrcholu slunečních panelů. Tíže se zvyšovala. Angela si ho prohlížela, s hlavou natočenou, takže mu záměrně ukazovala profil nenarušený tetováním. Teď už byl Ian na ten trik připravený. Šlehne po něm hadem, kdykoli ho bude chtít šokovat. "Jsi opravdu hrozně roztomilý," usoudila. "Máš taky tělo, které se vyrovná tomu obličejí? U chlapů ze Země to tak většinou je." Tohle byla jen provokace a oťukávání. Ona věděla, že Ian nemá sebestmenší šanci, aby si k ní v tomhle těsném prostoru něco dovolil, obzvlášť když je obléčen důkladněji než Sir Galahad.

Kabinka se žuchnutím zastavila na úrovni zhruba dvou třetin normální přitažlivosti. Angela patou rozrazila výstupní dveře. Do kabinky vnikl vlhký, zamlžený vzduch. Přehoupla nahé nohy přes okraj a proklouzla průlezem. Ian ji následoval; měl co dělat, aby se vyrovnal s Coriolisovou silou a svým nemotorným skafandrem.

Ocitl se ve fotosyntetickém skleníku. Po přepážce se pnula vinná réva. Míhotavé osvětlení s nízkou gravitací vyvolávaly v lanovi dojem, že stojí na dně rybníka zarostlého rákosím. Z podrostu ho zvědavě pozorovala nějaká zakrslá koza.

"Pozor na kozi bobky." Angela odstrčila několik šlahounů a odkryla další přetlakovou propust. "A sundej si ten skafandr. Bude to pro tebe pohodlnější." Proklouzla východem, opět bez jediného ohlednutí.

Ian se odstrojil, jak nejrychleji dovedl, otevřel skafandr až dolů ke kolenům jako nějaké dětské dupačky. Když vystoupil ze skafandru, nacpal ho do otevřené propusti nad sebou, aby udržel dveře výtahu zablokované proti uzavření. Pokud zůstane propust otevřená, tuny vzduchu budou přetlakem držet kabinku výtahu, aby se nemohla vrátit k Psovi. Mimozemšťan byl teď stejně daleko, jako kdyby byl doma na Ariadně.

Hrdý na svou vynalézavost, Ian si pyšně vykračoval za Angelou. Teď tu byl jen on a ona. Žádný nemotorný skafandr. Žádná akrobacie v beztíži. Žádný nadřazený Pes. Svaly tužené na Zemi mu ve dvou třetinách *g* dodávaly pocit síly a hbitosti a velmi výrazný pocit moci. Poprvé od chvíle, kdy se ztratil, mu okolnosti začaly hrát do ruky. Angela měla trochu drsné způsoby - ale na jeho straně stál zákon (nebo to, co se rovnalo zákonům na Luně). Ona bude muset spolupracovat - a alespoň mu spojit hovor na Zemi - nebo se stane spolupachatelkou krádeže a únosu. Otevřel přetlakovou propust, připraven být mírný, ale důrazný.

Ve vnitřní kabině nerostlo žádné víno ani jiné popínavé rostliny. Místo toho na něj pošilhávalo velké kamenné oko. Jakmile Ian prošel propustí, přepážka za ním se změnila v písečné duny, stoupající a klesající pod bezoblačným nebem. Viděl, že oko náleží ke kolosálnímu obličejí, zpola zasypanému pouštním pískem. Ian tu tvář poznal okamžitě. Byl to Ramses II. Vedle hlavy stály dvě vysoké kamenné nohy bez těla.

Byla to samozřejmě projekce, která skrývala skutečnou palubu a přepážky za 3 V obrazem zubožené sochy Ramsese n. Vlastně ten obraz ani neodpovídal skutečnosti. (Ian na vlastní oči viděl originál té sochy, obklopený pobořeným chrámovým komplexem, stanovišti půjčoven velbloudů a turistický-

mi obchody.) Byla to projekce Ramsesovy padlé sochy, jak ji vyobrazil Shelley ve své básni "Ozymandias":

*Nic krom toho nezištalo. Rozpadlo se v prach
Z této trosky kolosální, nezměrné a holé
Pustý, hladký písek mizí v širých dálavách.*

Ale bylo to do nejmenších podrobností stejně povedené, jako ta jeskyně s netopýry. Cítil ten horký suchý vzduch, slyšel vítr kvílící nad dunami. Do tváře mu bušila zrnka iluzorního písku.

Pod lanovými nohama ležel perský koberec zářivých barev. Angela seděla s nohama zkříženými na velkém vyšívaném koberečku a nalévala do porcelánových šálků čaj z mosazného samovaru. Ian usoudil, že skutečný je jen kobereček a čajový servis, všechno ostatní byla smyslová iluze. Rozhodl se, že nedá najevo svůj údiv, sedl si a vzal si nabízený šálek.

"Takže nemůžeš zaplatit za cestu domů, dokonce ani za odvoz na odvrácenou stranu?" Když Angela mluvila, kobereček se začal zvedat. Ramsesův obličej a nohy klesly mimo dohled. Duny se zmenšovaly. Koberec se vznesl, začal se vlnit nad pouštinou ozářenou sluncem.

"Nemůžu zaplatit za nic," připustil Ian a snažil se nevšímat si pouštní krajiny ubíhající pod ním.

"Spousta z nás tady nahore má podobné finanční problémy."

"No tak, kolik by mě stál přenos signálu na Zemi?"

Angela se zamyslela. "Když tě spojím, přiletí si pro tebe? A zatknou Psu?"

"To doufám." Ian slyšel ve větru cinkat zvonky karavany. Pod nimi se jako husy vlekla řada velbloudů a vrhala dlouhé stíny na planinu.

Zavrtěla hlavou. "To by nešlo. Já toho mimozemšťana potřebuju. Právě teď je na sestupné orbitě kolem Neptunu Cikánská mateřská loď, která musí být neodkladně opravena. Všem na palubě hrozí smrt - a ten mimozemšťan je mou zárukou kreditů, které je můžou zachránit."

Kristepane, Cikáni. Všechno teď do sebe podivně zapadalo. To starožitné vybavení. Angelina neomalená mluva. A 3V představení jako z Pohádek tisíce a jedné noci. Cikáni žili celý svůj život na těsných palubách lodí. Podobné iluze je chránily před příznaky psychotické klaustrofobie. Byli stejně zatvrzelí jako Luňané a dvakrát tak divocí, s odměřenou neúctou k právům a názorům blátošlapů ze Země. Ian by se musel hodně snažit, aby si získal její sympatie. "Podívej," zaprotestoval, "nemůžu se soustředit, když tady takhle poletuju jako Ali Baba. Přistán s tím koberečkem."

Koberec nabral rychlost. Na horizontu se mihly dvě řady palem, které vroubily dvojici řek. Na dohled se vyhoupl Harun-al-Rašidův Bagdád. Koberec klesl, těsně minul obrovské hradby. V náklonu obeplouval vysoké minarety, řítíl se nad zpocenými přístavními dělníky v docích a davy handrkujících se na bazarech, zamířil přímo k Harunovu paláci s kuplemi a věžičkami v samém srdci města. Snegli se do prostoru paláce, koberec proklouzl pod přezdobenou sloupovou halou a dosedl na sluncem ozářený dvorec harému.

Ženy a dívky posedávající pod citroníky si u fontány s růžovou vodou hrály s trpasličím jelenem a opíci se zlatým obojkem. Nesmlouvaví eunuši střežili špičatou bránu. Angelina představitelství vytvořila tisíce sugestivních detailů, Ian slyšel klapot jelenových stříbrných podkůvek na dlaždicích. Angela odložila svůj šálek. "Ty jsi Hlíňák, že jo?"

"Neříkal jsem to snad už?"

"Máš práci?"

"Ano, říkal jsem ti..."

"Nárok na penzi, placenou dovolenou, zdravotní pojištění..."

"No ovšem."

"A zubní péči?"

"Nevím..."

"Prostě nejsi uchazeč o podporu. Já nemám nic z toho. Všechny svoje problémy musím řešit z ruky do ruky - a ty tvoje mi jsou fuk. Ale jsou na mně závislí lidé. Starci a děti, kteří nemají podporu od nikoho, ani penzijní fondy. Jestli jejich loď neopravíme, všichni zemřou, až klesne z orbity."

"Jistě, zní to krutě..." Ian tápavě pátral po nějakém řešení, ale žádné jednoduché ho právě nenapadlo.

"Krutě? Sakra, to je jen *gravitace*. A gravitace je *zákon* - udržuje to celou soustavu pohromadě. Na to se nedá stěžovat. Ale s pomocí Psa si můžeme dovolit tu loď opravit."

"Proč je ten Pes tak vzácný? Podle mě jsou víc ke škodě než k užitku."

"Chceme ho nasadit do Velkých her v Tychu."

Hráči. Můj Bože! Proč by se Angela nemohla zapojit do něčeho rozumného a praktického, jako jsou třeba úvěrové podvody nebo únosy mezihvězdných křižníků? "Při hazardu nikdo ne vyhrává," protestoval.

"Vlčí smečka ano!" vypadalo to, jako by chřestýš vystupoval z Angeliny tváře, a tím lanoví připomněl, že často je závislost na hrách spojena se zohyzďováním - důsledek hluboko zakořeněné nechuti k obyčejnému tělu, dokonce i tomu vlastnímu.

Bez ohledu na to, že byl plnoprávným členem Vlčí smečky, neměl Ian ani nejmenší víru v tuto podivnou organizaci. "Podle toho, co jsem viděl, bych na ně nevsadil ani zlamaný mikrokredit, natož svůj zdravý rozum." Hazard byl tou nejzákeřnější závislostí, jaká kdy byla objevena. Ian by rád uchránil svůj mozek podobného šílenství.

"Už jednou vyhráli," Angeliny oči se třpytily utkvělou představou hráče - protože se něco jednou povedlo, musí se to povést znovu. "Stavět Psa před zákon nemá smysl. Nikdo si na něm nic nevezme. On je mimozemšťan. Nemá oblečení. Ve svém měsíčním obleku nemá ani kapsy. Jediný způsob, jak by mohl mít u sebe tvůj průkaz a letenku, by byl, kdyby je snědl."

Předklonila se a celé její tělo vyzařovalo zoufalou naléhavostí. "Zapomeň na svou mizernou prácičku. My se chystáme vyhrát jackpot v dostizích! Zbohatneme vlastním přičiněním. Zachráníme tebe i mou loď. Už vidím, jak letíš zpátky na Zemi ve velkém stylu. Soukromým raketoplánem. Svou vlastní orbitální jachtou!"

"A co když prohrájeme?" Závislí o ničem takovém nikdy neuvažují-jsou pohlčeni hrou pro ni samotnou. Na Zemi byly miliony zcela závislých, ale tam byla ta nemoc víceméně pod kontrolou, v klinikách, které vám pomohly osvobodit se a vrátit se k normálnímu životu nebo naučit se s takovou závislostí žít. Na Tychu bylo všechno dovoleno. Závislí byli vysáváni, dokud jim nevyschla zásoba kreditů a dokud se nestali majetkem herních kasin - duší i tělem. "Bože, proč si nemůžete vydělávat na živobytí poctivě!"

Angela se zasmála: "Tohle je absolutně nejlegálnější věc, kterou kdy Clive dělal. Ať už vyhrájeme nebo ne, já osobně se postarám, aby ti to stálo za to."

Nebylo třeba ptát se jak. Fontána asi rozprašovala nějaký d'ábelský feromon, který mu žhvil hormony do ruda - což

lanoví připomnělo, proč kalifové stavěli tyto provoněné harémové dvorce. Pro případ, že by přesto nepostřehl tu výzvu, huriskly se začaly svlékat a koupat, cákaly si navzájem růžovou vodu po nadrech a stehnech, vyžívaly se v erotických hrátkách. Zároveň spustili ptáci v klecích "Šeherezádu".

Ian se přemáhal, aby se mu netřásl hlas. "To je šílené. A protizákonné. A já se k Tychu ani nepřiblížím."

"Podívej, dávám ti stoprocentně svobodnou volbu." Angela se zaklonila a dovolila mu, aby si ji mohl celou prohlédnout. "Buď můžeš jít se *mnou* do Tycha. Nebo poručím Drobkovi, aby tě pohlídal, než se se Psem vrátíme bohatí a šťastní."

"Drobkovi?"

Ukázala bradou na opici se zlatým obojkem v zahradě, jediného samčího účastníka té lesbické zahradní slavnosti. Tohle byl problém všech hráčů, bylo pro ně nemožné odlišit iluzi od skutečnosti. Bylo by potřeba víc než jen 3V gorilu, aby lana násilím přinutili k souhlasu. "Trvám na tom, abys mě spojila se Zemí přes některou z libračních stanic."

Angela se usmála a luskla prsty. Opičák se odšoural pryč od svých spoluhráček a vystoupil na koberec. O chvíli později trůnil Drobek na lanovi a vypadalo to, jako by ožil Ramsesův kolos. Nade vši pochybnost šlo o skutečného třísetkilového superšimpanze, schopného napěchovat lana do jeho šálku od čaje. "Buď Drobek nebo já, vyber si." Angela mu pohlédla zpřímá do očí, napůl žena, napůl had. "Ať si vybereš cokoli, slibuju ti, že ti neublížíme."

Dáma nebo obluda? Ian neměl příliš na vybranou. Tycho může být prvotřídním výplachem mozku, ale převážil nad alternativou motat se tady s Drobkem v roli vězňatele. Ani za nic by tu nezůstal, dokonce ani kdyby Harunův harém byl skutečný a ochotný ukojit ho.

Zvedl obě ruce. "Dobře, tedy vzhůru do Tycha!"

Angelina blahopřání přerušilo vytrvalé bušení na jednu z bran harému. Znuděný eunuch vytasil šavli a otevřel cedrové dveře, za kterými se skrývala plastmetalová přechodová komora, plná výstroje pro výstup do vesmíru a splasklých skafandrů. Vystoupil z ní Pes napěchovaný ve stříbrném skafandru a bylo na něm znát, že právě vyšplhal po několikakilometrových slunečních panelech, aby se dostal do obytné části. "Kabinka se nevrátila," stěžovalo si jeho mluvítka. "Nějaký hňup zablokoval propust výtahu."

*Bud zdráv, Caesare,
my, kteří nejdem na smrt, tě zdravíme.
- Motto Cirku **Maximu***

Velké hry

Heroin, koks, .perník, speed, chlast, LSD, hašiš, konopí, opium, ani rulík, nic z toho (ani všechno dohromady) nemělo ani poloviční návykovost jako hazardní hry. Na důkaz toho byly všechny výše zmiňované drogy (a stovky dalších) nabízeny zdarma nebo v *režii* zákazníkům heren v Tychu. Ne, aby *soupeřily* s hazardem - k čemuž by stejně nikdy nedošlo - ale aby poskytl uvolnění mezi hrami, aby odplavily napětí z rozedraných neuronů.

Angela posadila blechu přímo do masivních hradeb Tycha, mezi dlouhé odpolední stíny. Jako na většině lunárních sídlišť, i tady vypadala přístávací plocha opravdu opotřebovaně, roz-

rytá, zjizvená krátery od motorů a stopami transportérů. Jako velcí hrobařiči soupeřící o čerstvou mrtvolu se vyrojila automatická přetlaková vozítka, aby je přivítala. Každé z nich neslo logo jiného herního paláce. Angela vybrala jedno označené *Cirkus Maximus*.

Ian se opřel do pohodlné lenošky otočené ve směru jízdy. Angela se vtiskla vedle něj. Pes se schoulil do klubíčka na podlahu, očividně pohrdající lidským luxusem. Drobek se nacpal do plastové sedačky jako King Kong, který se snaží vtěsnat se do menšího obývacího pokoje. Tycho byl starý jen pár miliard let, vyhloubený jakousi poletující horou o něco menší než byla ta, co vytvořila Koperník. Herní paláce se tyčily na centrálním masivu. Dno kráteru kolem bylo odstupňované jako obří japonská skalka, pokrytá staletými kolejemi dopravníků. Nad malou černou proláklinou se tyčil masivní sloup, na jehož vrcholku byla posazena svatyně věnovaná *Dharmovému tulákovi* a jeho cestujícím.

Transportér si to šinul přímo k soukromé propusti, aby zamezil ztrátám zákazníků Cirkusu *Maximu* ve prospěch jiného kasina. Vjel přímo do autobaru a herního oddělení vybudovaného tak, aby připomínalo římské forum. Holografie to místo opticky zvětšovaly a atmosféru dotvářelo dunění hitu "Nerovnoho potěšení".

Na 3V arkádě pulzující simulovaným životem se zvedal nevkusný oblouk. "Přistupte blíž!" ozval se křik. "Vyberte si z TISÍCE CIZÍCH SVĚTŮ - bojujte s DIVOKOU ZVĚŘÍ ve sluncem rozpálené ARÉNĚ, vyhraje PANENSKOU OTROKYNÍ uvězněnou v kleci nad vámi - ZMOCNĚTE SE JÍ na rozpáleném písku!" Ian podle toho nadšeného vyvolávání usoudil, že kóje v hledišti musí být téměř prázdné.

Polobozi v trikotech a tógách a ženy zabalené v neuvěřitelně blyskavých úborech se bavili tak nevázaně, že to musely být buď volavky nebo hologramy. Jakmile Ian přešel kolem pasáže s drobnými sázkami, pokročil před něj s úklonou uhlašený máj ordomus. Byl to Luňan, s úzkými rameny a náznakem nepřítomného úsměvu závislého hráče. Nevýznamní zaměstnanci byli většinou ztroskotanci virtuální reality, kteří si do roztrhání těla odpracovávali své dluhy vůči kasinu.

Ian zjistil, že Clive jim už pronajal apartmá. Poletovaná Angela, superšimpanz Drobek, ani exotický mimozemšťan nevyvolali žádné překvapení. Ian nabyl přesvědčení, že by mohl plivnout majordomovi do tváře a ten úsměv by z ní nezahnal. Bylo nemožné rozrušit někoho, kdo procházel životem jako stín - ve svém volném čase mohl být Caligulou nebo Kublajchánem, vládcem nějaké umělé Xanadu, s harémem plným mladých núbijských hurisek. Vítat návštěvníky pro něj byla jen řada hodin práce v kole, která trvala tak dlouho, aby to zaplatilo jeho další potěšení. Museli byste mu přinejméním vrazit plazmovou pochodeň mezi prsty u nohou, abyste se dočkali něčeho víc než jen uctivého: "Tudy prosím."

Angela odvedla Drobka do jejich apartmá. Ian šel se Psem obhlédnout hrací arénu, sráznou, technikou nadupanou jámu páchnoucí krví a pískem, obklopenou polstrovanými pohovkami a nízkými stolky. Ze středu jámy se zvedaly dva gigantické hologramy. Obrovský reíarius, ozbrojený rybářskou sítí a trojzubcem, napadal amazonskou *samnitu* v poloviční zbroji, která se bránila podlouhlým štítem a španělským krátkým mečem. Hologram ženy kulhal po zásahu do nohy a napřič *retariovou* svalnatou hrudí se šklebil krvavý pruh.

Tenhle souboj fantomů se těšil nepatrné pozornosti případných hráčů shromážděných kolem jámy, radících se ve skupin-

kách i dvojicích, uzavírajících sázky, probírajících taktiku nebo procházejících vyobrazenými mapami Afriky devatenáctého století a sdělověké Transylvánie. Stoly byly plné typického luňanského turistického občerstvení: kán sekaná a karbanátky, salát z trojích hub, pepřený pórek, *champignons far cis* a jedlé červené řasy. Co chvíli někdo pohlédl nad gigantické gladiátory a na šestiúhelníkovém panelu vznášejícím se nad nimi sledoval průběžné výsledky probíhajících her.

Ian si všiml, že většina her už je uzavřená a zajímá jen dostihové *špehy* a hráče. Týmová vyřazovačka Renesanční Itálie už skončila pro tučet páru, které se navzájem vyvražďily dýkami a poháry s jedem v úzkých uličkách a na banketech krásné Verony. V artušovském turnaji to vypadalo na to, že Lancelot zlikviduje zbytek protivníků. Gawain s Galahadem se nekvalifikovali. Tristam s Mordredem byli vyřazeni nepěkným pádem a zlomeným kopím. Bedivere se udržel přes nepříznivý kurz 20 ku 1. V sálajícím vedru se už chystal start tažení Kapské Město - Kahira a pozornost se soustředila na Velký lunární dostih, který stále ještě přijímal opozdilce za snížené ceny. Tabule ukazovala, že měsíc nad Drákulovým hradem dorůstá a je už téměř v úplňku.

Na spodním řádku šestihrané tabule stalo upozornění - VŠECHNY VÝSLEDKY JSOU DEFINITIVNÍ.

Objevil se Clive procházející se v davu, oděný jako blondatý Alcibiades ve zlaté tóze, jejíž purpurový lem mu zametal cestu. Několikrát se zastavil, aby naslouchal diskuzím o strategii a výměnám názorů, někdy hlasitým, jindy jen šeptaným. Když dorazil k lanovi, poplácal ho po zádech. "Přesně na čas - přihlásil jsem nás do Dostihů. Začínáme v 7:00."

Vyzáblý Luňan s ostře řezanými rysy, ulízanými černými vlasy a uhlazenými vousy se vyloupil z davu a nenápadně se rozhlížel na všechny strany. Cli ve Luňana představil slovy: "Tohle je Philaemos, ale můžete mu říkat Phile - je na naší straně, aspoň myslím."

Phil dychtivě přikývl. "Až k hradu."

"Až k hradu," zopakoval Clive a zasmál se.

Ian věděl, že spojení a konspirace byly nedílnou součástí týmových vyřazovacích soutěží. Ale jakmile jste se připojili, bylo dovoleno všechno; překvapení, hra na dvě strany a zrady patřily k běžné taktice. Vyřazovací dostih měl jedinou cenu, "Upíří srdce", krvavě rudý rubín ukrytý v silně opěvněné věži Drákulova hradu. Každý tým mohl zvýšit své šance spoluprací s ostatními - dokud nebyl hrad dobyt nebo dokud nevyšla něčí zrada najevo. Ale ten, kdo se zmocnil rubínu, byl jediným vítězem nahromaděné částky - minus podíl kasina.

Phil se ostražitě rozhlédl: "Bílá družina vás vyzývá k uzavření spojení."

Clive zvedl zrak k panelu. "Jasně, ti vypadávají v úvodních kolech. Dobře, řekni jim, že Vlčí smečka to přijímá."

Phil odcupital pryč, šťastný, že získal společníky, které bude moci zradit. Clive ztišil hlas. "Philaemos se ometá kolem jámy a domlouvá hry, na který nemá dost kreditů. Lidi mu říkají Phil Volavka, ale on je úplně neškodný, pokud mu ovšem náhodou nezačnete důvěřovat."

Bílá družina nevypadala příliš jako skupina rytířských dobrodruhů Conana Doylea a nevypadali ve svých řasených tógách ani příliš římsky. Jeden z nich zavrčel na Psa: "Tenhle stůl je pro lidi."

Clive vykouznil zářivý úsměv. "On není nebezpečný."

Podle výsledků na tabuli byla Bílá družina už přemožena Tatary v jednom z prvních kol. Ian rozeznal nervózní dumání hráčů nad prohraným kolem. Pár jich sedělo stulených v pohovkách s přivřenými očima upřenými na odtikávající časomíru.

"Skvělé, naprosto skvělé," mručela statná blondáta amazonka v mužské tóze. "Určitě's jim dala pořádně zabrat, Gertrudo. Volali mámu, než tě podrželi."

"Pitomost, Sheilo. Tebe tak pitomě nenapálili." Její společnice, malá černooblásk, byla oblečena více žensky ve špatně padnoucím jónském chitónu.

"Co jsem teda měla dělat? Ti Tataři nás prostě jen doběhli, když se tam zničehonic vyloupili. To nebylo ani trochu čestné." Sheilin důraz na čestnost byl odměněn krutým smíchem. "Chci říct, jak můžou přitáhnout ten podělaný vraždící stroj Kipčáků odněkud ze Střední Asie, jen aby nás zlikvidovali?" Na to neměl nikdo odpověď, vyjma té obvyklé: dokud kasino dodržuje podmínky hry, může *Cirkus Maximus* zasahovat do průběhu, jak je mu libo. Záviselo jen na hráčích, jestli ten systém porazí, nebo jestli odejdou poraženi.

Ian stočil zrak na tabuli, aby zjistil, kolik je hodin. Téměř 22:00. Měl by už odpočívat. Anebo ještě lépe, ležet s Angelou v posteli.

Pes se dostal do zásadního sporu s představiteli *Cirku Maxima*, kteří trvali na tom, aby se zúčastnil hry v lidské podobě. Citoval několik dohod a tvrdil, že byla poškozena jeho práva mimozemské bytosti - vyhrožoval jim, že na ně podá žalobu. Pokud nemá kasino speciální ustanovení pro mimozemské hráče, může se alespoň zúčastnit jako pes. Jakákoli lidská role by stejně byla příliš ponižující.

Sheila si poradně ukousla z pepřeného pórku. "Doufám, že vás všechny svině uvidím v příští hře umírat co nejdýl."

Jeden muž protestoval. "Myslíte, že to je *sranda* být postřelen okovaným šípem? Cítit, jak umíráte vykrvácením?"

"Správně," vydechla Sheila. "Chcete snad slyšet, co s *námi* prováděli Kipčakové, zatímco vy jste si leželi na zádech a klidně si umírali vykrvácením?" Šťouchla do menší z žen: "Gertrudo, řekni jint'o tom." Gertruda jen zavrčela.

Phil Volavka využil možnosti vložit se do hovoru. "U d'asa, mě mučili Huróni, celé dny."

"Huróni? Tohle byli saďourští Balkánci."

Členové Bílé družiny na něj nechápavě zírali, jako by přišel o zdravý rozum. "To byla jiná hra," přiznal se Phil. "Ale bylo to moc špatné - měli do ruda rozžhavené tomahavky."

"Kurva, to nic není."

"Bože, doufám, že tě rozčtvrtili zaživa!"

Bílá družina se pak pokusila vrátit ke svému sporu, ale řeč už byla převedena jinam. Zakrátko všichni srovnávali své nejstrašlivější a nejúděsnější smrti - upálení, naražení na kůl, ukřižování, stáhnutí z kůže a roztrhání na kusy. Vypadalo to, že nějaký ze způsobů násilného, zvrhlého zániku podstoupil alespoň *někdo* z přítomných.

Ian se zvedl a rozhlédl se. Zvrhlejší než samotné příběhy byl *způsob*, jakým byly vyprávěny. S plnou vervou a nasazením - jako kdyby *seto vážně stalo*. Dělal se mu nanic, když slyšel, jak hráči trousí své vnitřnosti a snaží se, aby to vyznělo co nejděsivěji. A přitom to prozrazovalo jediné to, jak dokonale si lžou navzájem. Nejzákladnějším pravidlem hazardních her bylo, že pokud zemřete, prohráváte - ztrácíte svůj počáteční vklad. A pak to buď musíte vzdát, nebo si připlatit pokračování ve hře. Ty kruté historky se vyprávěly v kruhu věčných poražených, kteří si dodávali odvahy tím, že se vychloukali, jak špatný konec vzala jejich prohra. Nějak to musí jít vyhrát.

Znechucen celou tou atmosférou se vydal hledat Angelu, aby z té hry vytěžil co nejvíc - *předem*. Apartmá Vlčí smečky bylo rozlehlé - tři ložnice, dvě koupelny, celá galerie, salonek a samoobslužný bar. Drobek měl vlasní pokoj. Jednu ze stěn salonku vyplňovala 3V, nalaďená na dokonale vyvedený obraz povrchu planety Kikku z chí Draconis IQ, s planetárním oceánem převalujícím se pod porcelánově modrou oblohou. Nízko nad vodním horizontem visely dva měsíce. Všechno na účet lanový kreditky.

Angela měla na sobě zelený hedvábný chitón z kasina a uždibovala si z pokrmů koupených v bufetu v přízemí. "Ochutnej kaň sekanou," doporučila mu. "Protože od zítřka to asi bude naše jediná potrava - ještě s touhle jedlou břečkou."

Od chvíle, kdy souhlasil, že půjde do Tycha, ukazovala mu pouze svou dobrou stranu. A teď přišla vhodná chvíle využít toho. Usedl vedle ní a položil jí dlaň na stehno. Ona ani neucukla, ani se neodtáhla. Její noha byla pod tenkou látkou pevná a hřejivá. Sklouzl prsty k její vnitřní straně. Nebylo to příliš zdvořilé, ale on měl naspěch.

"Nech si to na hry," řekla mu. "Přesně v sedm ráno musíme vyrazit na cestu k Drákulovu hradu, zabít toho vysávače a získat rubín."

Ian ji přesvědčoval, že by se mu nazítří ráno lépe zápasilo s Transylvánci, kdyby s ním ona teď ztratila chvílku.

Angela se lehce pootočila a ukázala mu jen špičáky a ocas hada. "Zítřka nás čekají dostihy o supercenu. Transylvánci pro nás budou tím nejmenším problémem. Musíme porazit kasino. Porazit Bílou družinu. Porazit *všechny* - vis, jaké jsou v téhle soutěži naděje na výhru?"

"Ne velké."

"Tak malé, že *Cirkus Maximus* si přeje nasadit kurz tisíc ku jedné, že se nám to povede - a je si jistý, že vyhraje. Rozhlédni se kolem sebe. Tohle všechno nekoupili za uzavírání špatných sázek. Musíme postupovat tvrdě, pokud chceme vyhrát. Žádné přehmaty, žádné chyby. Musíme sebou sakra *mrskat*, nebo moji lidi kroužící kolem Neptunu zemřou. A my všichni skončíme jako poražení, jako ti ubozí hňupové dole."

"Jasně, jasně, ale..."

"Žádné ale. Viděl jsi tu malátnou mrtvolku, která nás vítala u vchodu? Ne přeludy z her, *tohle* byla opravdová zombie! Dej kasinu týden nebo dva a budeš jako *on*. Totálně zahleděný do nějaké elektronické pohádky. V kasinu si ověříš svůj zdravý rozum hned u dveří. Takže to nezapackej. Teď mi musíš slíbit, že si nikdy nebudeš říkat, že to není skutečné."

"Slibuju." Ian by jí v té chvíli slíbil třeba i celý Měsíc. Co může ztratit?

Letmo ho políbila na rty. "Dobře. A teď se trochu prospí. Za den nebo dva se budeme vyhýbat upírům v temnotách - pokud budeme mít opravdu štěstí."

V 6:00 se dav v hrácké jámě zhavil na start závodu Kapské Město - Káhira. Clive tam připravoval lana na připojení. "Nezapomeň - jdi nalehko. Ovladač ti nabídne všechny druhy zbraní, zbroje a výstroje - bude tě pokoušet, aby ses proměnil v chodící arzenál."

"Co je na tom špatného?" Ian začal mít o celém tom podniku nevalné mínění.

"Za prvé, budeš to muset vláčet s sebou a chladný zbraně jsou pěkně těžké. Držel jsi už někdy v ruce halapartnu nebo širočinu?"

"Poslední dobou ne."

"Dokázal bys něco z toho použít, kdyby bylo třeba?"

"Možná..."

"S největší pravděpodobností bys na to ani neměl čas. Kasino chce, aby ses ověřel zbraněmi a kouzly, protože počítá s tím, že tě někdo napadne na nechráněném místě dřív, než je vůbec použiješ. Zapojit se přezbrojený je horší než jít s holým zadkem - když jsi nahý, alespoň se cítíš *nechráněný*. Víš, že se musíš krýt a mít se na pozoru. Jediný, co ten arzenál dělá, je, že tě ukolébá, a ty pak chybuješ - může tě klidně i prozradit. Slyšel jsi někdy někoho jít v brnění? Zní to jako na sjezdu opilých dráteníků. Chceš se snad utkat s každým Turkem nebo Tatarem, který tě uslyší přicházet?"

"Asi ne. Co je tedy nejlepší?"

"Ustroj se jako pěšák," poradil mu Clive, "s mečíkem nebo dýkou - a nějakou zbraní s větším dosahem. Jak ti to jde s lukem?"

"Nevím." Kromě dud nadržel Ian v rukou nic, co by mohlo být nazýváno zbraní s větším dosahem.

"Zkus lehkou kuši. Snadno se nabíjí a dá se s ní střílet z úkrytu - to je vždycky ta nejlepší pozice."

"A co kouzla?"

"Příliš drahý. Ta řádka kreditů, se kterou jsi sem přišel, není nekonečná. Už jsme utratili tvou letenku a většinu peněz, než jsme se vůbec dostali sem."

"Takže když prohrajeme, *Cirkus Maximus* ode mě bude očekávat, že zaplatím?"

Clive se zakřenil: "Tomu ale ani jeden z nás nevěří."

"To se může stát jen na Luně," dodal Pes. Vyhrál svůj boj s kasinem - hrdě k nim přiklusal jako ošklivý černý mastif.

Ian úsměv opětoval a přitom si tajně přál s oběma zatočit. Nade všechny pochyby se ocitl v pasti. Pokud teď odřekne účast, *Cirkus Maximus* mu předloží naprosto neuhraditelný účet. Nedalo se nic dělat, Vlčí smečka musela vyhrát.

Clive ho poplácal po zádech: "Nezapomeň na motto Smečky."

"Co je moje, je i tvoje?"

"Ne," zasmál se Clive, "to se ti teda povedlo. Je to 'Všichni za jednoho a jeden za všechny'. Vyber si *Francouzskýho křížáka*, abychom se mohli zapojit všichni společně - a nikdy si neříkej, že to není skutečnost."

Cirkus Maximus měl pro zapojování soutěžících celý nóbl rituál - součást reklamních triků kasina - poskytovaný *bez zvláštních příplatků*. Sluhové svlékli lanový tógu a odvedli ho dolů po mramorových schodech do podzemních římských lázní, kde byl umyt, osušen, namasírován a natřen vonnými mastmi. Potom jej doprovodili do hrácké kabinky, jako by byl gladiátor jdoucí na souboj muže proti muži, šampion kasina, a nejen další hejl.

Římský oblouk nad vstupní klenbou zdobil zlatý nápis - DACIA, jméno trácké římské provincie.

Uvnitř, rozložené na podlaze, stály řady speciálních rakví, plastmetalových kokonů pokrytých trubičkami, kabely a ovladači. V jejich nitru byl nepatrný prostor ve tvaru člověka, uzpůsobený lanové velikosti a proporcím. Poskoci z kasina mu pomohli dovnitř, pak začali přitahovat šrouby, dokud mu komora nepadla jako chirurgické rukavice a dokud se povrchové snímače nedotýkaly každého centimetru jeho kůže. Potom byla komora vzduchotěsně uzavřena a zašroubována.

Ocitl se v naprosté tmě, tiché a dezorientující. Potom se objevil ovladač. Displej, který se mu vznášel asi půl metru od obličeje, nabízel identity, stavby těla, jazyky, zbraně a zbroj, zaklínadla a obrannou magii, koně, nákladní zvířata a zvláštní výstroj, každou položku provázela cena v kreditech. Všechny měly vedle sebe malou červenou tečku. Mohl si vybírat tak, že natáhl ruku a dotkl se červeného bodu, čímž přepnul červenou tečku na zelenou. Jeho ruka se ve skutečnosti nepohybovala, stejně tak, jako ve skutečnosti neviděl ovladač. Pochyby a vjemy byly vyvolávány elektricky. Ovladač byl promítán na jeho sítnici. Když mrkl, zmizel. Když otevřel oči, vrátil se. Jakmile se rozhodl, že zvedne ruku a dotkne se přepínače, zpětnovazební spínací obvody řídicího komplexu, které znamenávaly jeho volby, zároveň stimulovaly jeho pohybové a svalové receptory, takže v něm vyvolávaly pocit doteku a pohybu.

Všichni soutěžící pocházeli z herních oblastí mimo Transylvánii. Mezi postavami jste si mohli vybrat všechny od chána Zlaté hordy nebo osmanského sultána (oba byli odporně drazí) přes prince Filipa z Artois (mírně předraženého) až po chromého žebráka (kasino nabízelo tuto volbu zcela zdarma komukoli, kdo si myslel, že může vyhrát s jednou nohou a stařeckým třesem). *Francouzský křížák* obsahoval dva sloupce položek:

Jan Chrabrý

Maršál Boucicaut

Admirál de Vienne

Comte Jacques de la Marche

Enguerrand de Coucy

Rytíř

Páze

Milosrdný bratr

Kuplíř

Mnich

Henri de Bar
Četník

Osobní sluha
Kušostřelec

A tak dále, až k Řadové děvce a Pomocníku v kuchyni.

V ceně titulární šlechty byla i ozbrojená družina (bezesporu užitečné, ale hodně vzdálené jeho cenovým možnostem). Ian přeskočil nejrůznější druhy zbrojnošů a soustředil se na prosté a dostupné postavy ve spodní části seznamu. Pochyboval, že by byl schopen vystupovat v roli mnicha nebo kurtizány, ale kušostřelec se zdál být vyhovující a poskytoval mu střelnou zbraň, kterou mu navrhoval Clive.

Následoval rozsáhlý přehled fyzických vlastností - výška, hmotnost, barva vlasů a očí, atd. Přestavba těla nestála nic. Něco mu říkalo, že udělá nejlépe, když zůstane, jaký je.

První dvojice jazyků byla levná. Francouzština byla v ceně postavy. Maďarštinu, němčinu, rumunštinu, turečtinu, jidiš a tak dále mohl mít za snížené ceny. Ale schopnost prosit o milost v mongolštině se mu nezdála být tím nejdůležitějším. Vybral si místní rumunský dialekt, který mu alespoň umožní rozumět tomu, co říkají prostí lidé.

Seznam chladných zbraní vyhlížel jako bizarní katalog nějakého vojenského muzea:

<i>široký meč;</i>	<i>halapartna</i>
<i>kopí;</i>	<i>meč</i>
<i>šaršoun;</i>	<i>sekyra</i>
<i>dvojitá sekyra;</i>	<i>rapír</i>
<i>krátký zahnutý meč;</i>	<i>šavle</i>
<i>maurský meč;</i>	<i>turecká šavle</i>
<i>sudlice</i>	<i>a tak dále...</i>

Jeden mečík patřil ke kostýmu. Jediný další nožířský kousek, který ho pokoušel, byla stříbrná dýka na odpravování *loups-garous* a vampýrů, ale ta stála víc než všechno ostatní dohromady.

Ještě pokračoval seznamem zaklínadel a kouzel - ne proto, že by si je mohl dovolit, ale aby měl představu, čemu bude muset čelit. Ostatně, zdálo se, že jsou povoleni všichni démoni i bestie Blízkého Východu, od vlkodlaček po džina v lahvi. Bože, jaká pohroma se to na něj valí.

Stiskl VSTUP. Hurá do hry!

Nemrtví

Ian stál na šibeničním vrchu. Úzký rozbitý úvoz u jeho nohou se vinul dolů po pahorku směrem k téměř bezlesé pláni, posázené vesnicemi, u každé kostelík se zvonící. Nedaleko stál u stříbrného potůčku zářivě pestrý baldachýn. O kousek dál bylo ohrazené město s byzantskou věží na okraji. Kuší a toulec měl Ian na plecích.

Hráčské terminály, tuny kamení, Tycho i celá Luna zmizely stiskem jediného knoflíku. Jediným jeho společníkem na tomto místě odplaty bylo mumifikované tělo, naražené na kůl od páneve po klíční kosti. Ve zpola zetlelé hlavě volně svěřené do strany utkvěl široký zubatý škleb. Ať už byl program tvořící scénérii jakýkoli, měl pořadně morbidní smysl pro humor.

Nic z toho není skutečné, připomínal si. Byl opravdu na Luně, v plastmetalovém lůně a všechny vjemy mu byly podsovány. Ale i tak to proklatě dobře cítil jako skutečnost Širé

nebe a normální pozemská přitažlivost se zdály být zcela přirozené, vše bylo tak volné ve srovnání s tunely na Luně. Na kůži ho svědila podomácku předená látka. Rachot řetězů na šibenici a skučení větru mezi loukotěmi vysokého lámacího kola mu ježily chlupy v týlu jeho neexistujícího krku. Ian cítil koňskou kůži a zaslechl cinkot zbraní.

Otočil se a spatřil rytíře na koni mezi lavicí na mrskání a kůlem na upalování. Proběhl jím strach a úžas. Byl přistižen nekrytý, oddávající se snění o upravování skutečnosti, s kuší nenabitou a nevyzkoušenou, takže mu nezbylo nic jiného než mečík, aby se mohl bránit proti vyzbrojenému soupeři na válečném koni.

"Hej, ničemo," zavolal rytíř a sklonil kopí. "Vyříd' můj pozdrav Belzebubovi!"

Ian se přitiskl za šibenici, aby nepodlehł hned prvnímu nájezdu - celou tu dobu myslel na to, že je to nemožné. Neskutečné. Strašlivě nefér. Rytíř byl vyzbrojen kopím, širokým mečem, a dokonce i jednou z těch tenkých stříbrných dýk na zabíjení upírů. Takže se od něj hned na začátku očekávalo, že se nějak vzchopí a přemůže toho těžce oděného koně a jezdce pouze holýma rukama a střípkem zabroušené oceli, *který vlastně ani neexistoval*. Tohle by se normálně nemohlo nikdy stát. Dokonce ani v umělém světě.

Sir Debil se vyřítíl přímo proti šibenici, kopím jí zasadil pár rychlých vpichů a smál se, když Ian přeskakoval z jedné strany na druhou. Potom si zvedl hledi: "Kuk na strejdu!"

Byl to Clive. Ian klel, nazýval svého společníka všemi neslušnými anatomickými výrazy, které mu v rychlém sledu přišly na mysl, a završil ten příval: "Ty buzerante, tys mi lhal! Přej 'Jdi nalehko'." S dýkou a kuší. A pak jsi mě sedral do poslední nitky, když ses vystrojil jako ocelový strašák do zelí!"

Clive pokrčil rameny a zarachotil tak brněním na svých ramenou. "Tvoje zásoba kreditů nemohla vyzbrojit nás oba. Kromě toho, jen umět pohybovat se v podobným obleku vyžaduje trénink." Clive předvedl s koněm rychlou piruetu, při které mu ukázal svůj kostým, který patřil *gendarme de la Garde* - okruží, holenní brnění a pancíř přes řetězem spojené punčochy a drátěnou košili. Ian poznal na Clivově štítu erb Robertsonů, tři vlčí hlavy v červeném poli.

"Heleď, já jsem se v tobě zklamal víc," - Clive sklonil kopí, opřel ostří lanovi o hrud' a lehce přitlačil - "když najdu svého společníka s rukama založenýma na zadku a zirájícího do kraje. To nejsou způsoby Vlíčí smečky. Tady jsme na vyřazovacích dostizích, a ne na nějaký pitomý vy letní branný hře! Ty Jsi francouzský lučištník daleko od domova, na neuvěřitelně sebevražedným tažení." Clive na své kopí přitlačil. "Začni už sakra hrát svou roli. Nebo se brzy změníš v *mrtvolu*. Zhebneš. Vypadneš ze hry. Budeš vysvětlovat *Cirku Maximu*, jak to, že nemůžeš zaplatit."

lanovi se chtělo záupět nebo dokonce i křičet. Místo toho si vztekle odvázal samostříl a párkrát si vyzkoušel, jak se napíná a nabíjí. Luk byl vybaven třmenem, napínákem a koženou třetivou, takže mohl použít svalstva stehna a zad, aby ohnul ocelový luk. Přehodil napínák přes třetivu luku, zasunul nohu do třmene a narovnal se. Kuše byla natažená. Založil nepříjemně vypadající střelu a byl připraven ubližovat. Okamžitě ho napadlo, že by mohl účinnost kuše vyzkoušet, kdyby ji přiložil pod okraj Clivovy kroužkové košile a stiskl spoušť. Jeho ruku zastavilo pouze pomyšlení, že by zůstal sám.

Uvolnil třetivu a pak vyrazili na cestu a nechali šibeniční vrch za zády. Šedá hlína a ponurá středověká krajina měly

odpovídat Transylvánii, Zemi za stromy - ne takové, jaká skutečně byla, ale jaká mohla být za Drákulových časů. Bílé vrcholky jižních Karpat propichovaly modrý závoj oblohy. Jak je to dávno, co bloudil po měsíčních Karpatech? Hodiny? Dny? Zdálo se mu, že celá staletí.

Pole a vinice se vzpínaly proti modrým pohořím. Nemrtví žijí víceméně navěky, takže doba hry byla dost široká. Kdo-koli od Hunů z třináctého století po Atamanovu timariotskou jízdu mohl náhle vystoupit ze soutěsek kolem nich - Transylvánie byla ohrožována nebo okupována téměř všemi.

Stezka se svažovala, aby přebrodila potok. Na protějším břehu stál na strništi rytířský stan. Ve stínu baldachýnu odpočívala útlá černovlasá dívka s černýma očima zešedlýma antimonem a bosýma nohama vykukujícíma zpod modré sukně s kanýrem. V tmavých vlasech jí jiskřily diamanty. Věnovala Clivovi unylý úsměv. Opěšalí střelci nebyli ani hodni pohledu.

Zpoza stanu vyjel rytíř, nevrlý vousatý obr na černém hřebci, tvář zarudlou a perlící se kapkami potu. Požádal Cliva ke změření sil o "právo překročit potok a o ruku té mladé a ctnostné panny".

Clive sklonil kopí. "Můžeš si tu spanilou pannu nechat pro sebe i s jejími brilianty. A co se potoka týče, s radostí se vrátíme a půjdeme jinudy."

Ale ten padouch v černé zbroji dal jasně najevo, že jeho výzva byla pouhou formalitou; Clive nemohl zmizet bez boje. Ian si spěšně nabíl kuši, i když pochyboval, že by se lehký šíp dokázal zakousnout do zbroje toho mohutného muže, ale v tak nelehkém postavení, jako bylo toto, se mohlo přihodit cokoli. "Rytíř s dámou" měli být součástí programu - skuteční ničemové s nobl baldachýny a krásnými děvčaty ve své moci měli lepší věci na práci, než tábořit u potůčku a doufat, že zlomí kopí o nějakého chrabrého cizince.

Clive se zakřenil a sklopil hledí. Každý ze soků odklusal na jeden konec sklizeného pole. Černý rytíř zvedl uzdu a sklonil kopí. Clive udělal to samé. Ian ztěžka polkl a přestal Clivovi závidět koně i zbroj. Teď by s ním neměnil ani za všechny panny v Transylvánii.

Dáma upustila kapesníček a rytin v kovu vyrazili. Údery kopyt otráslas strništěm. Cválající dvojice se srazila za zvuků cinkotu z kovány smíšeného se srážkou tramvají. Ian sebou thl.

Okamžik před kontaktem se Clive předklonil, natočil štít a opřel se do nárazu celým tělem - pohybem, který vyžadoval neuvěřitelné soustředění a načasování. Černé kopí narazilo do Clivova nakloněného štítu a sklouzlo do strany. Clivův hrot zasáhl vnitřní okraj černého štítu, smekl se po něm a narazil do mužova předního plátu ve spodní části břicha. Kopí se při nárazu prohnulo, ale Clive byl na ten úder připraven a položil se do úderu.

Jeho protivníka to zvedlo ze sedla, třmeny za ním volně vlály. Na chvilku zůstal viset ve vzduchu, s rukama roztaženými, jak zpod něj utíkal jeho válečný kůň - pak se s rachotem sesypal na zem, nadskočil a zůstal ležet na břiše. Clive zarazil koně těsně u baldachýnu.

Černooká kráska v modrých šatech pozvedla svou diamantovou korunovanou hlavu o kousek výš a věnovala Clivovi vzdorný pohled říkající: Takže ty si myslíš, žeš mě vyhrál. Clive odpověděl vznešeným pokývnutím, otočil se a odcválal, aby si šťouchl kopím do sraženého muže. Ten chlapík nijak nereagoval. Clive pozvedl hledí a zavolal na lana: "Vem si jeho měsíc a meč. Já jedu pro koně."

Černý hřebec s prázdným sedlem zastavil u potůčku a nervózně pil. Dříve, než se k němu Clive dostal, vyklouzl z rákosí na břehu Phil Volavka, popadl otěže a dovedl koně ke Clivovi. Phil měl na sobě šaškovský oblek, za opaskem vražené tři tenké žonglérské nože - choval se stejně ochotně a pokojně jako vždy.

Ian bleskurychle prohledal Černého rytíře a zjistil, že mužův měsíc je napěchovaný aspery a jeho meč je dost těžký. Clive na něj zavolal: "Doraz toho sráče."

"Cože?" zvedl Ian zrak.

Clive si poklepal rukavicí na stříbrnou dýku, potom předvedl rychlý pohyb, jako by někoho propichoval. "Použij svůj mečík - skrz průzor." Ian ztuhl. Clive si povzddechl a kývl na šaška. "Phile, ukaž mu jak."

Vysoký vychrtlý šašek k němu vyběhl, zvonky na čepici mu cinkaly. Vytáhl žongléřský nůž, natočil mužovu přílbu a vsunul tenké ostří mezi pruty hledí. Naklonil se dopředu a položil se celou svou vahou na nůž. Ležící muž se zatřásl, až se mu rozněla zbroj, potom znehybněl.

"Dobra práce," zavolal na něj Clive. Ian se cítil, jako by se právě vyzvracel. Phil zazářil štěstím a prohlásil, že ví, kudy se žene Bílá družina. Clive pozvedl obočí. "Můžeš nás tam dovést?"

Šašek snaživě přitakal: "Po takových pěti šesti milích pokračuje tahle cesta po bytelném mostě zavlažovací kanál. Sledujte ten příkop, až dojedete do třeshňového sadu. Mezi stromy je vidět statek s obezděným dvorcem. A tam je Bflá družina."

Clive se sklonil, vzal si od lana černý měsíc, odpočítal pět stříbrných asperů a dal je šaškovi. Spokojeně se zubící Phil kývl hlavou směrem k baldachýnu: "A co s ní?"

Clive se zasmál: "Jen si posluž. Ale dej jí jen malinkou šanci a skončíš jako tenhle." Šťouchl kopím do mrtvého muže.

Phil si napsal aspery do měsíce a potom se toužebně zahleděl na baldachýn.

"Některý ženy ti budou za zabití svého pána a vládců vděčný, jiný ti to můžou zazlívát." Clive podal lanová otěže černého hřebce. "Mezi tímhle místem a Drákulovým hradem nás čeká dost virtuálních radovánek na to, abychom zemřeli úplným vyčerpáním. Virtuální soulože jsou částí přípravných překážek. Znáš spoustu hráčů, kteří vstoupili do hry jako eunuši, jen aby se vyhnuli pokušení."

Clivovi v ústřety se zasmála černovlasá dívka, vysokým melodickým smíchem, lehkým a vyzývavým. Její ruka spočívala na stříbrném stolku plném vína a cukrovinek. Ian nasedl a pokušení nechal za zády. Jeho žaludek se však dožadoval oběda - brzy bude cukroví na stříbrném stolku mnohem svůdnější než provoněné lehátko ve stanu.

Minuli další baldachýny s dalšími ženami. Také pár těžkopádných pěšáků, kteří nevypadali ani trochu šťastně, když kolem nich cválali nepraví francouzští rytin. Křížáci si vysloužili ošklivou reputaci, dokonce i v Transylvánii.

Clive ničemu z toho nevěnoval pozornost až do pokročilého odpoledne, kdy zastavil před zlatým stanem s dobře tvarovanou blondýnou sedící u vchodu. Zde Clive sesedl. Na stráž nad ženou stál džin jako hora v turecké zbroji s kančími kly a ošklivě vypadající šavlí. Ian očekával, že Cliva rozseká na nudle, ale panna pouze tomu svalnatému démonovi poručila, aby se postaral o koně. Potom pokynula k nízkému stolku pokrytému vínem a ovocem.

Clive složil svou okovanou zadnici na stolek a sáhl po číši na víno. Žena mu nalila. Měla velké modré nevinné oči, rty jemné jako holčička a na nich široký přátelský úsměv.

"Je to jídlo bezpečné?" zeptal se Phil.

"Vino ano," odvětil Clive. "Z ovoce můžeš dostat průjem."

Blondýnka se zasmála a smočila ve vínu jablko, které potom podala lanovi. "Není jedovaté," slibovala mu vážně.

"Ale jak to víš," zakňoural Phil úzkostně.

"Já to vím." Clive si vyměnil s blondýnkou čtverácký pohled. Nemusel říkat víc - a všichni jedli a přežili to.

Když vyjeli dál, Clive si nepřestával utahovat z Phila, probíral předchozí hry a odmítal prozradit, jak to, že věděl, že to ovoce je v pořádku. Konečně našli most a zavražovací kanál a potom i třešňový sad. Phil přeskočil příkop a zmizel mezi stromy. Clive se zastavil, aby si natrhal a snědl nějaké třešně. Podal jich pár dolů lanovi a zároveň mu řekl: "Nabij si kuši."

Ian udělal, co se po něm chtělo a divil se, co tak najednou vyvolalo Clivovy starosti. Zpoza stromů na ně zavolal Phil. Clive vyplivl pecku a řekl: "Phil se za chvíli rozeběhne zpátky - až to udělá, zastřel ho."

"Cože?" Ian tam stál a svíral šíp s kosočtvercovým hrotem k prorážení brnění a plnou hrst třešní.

"Až se bude Phil vracet, zastřel ho. Do srdce, jestli to půjde. Namiř mu kuši na hrudník a stiskni spoušť."

"Můj Bože, proč?"

"Do hlavy se strefuje dost špatně. A zásah do břicha by byl krutý."

"Proč po něm mám vůbec střílet?"

"A na co myslíš, že nosíš tu kuši? Abys s ní střílel lidi. Klidně můžeš začít s Philem. Už ho dál nepotřebujeme, a tohle jsou vyřizovací dostihy, pamatuješ?"

Šašek znovu přeskočil příkop a poklusem se vracel. "Co je, chlapi?"

Clive zavrtěl hlavou a začal šmátrat po něčem z druhé strany svého sedla. Ian zůstal fascinovaně stát, svíral nabitou kuši a ujišťoval se, že to všechno je jen velmi ošklivá hra a nikdo ve skutečnosti nezemře. Ale i tak nedokázal vypustit střelu do Philovy hrudi.

"Co se děje?" vyzvídal Phil.

Clive pokývl na lana.

Šašek se k němu otočil. "No tak, co je?" Clive se postavil ve třmenech. V ruce držel svůj těžký meč s ozdobnou hlavicí, který nosil z druhé strany sedla. Máchl jím v mocném oblouku a nechal ho s vlhkým plesknutím dopadnout na týl Philovy šaškovské čepice. Ian viděl, jak Phil vyvalil oči a jak mu poklesla čelist. Šašek se zhroutil tváří k zemi, hlavu v týlu přeměněnou na krvavou kaši.

Clive se pokusil s nevalným úspěchem setrást z meče krev. Na ocelovém ostří ulpěly vlasy a kůže. "Vidíš, k čemu jsi mě dohnal? Kuše by byla mnohem čistší." Hodil meč lanovi k nohám. "Očisti to."

Ian ochromeně přidřepł a pokusil se otřít meč o spadané listy, zatímco Clive překulil Phila kopím do příkopu. Chladný zelený stín kanálu byl silně provoněn třešněmi. Ian vrátil meč majiteli a oba muži vyrazili dál.

V půli cesty sadem Clive přitáhl otěže a prohodil: "Ta hnida aspoň nelhala."

Nahoru k nim vyjížděly Sheila s Gertrudou a vypadaly jako bohyně války. Sheila byla v plné zbroji, seděla na velkém kaštanově hnědém koni a držela kopí napůl skloněné, aby prošlo pod větvemi třešní. Její kabátec i šití nesly rudého lva Bílé družiny. Gertruda měla na sobě plesové šaty a jela na grošovaném jezdeckém koni. Obě se tvářily ostražitě.

"Kde je Phil?" Sheila se předklonila, aby se rozhlédla pod řadami stromů. Clive odpověděl pokrčením obrněných ramen. "Šel si po svém." Na jeho meči stále ještě lpěly kousky sražené krve.

Sheila s Gertrudou se zatvářily nedůvěřivě a optaly se: "Stále ještě jsme spojenci, nebo ne?"

Clive se spokojeně usmál: "Až k hradu."

Iana udivovalo, jak dovedl jeho společník lhát. Prozatímni spojenci. Ovšem, byla to hra - a on si Phila stejně nikdy neoblíbil. Ale bolest zde byla stejně skutečná jako vůně zralých třešní. Ian dokázal jen stěží překousnout to, co dosud viděl. A to horší je určitě teprve čekalo.

Když pokračovali v jízdě, začaly si Sheila s Gertrudou navzájem utahovat jedna z druhé, aby si udržely dobrou náladu. Už v této hře skonaly ošklivou smrtí a připlatily si za návrat. Alespoň s nimi byla zábava. Ian je měl zakrátko raději než Cliva.

Stromy prořídly. Ian mezi větvemi zahlédl další příkop a bílé zdi usedlosti. "Nabij si kuši," zašeptal Clive.

Kuše byla stále ještě nabitá. Ian se rozhlédl, ale neviděl žádný náznak možných potíží. Nikoho kromě Sheily s Gertrudou, které jely kousek před nimi.

"Nabij si tu kuši, sakra!" obořil se na něj Clive.

Ian zaváhal, nechtěl ani v nejmenším vyvolat hádku.

Gertruda se otočila, aby zjistila, o co kráčí. Její milou tvář lemovaly kudrnaté tmavé vlasy. Nebyla nepohledná. Nebyla krásná. Byla prostě milá. Nesnažila se zkrášlovat - ale na lana zapůsobila. Ani za nic by ji nedokázal zastřelit, ani kdyby ho to stalo účast ve hře. Usmál se ve snaze uklidnit ji.

Clive zaklel a sklonil kopí.

Ian zahlédl přes Gertrudino rameno jakýsi barevný záblesk. Z příkopu se zvedla řada mužů. Nejblíže z nich měl kolem hlavy smotaný turban a na sobě zelenou kazajku a nabíranou, kaštanově hnědou halenu. Ian cítil pach spálené síry a uvědomil si, že ti muži na ně míří velkými primitivními mušketami. Janičáři, elitní turecká pěchota.

Celá řada s nesmírným rachotem zahřměla v salvě plameňů a dýmu. Černý kůň pod ním zaržál a začal jančit. Ian ho instinktivně otočil zpět - ani on, ani kůň se nehodlali postavit tomu olovenému krupobití.

Zvíře odklopýtalo deset metrů, než padlo a proměnilo se v třesoucí se hromadu. Ian se vyprostil zpod umírajícího koně. Na chvíli zůstal ležet mezi spadajícími třešněmi, s kabátcem potřísněným koňskou krví. Janičáři se vyrojili z dýmu, vyli škodolibou radostí, mávali šavlemi a krátkými zahnutými dýkami. Sheila už to měla za sebou. Ona ani její kůň nejevili známky života. Clive ležel také na zemi. Jeden z janičářů mu strhl jeho rytířskou přilbu, takže Ian zachytil obraz Clivova obličejů zkriveného agónií. Na blondaté vlasy mu prýštila krev z rány na krku. Gertrudin kůň padl, ona ale prchala pryč a dávala pozor, aby si nepřišlápla šaty.

Ian vystřelil, přestože věděl, že proti oddílu tureckých mušketýrů nemá žádnou naději. Nic z toho nebylo skutečné, ale on se přesto snažil zmizet, než znovu nabijí. Jak rozhrnoval větev a klopýtal přes brázdy, dovolil si vrhnout za sebe vyděšený pohled. Gertruda se opírala o třešň a za pomoci dýky si držela od těla tři pestrobarevné útočníky. Tucet dalších jich postával kolem a smál se. Další dvojice byla zaměstnána odřezáváním Clivovy hlavy. Janičáři byli vojáci v otroctví, vychovávaní od dětství v přísné kasárenské disciplíně, vycvičení vybíjet si své sexuální a agresivní choutky "v poli". Vrazení, mrzačení a znásilňování měli v krvi stejně jako dril se zbraní.

Nezastavil se, dokud nezapadl do zavlažovacího kanálu. lanoví naplno došlo, jak šileně naivní to všechno bylo - myšlenka, že by mohli porazit *Cirkus Maximus*. On s Clivem stáli proti dokonale propracovanému programu, který vtáhl hráče do děje a potom je zlikvidoval. Vlčí smečka, Bílá družina, Phil Volavka a bůhvíkolik dalších byli vyřízeni různě a účelně. Byla to jen otázka několika hodin, než vás program dostihl a zlikvidoval nějakým bolestivým a dramatickým způsobem.

Jelikož už si nemusel lámat hlavu s tím, co bude, rozhodl se Ian plně soustředit na současnost. Byla mu zima a cítil se špatně, jak se plazil vlhkým příkopem. Sužoval ho virtuální hlad. Potřeba jíst byla do programu pevně vestavěna, aby tak znemožnila jen prostě ležet ve skrytu a vyčkávat na vhodnou příležitost. Ale co, může klidně zemřít v pohodlí. Zvedl se a zamířil příkopem zpět směrem, odkud přijel. Když narazil na Philovo tělo ležící obličejem dolů ve strouze, věděl, že je blízko úvozu. Po týlní části šaškovy lebky se už hemžili lesklí brouci.

Na virtuální svět se začal snášet soumrak, právě když Ian dorazil k baldachýnům. Vyhledal zlatě se třpytící stan, osvětlený vysokými hořícími smolnými koši a střežený rozložitým džinem v turecké zbroji. Jestliže ho chtělo to monstrum odrovnat, mělo dost sil na to, aby to provedlo rychle a čistě. Pokud ne, byl Ian rozhodnut, že se nají.

Mlčenlivý kolos s třpytící se šavlí si ho prohlédl a pustil ho dál. Když se za ním zavřela hedvábná chlopeň stanu, viděl, že blondýna na něj čeká, v obličeji stejný úsměv rádoby hodné holčičky. Její stůl byl obložen kus-kusem s dušeným kuřetem posypaným šafránem. Ian se okamžitě pustil do jídla, příliš hladový na to, aby se staral, co může být do masa přimícháno. Nápoj lásky. Uspávací lektvar. Pomalý jed. Přivítal by cokoli, co by ho uchránilo výpravy k Drákulově hradu.

Pobaveně ho pozorovala. "Kde máš své přátele?"

"Ti už to nerozchodí," odpověděl Ian. Stručně a naturalisticky jí vylíčil Philovu vraždu i tureckou léčku. Tvářila se, že ji to mrzí, a nabídla mu další kus-kus.

Možná, že v šafránu byla nějaká droga lásky, protože čím víc jedl, tím vypadala blondýnka lépe, s tím svým pršáčkem a nakažlivou dobrou náladou. Pod zlatým oděvem se opravdu muselo skrývat počítačově dokonalé tělo.

Stoupala si, vzala ho za ruku a odvedla ho k lůžku ukrytému v závěsech. Ale co. Očividně byla naprogramovaná, aby poskytovala potěšení. Pokud byla také naprogramovaná, aby do něj vrazila dýku, jen doufal, že mu nejdřív dovolí užít si s ní; cokoli jiného by bylo příliš kruté.

Lože bylo ozářeno jedinou svící. Prostor za závěsy vyplňoval lehký dým. Programové vybavení této hry očividně sestavoval skutečný umělec. Poklekla vedle provoněného přehození a sepjala ruce v klíně. "Potěšilo by mého pána, kdybych se svlékla?"

Ian zamručel, posadil se na postel a setřásl si z nohou boty. Nikdy příliš nedůvěřoval virtuálnímu sexu. Naprogramovaní partneři se vždy zdáli být příliš skvělí, příliš dokonalí, příliš ochotní vyhovět. Skutečné ženy se nikdy radostně nepodvolovaly všem těm mírně nechutným praktikám, které si jen dokázala mužská mysl představit, a potom také - nepodvolovaly se vám pokaždé, když jste to po nich chtěli.

Nechala svůj oděv spadnout a natáhla se, aby mu pomohla z kalhot. Jakmile mu přetáhla jeho reznou košili přes hlavu, cítil, že se pustila do díla nejdřív rukou, potom rty a jazykem. S tlumeným zrychleným dechem se položil na postel. Tohle se mu zamlouvalo mnohem víc.

Znenadání ho kousla. Vykřikl, namáhavě se zvedl na lokty a sklonil k ní zrak. Ta virtuální čubka ho *kousla*, pořádně, do citlivé části stehna. Viděl tam červené otisky zubů.

"Proč jsi to sakra udělala?"

Uličnický k němu vzhledla od jeho rozkroku, rozesmátá a nevinná. "Abych svému Pánovi ukázala, zeje to skutečné."

Potom vstala a políbila ho, zaplavila jeho tvář vodopádem zlatých vlasů. "Tady jsi v Transylvánii," vysvětlovala mu, "v zemi milostných kousnutí." Aby to dotvrdila, pokousala ho na krku.

Zdalo se, že má pravdu. Co následovalo, nevypadalo jako virtuální sex. Ian k vlastnímu překvapení nabyl přesvědčení, že skutečně souloží v provoněné posteli s naprosto skutečnou ženou. Byla divoká, půvabná a sebevědomá, s vlastními názory na rozkoš, laškovně nevypočitatelná. Když skončili, byl unavený a neskutečně šťastný.

"Stálo to za to čekání?"

"Čekání?" Ian na ni vyvalil oči. Jak se dá odpovídajícím způsobem poděkovat programu, obzvlášť pokud má tak ladné křivky a rozpustilý úsměv?

"Není to snad tady lepší než v apartmá *Cirku Maxima*?"

Posadil se na posteli: "Angela?"

Obrátila své modré oči ke stropu. "Kdo jiný?"

"Ale jak to?" Ukázal na stan a lehátko.

"Mimikry." Začala si upravovat vlasy. "Pohyblivé nástrahy jsou naprogramované tak, aby se vyhýbaly téhle řadě baldachýnů. Nemůžou Mongolům dovolit, aby zmasakrovali tak sladkou léčku."

Sledovat ji, jak zvedá ruce, aby si upravila vlasy, pro něj bylo příliš. Natáhl se, aby ji přimkl blíž k sobě. "Stálo to za to čekání, by las prostě úžasná."

Rozesmála se, nevzpírala se mu, dovolila jeho rukám přejíždět po svém těle. "To jsou jen naprogramované hormony. Kasino ti zvyšuje hladinu testosteronu, aby zesílilo tvé vzrušení, a tím tě odvádělo od Cíle. Teď nás čeká důležitá práce. S Clivem mimo hru jsme na dobytí hradu zbyli jen ty, já, Drobek a Pes."

lanoví se ty vyhlídky nezamlouvaly. "Ksaku - myslím, že se se svým testosteronem přesunu do sousedního stanu."

Věnovala mu obzvlášť pohrdavý pohled. "Nebud' prosím takový pecivál. Takže Clive vypadl. Ale svůj účel splnil."

"Jediným účelem, který Clive splnil, bylo, že si nechal napíchnout hlavu na virtuální kopí."

"On nás sem dostal. To on pokazil tvůj skafandr."

"Můj skafandr?"

"Proboha, jakou měl Clive šanci, že najde turistu s letenkou, který zabloudí v horách? Pár miliard ku jedné - nemám pravdu? Takže trochu pomohl náhodě."

"Do hajzlu," Ian zavrtěl hlavou. "Hráli jste si se mnou od samého začátku."

"A budeme si s tebou hrát, dokud nepochopíš, že musíš jít dál a nezačneš se ovládat." Dupla mu na nohu, modré oči jí plály, začínala se podobat té staré Angele - až na toho vytetovaného chřestýše. "Nemůžu tady kvůli někomu tvrdnout věčně. Musím se postarat o své lidi u Neptunu - a o vítězství v dostizích. Tohle je *skutečnost*. Nikdo tě nezachrání. Ani Clive. Ani tvoje agentura. Nedokáže to nikdo jiný než ty a já."

Všichni si z něj dělali dobrý den. Nejdřív Clive. Potom kasino. "Dobře, dobře, pokračuju. Jen ještě něco."

"Co?" Angela si zase začala česat vlasy.

"Jak dlouho vydrží tahle zvýšená sexuální aktivita?"

Zazubila se. "Téměř neomezeně."

Jasný letní měsíc v úplňku změnil transylvánskou náhorní rovinu na sametovou krajinu, zpola modrou v měsíčním svitu, zpola temnou neproniknutelnými stíny. Blížila se půlnoc, ale lana neopouštěla myšlenka, že není ani noc, ani den, ale nějaký přízračná doba mezi, zahalená mraky a osídlená duchy a přízraky sajícími krev. Pes je vedl, kličkoval před nimi a čmúchal po nástrahách a hlídkách. Za lanem se vznášela Drobkova tmavá silueta. Angela se mu držela po boku, hřejivá a uklidňující.

Jelikož si Pes podržel svou normální inteligenci, získala Vlčí smečka vlkodlaka, aniž by musela vysázet horentní sumy účtované za jakýkoli druh magie. Mimoszemšťan přišel o své mluvítko, ale on toho stejně nikdy příliš nenamluvil. Nepřestal dávat najevo svou obvyklou nadřazenost nad lidmi, když obcházel jednu temnou nástrahu za druhou, dokud se před nimi nevynořila Drákulova věž, obrovská a osamělá, zvedající se přímo z roviny a vrhající úctyhodný hluboký stín. Byla to pevnost z dvanáctého století, kopie byzantských staveb, vysoká sedm podlaží a její zeď byla narušená jen úzkými střílnami. Místnosti uvnitř musely být stejně černé jako d'áblovlo sklepení, a to i v pravé poledne.

Protože byli příliš slabí na to, aby vzali věž útokem, pouze si dávali pozor na nově příchozí a zabíjeli nebo odráželi všechny hráče, kteří odmítli přidat se k nim. Při jejich počtu by se útok a napadení straží rovnaly sebevraždě, a tak zůstali jen u přepadání kolem procházejících hlídek, na které je Pes vždy včas upozornil.

Ian se držel těsně za Psem, když se plazili od jednoho měsícem ozářeného pahorku k druhému. Mimoszemšťan je dovedl přímo k patě věže - masivním zkoseným základům, na kterých seděly bloky z tmavého kamene vzpínající se k černému cimbuří zastíňujícímu hvězdy. Zde se Pes stáhl a do čela přešel Drobek. Džin měl jen kly a svaly, neměl žádnou magickou moc, ale vrozené schopnosti superšimpanze mu zůstaly - včetně smyslu pro rovnováhu a schopnosti šplhat. Popadl dvojici špičatých háků, přivázal k sobě pár sáhů provazu a vyrazil vzhůru po stěně.

Jak tak stál v tmavém stínu věže, nedokázal Ian vysvětlit, jak to Drobek dovede. Superšimpanz za pomoci háků jako drapáků i stupaček zároveň šplhal vzhůru po stěně stejně lehce, jako kdyby šel po čtyřech po zemi. Po několika minutách se dolů spustilo lano.

Vlkopes povzbudivě štěkl.

Angela zašeptala: "Do toho," chopila se provazu a začala stoupat vzhůru po zdi, téměř stejně lehce jako Drobek. Život v rotujících lodích ji zbavil veškerého vrozeného strachu z výšek. Ian zachytil vlnící se lano, zapřel se nohou o stěnu a ze všech sil se snažil napodobit ji.

Vnější cimbuří zaplavoval měsíční svit. Ian se protáhl úzkou diastemou a tiše sklouzl na kamenný strážní ochoz mezi římsou a vnitřní stěnou. Angela se přikrčila do stínu a dlaní mu zakryla ústa. Tiše ukázala na ochoz. Přikývl. Angela odtáhla ruku a vyrazila spolu s ním. Neobešli ještě ani čtvrtinu obvodu, když narazili na dvojici těl v kovové zbroji a kroužkových košilích. Jejich krky se zakláněly v nepřírozečných úhlech. Drobkova práce.

O něco dále našli samotného Drobka, jak se naklání nad třetím tělem u ústí temného schodiště, tesáky mu oslnivě zářily v měsíčním světle. Zdolali věž. Žádné jiné družstvo se nikdy takhle daleko nedostalo. Jak bylo vidět, Vlčí smečka potvrdila svou pochybnou pověst. To, co na ně čekalo dál,

nevypadalo ale už tak jednoduše. Až na slaboučké světlo pronikající sem točitým schodištěm a na nezvyklou střílnu osvětlenou měsícem zde zřejmě nebylo žádné vnitřní osvětlení. Drákula světlo nepotřeboval.

Angela si uvázala provaz kolem pasu a posunky naznačila, že půjde první. Ian popadl druhý konec provazu, odměřil polovinu, pevně se uvázal a podal konec Drobkovi - byl rád, že se Angela dobrovolně ujala vedení. Nic by ho nepřimělo, aby šel jako první do té temnoty, kde nemrtví měli v rukou všechny trumfy.

Křemen křísil o očílku a objevil se tenký proužek světla dopadající dolů na temné schodiště. Angela v ruce svírala lampu a nechala na schody dopadat jen tenký paprsek. Začali sestupovat.

Ian pevně třímá provaz a prsty u nohou nahmatával každý další schod. Měsíční světlo se vytratilo za prvním zákrutem točitého schodiště. Nezbylo nic než pach studených vlhkých kamenů temného hradu. Schodiště se stáčelo doleva, proti směru hodinových ručiček, takže obránci ustupující vzhůru po schodech měli levé ruce volné. Upíři byli totiž zhusta leváci.

Dole se Angela zarazila, kývla na něj, aby také zůstal stát, potom překročila cosi v černotě.

Promluvila poprvé od chvíle, kdy vstoupili do věže: "Dej pozor na poslední schod, je to chyták."

V slabém svitu její svíčky Ian rozeznal jen lesknoucí se čelisti želez položených na posledním schodu a nastražených tak, aby mu obemkla lýtko. Pilovité zuby by mu pronikly svalstvem a zlomily kosti a nechaly by ho svíjet se ve velmi

reálné agonii, dokud by hra neskončila nebo dokud by kolem nešel nějaký duch s měkkým srdcem.

Když překračoval schod, Angela ho chytila a zabránila mu došlápnout tam, kam chtěl. Jakmile byl dole, spatřil obrysy druhých želez, přímo u paty schodiště - temných a poházených slámou, takže téměř nebyla vidět. *Počítalo se s tím*, že si všimnete těch prvních, nastražených na posledním stupni - a pak je překročíte a skončíte v těch druhých.

Angela tiše zašeptala: "Dobré znamení."

Ian přitakal. Nebyly to obyčejné schody. Tahle spojovací chodba vedla do míst, kam nikdo zpravidla nechodil. Nebylo by rozumné nechat připravovat o nohy vlastní stráž, když nastupovaly a končily službu. Angela zavolala na Drobka a opíči džin přeskočil obě pasti a dopadl vedle své velitelky.

Vyrazili dál. Nad hlavami jim pískali netopýři. Chumly těch malých zvířátek visely z kamenných oblouků pokrytých pavučinami. Ian si připravil samostříl v očekávání stráží nebo něčeho horšího. Cesta se stáčela, jak sledovala půdorys věže. Ian v duchu počítal kroky. Odhadl, že obešli asi polovinu kruhu, když náhle Angelino tělo zmizelo.

Provaz u pasu se mu prudce napnul a trhl jím dopředu. Přidušeně vyhekl. Boty mu uklouzly po slámě. Vzápětí mu kamenná dlažba zmizela pod nohama. Řítil se do temnoty.

V tom okamžiku hrůzy si Ian představoval, jak se rozmázne o kamennou podlahu nebo dopadne na Angelu do nějaké ostnaté jámy. Potom se lano kolem jeho pasu těsně stáhlo. Zachytil se provazu nad sebou a začal se vytahovat vzhůru. Jak se tak kymácel ve tmě, pochopil, že se propadli do hladomorny, široké strmé komory hluboké přes několik podlaží s jediným východem v otvoru nahoře.

Pokud jste spadli dovnitř, bylo pro vás štěstím, když jste se zabili pádem, protože jinak byste zůstali ležet polámaní na podlaze a čekali byste v naprosté temnotě, až vás žízeň nebo vnitřní zranění vyřadí ze hry. Skvělý způsob, jak zežít.

Mezi namáhavými nádechy Ian cítil, že se pohybuje. Provaz se kousek po kousku sunul vzhůru. Drobek je vytahoval ven. Když mu pas obemklo kamenné okružní, vyškrábal se zpět do chodby a měl pocit nepochopitelného "bezpečí". V další nanosekundě popadl dech a pak spolu s Drobkem vytáhl ven z černé jámy i Angelu.

Překonat hladomornu bylo možné pouze tak, že jste se vzepřeli nohama a zády o kamenné zdivo - jako horolezci ve skalním komínu - a přesunuli jste se přes ni. Na druhé straně číhala další železa, připravená pro někoho dost neopatrného na to, aby se pokusil otvor přeskočit. Ian doufal, že tyto pekelné nástrahy napovídají, že postupují správným směrem.

Za hladomornou spatřil na konci tunelu měsíční světlo. Před nimi byla zeď přerušena širokým výklenkem s oknem vedoucím na vnitřní stranu nádvoří, nad kterým se tyčilo omšelé cimbuří. Ian si všiml, že okna jsou rozmístěna po vnitřní stěně, takže vnitřní dvorec plnil funkci rozlehlé šachty, která přiváděla do věže vzduch a světlo. Kolem oken poletovali netopýři. Vedle výklenku byly těžké dřevěné věže okované železnými pásy. Z místa u okna Ian usoudil, že tyto dveře vedou do řady strohých komnat rozmístěných po nejvyšším poschodí věže. Drobek zkusil odolnost dveří. Stejně tak by mohl zkoušet pohnout věží.

Výklenek byl příliš těsný na to, aby bylo možno nasadit beranidlo, ale nějaká cesta dovnitř prostě *musela* vést. Pravidla hry vyžadovala, aby překážky byly strašné, ale ne naprosto nepřekonatelné. Angela vystrčila hlavu z okna. Světlo

vlasý jí zazářily v měsíčním svitu. Popadla lana za rameno. "Podívej, muzejně okolo."

Ian odhadl vzdálenosti mezi okny a beze slova zavrtěl hlavou. Okna byla dost daleko od sebe a stěny světlíku byly pokryty malými kluzkými oblázky. Nebylo možno to provést stejným způsobem, jakým vyšplhali po vnější zdi. "Drobek to zvládne," ujistila ho Angela. Řekla Drobkovi, aby přestal vrčet na dveře a vyhlédl z okna.

Superšimpanz v podobě džina vystrčil hlavu ven a nadšeně přikývl. Angela vykouzlila další provaz, potom se ona s lanem zapřeli o kamenné zdivo. Drobek vyklouzl ven z okna, překlenul udivujícím obloukem prostor a jen tak tak se zachytil kamenné římsy na sousedním okně. Drobka očividně nevyvedla z rovnováhy ani výška, ani vzdálenost a lano tak připomněl Poeovu nemilosrdnou zabijačku opici ve *Vraždách v ulici Morgue* - monstrózní a nezadržitelnou.

Drobek je přetáhl za sebou. Sousední okno vedlo do další podobné komnaty s dalšími okovanými dveřmi. A tak zkusili další okno, a další. A při tom se pohupovali nad kamenným dvorcem šest podlaží pod nimi. Netopýři poletovali kolem, vyrušení jejich postupem.

Nakonec dorazili k mozaikovému oknu s olověnou mřížkou. Angela nahlédla dovnitř jednou z malých poloprůhledných tabulek. "Do toho," vydechla tiše a kývla na Drobka. Džin si sundal tureckou přilbu, nasadil si ji na ruku a uštědřil oknu prudkou ránu. Mozaika se rozprskla. Dostali se dovnitř.

Klenotnice byla čímsi mezi hodovní síní a Kublajchánovou zábavní místností. Stěny lemovaly zakřivené i rovné zbraně spolu s gotickými zbrojemi a hedvábnými tapisieremi. Nad obrovským ručně vyřezávaným stolem obklopeným polštářovanými stolci v románském slohu visely turecké korouhve a hlavy stepních antilop. Ve světle z rozbitého okna se blyštěla stříbrná jídelní souprava.

Jedinými dveřmi byla bronzová hrůznost opevněná zevnitř tak, že vypadala, že by ji neprolomila ani taktická jaderná střela. Ale to, co chtěli, stálo na druhém konci hodovního stolu. Vysoká drátěná klec obsahovala celé jmění - zlaté řetězy, nefritové prsteny, velké perletové náhrdelníky, stříbrné pravoslavné kříže, diamantové čelenky. Na samém vrcholu té hromady seděl absurdně velký krvavě rudý rubín - Upíří srdce.

Angela přeběhla kolem hodovní tabule a pustila se do zámku na skřínce. Drobek se šoural za ní, aby jí nabídl pomoc. Ian stál u okna a uvažoval o tom, že to všechno bylo až příliš snadné.

A měl pravdu.

Kolem něj proletěl netopýř, proklouzl mezi svícemi, nakláněním křídel vykroužil pěkné esíčko a sestoupil za Angelu. Jak zvíře klesalo, začalo se zvětšovat, natahovaly se mu nohy, prodlužovala se mu lebka a trup nabýval lidské podoby. Křídla se změnila ve velký vzdouvající se plášť. Ian stál jako přimražený. Příliš pozdě mu došlo, proč bylo ve věži tak málo lidských obránců.

Jak se formovala tvář, získávaly upírovy rysy povědomý vzhled - špičatý vous, tenké rty a ulízané černé vlasy. Byl to Phil Volavka. Po spoušti způsobené Clivovým mečem nebylo ani památky. Nemrtvé není možno zničit lidským způsobem.

Drobek po něm skočil. Zdálo se, že to bude nerovný souboj. Ať už upír nebo ne, Phil byl stále Luňan s dlouhými vychrtlými rukama a nohama a vypadal, že bude sotva schopný stát v pozemské gravitaci, natož pak aby bojoval.

Ale nebyl to zápas. Drobek zaútočil. Phil srazil jednu nataženou ruku protivníka stranou a s úšklebkem popadl

oběma rukama tu druhou. Trhl do strany. Přes Drobkův bolestný řev zaslechl Ian praštění kostí. Phil škubl víc až za sebe, dokud se ruka s krvavým mlasknutím neuvolnila, odtržená v zápěstí. Drobek vyl, potácel se a mával svou zdravou paží. Phil ji uchopil oběma rukama, zapřel se nohou o Drobkovu hruď a prudce zatáhl. Paže se oddělila v rameni.

Drobek padl na kolena a vřeštěl bolestí. Phil se pustil do své oběti zuby nehty; když skončil, Drobek ležel roztrhaný s napůl utrženou hlavou. Ze zkrvaveného masa trčel bílý krční obratel.

Ian byl vyděšený a zvedal se mu žaludek. Ne jen kvůli tomu, co právě viděl, ale také kvůli příšerné nečestnosti hry. Celou tu dobu je Phil sledoval, nechával je myslet si, že vyhrávají, a zatím se *Cirkus Maximus* smál pod vousy.

Phil si otřel ze rtů krev. "Netvařte se tak vyjukaně. Kdokolí jen trochu honěný v řečtině ví, že Philaemos znamená 'milovník krve'." Ian si všiml, že Angela vytrvale zápolí se zámkem. Pozvedl svůj samostříl. Bojovat s ním bylo beznadějně, ale pokud se mu podaří odpoutat upírovi pozornost, má Angela šanci otevřít klec, popadnout Upíří srdce a ukončit hru.

Phil se té starodávné zbrani zasmál a vyrazil vpřed. Ian o krok ustoupil a udržoval si od upíra odstup.

Phil se plížil kolem stolu. "Pozdravuj ode mě Cliva."

Angela naposledy hrábla do zámků. Ten se rozskočil s ohlušujícím cvaknutím, které muselo být slyšet až v Cařihradu. Škubnutím otevřela drátěná dvířka.

Upír se otočil jako na obrtlíku, jediným skokem překonal délku stolu, přirazil dvířka klece a držel je zavřená svou nelidskou silou. Volnou paží zasáhl Angelu tak, že přelétla stůl. Sesypala se na zem až u zdi a strhla s sebou sametový ubrus a sadu stříbrných přiborů.

Ian dokázal myslet jen na to, jak ohavně, odporně nefér to všechno bylo. *Musel* tu být nějaký způsob, jak vyhrát - stálo to v té ztracené smlouvě s kasinem. Ale on neměl žádnou naději, nic, s čím by se dalo bojovat, dokonce ani Clivovu stříbrnou dýku. Chtělo se mu křičet.

Phil pohlédl na Angelu, schoulenou za křeslem. Poslal jí vzdušný polibek. "Nenamáhej se vstát, holka. Šetřím si tě až na konec."

Potom se otočil zpět k lanoví, který byl v pasti u okna. Ian viděl, jak Angela zvedá z podlahy něco dlouhého a tenkého a hází mu to. Točilo se to a blýskalo v měsíčním světle. "Zaštrlel ho!" vykřikla.

Ian instinktivně zachytil letící předmět, byl to stříbrný nůž s dubovou stěnkou. Vyklepl ze samostřílu železný šíp, zasunul na jeho místo nůž a zalícil.

Phil zařval vzteky nad zkaženým plánem a schoulil se. Vzápětí ho Ian zasáhl přímo do srdce.

Vynesli ho ze sklepení a vyzvedli ho na triumfální vůz. Nahaněči kasina převlečení za nymfy a satyry ho odtáhli do arény. Nad hlavami jim burácely hologramy.

A nejen lana. Celá Vlčí smečka byla na takových vozech, dokonce i Drobek, který nebyl v šestinové gravitaci o mnoho těžší než oni. Clive se na něj triumfálně zakřenil. Bylo to zvláštní vidět je všechny živé a jásající poté, co byli roztrháni nebo zkráceni o hlavu nebo obojí dohromady. V davu postávaly i Sheila s Gertrudou, tak nepříčetně šťastné, jako kdyby vyhrály ony. Polovina Bílé družiny byla zde, aby oslavovala triumf někoho jiného. Nevyléčitelně propadly hře.

Volavky kasina se tlačily kolem, protože *Cirkus Maximus* hodil do placu laciné šampaňské. Davy byly tou nejlepší reklamou. Pohybující se holografická dívka v životní velikosti s podobou římské otrokyně mu nad hlavou držela vavřínový věnec a šeptala syntetickým sexy hlasem: sic *transit gloria mundi* - tudy kráčí chloubka světa.

Ohromně se bavil. Obrátil pohled k Angele. Už nebyla ani blondatá, ani sladká, ale pořád to byl kus ženské - a měla dost kreditů nato, aby zachránila své lidi kroužící kolem Neptunu.

Davem si proklestil cestu vkusně oděný Hlíňan jako ze škatulky, opálený skutečným sluncem a pozemsky svalnatý. Snadno se procpal mezi Luňany a ptal se, jestli je Ian skutečně tím, za koho se vydává. Bez chromozómové legitimace neměl Ian žádný průkaz totožnosti - ale co na tom. "Ian MacNeil, k vašim službám."

Ten chlapík chtěl vysvětlení, proč vsadil do hry svou letenku. Cožpak neví, že hazard s kredity agentury byl považován za přestupek, ne-li rovnou trestný čin? V tomhle *muselo* mít prsty kasino. Oslovený zahalekal dolů s vozu: "K čertu s agenturou."

Luňané zajásali, posmívali se tomu pitoresknímu krtkovi, který se pokouší zastrašovat někoho, kdo právě vyhrál kredity na několikere pohodlné živobyty. Krásky z kasina pomalované pestrými barvami na holé kůži vyšplhaly na vůz, šťastné, že mohou být první z těch, kdo mu od nich budou pomáhat. Novinář z jakési sítě vlastněné měsíčními kasiny mu před obličej vrazil diktafon. "Iane MacNeile, právě jste vyhrál ve Velkém klání! Co se chystáte podniknout teď?"

Angela se na něj usmála a nastavila mu při tom jen tu dobrou stranu své tváře.

Ian jí úsměv vrátil. "Poletím k Neptunu."

**přeložil Jiří T. Pelech
ilustroval Jan Štěpánek**

Brian W. Aldiss

Návštěva améby

1.

Nikdy ses nedozvěděl, jaký začátek měl onen sled událostí, který tě zavedl na Yinnisfar a do světa stínů.

Nikdy ses nedozvěděl Křiklounovo jméno. Pro tebe to byl prostě člověk, který vykřikl a když jsi k němu dorazil, zemřel, avšak tento Křikloun měl dlouhou a nepříliš čistou minulost. Pracoval daleko od toho, co většina lidí pokládala za civilizaci, na samé hranici galaxie, takže při svých častých přeletích z jedné planety na druhou jen zřídka viděl hvězdy po obou stranách kabiny. Obvykle se na jedné straně nacházela celá jasně a ostře zářící galaxie a na druhé stěna prázdnoty, která se táhla od jedné věčnosti ke druhé. Vzdálené ostrůvky světla jen zdůrazňovaly nekonečnost vesmírné propasti.

Křikloun se většinou díval na hvězdy.

Ne však na této cestě. Křikloun byl povoláním obchodník s infocívkami; jeho malá loď byla napěchovaná přihrádkami plnými mikrocívek. Měl v zásobě cívky všeho druhu; nové i antikvami, filosofické, sociologické i matematické; kdybys je systematicky prošel, mohl bys kousek po kousku poskládat téměř kompletní obraz dějin galaxie. Největší peníze však Křikloun nevydělával na těchto naučných cívkách; ty mu vynesly tak na palivo, ale ne na pití. Cívky, které mu přinášely skutečný zisk, pojednávaly o věci starší než historie a o vzorcích základnějších, než jaké se nacházejí v jakémkoliv matematickém slovníku; jejich tématem byl chtíč. Křiklounův hlavní sortiment tvořily erotické cívky s vyobrazením vynalézavých rozkoší; a protože takové zboží bylo protizákonné, žil Křikloun v neustálém strachu před celníky stovky světů.

Momentálně byl na sebe pyšný. Právě elegantně převezl jedny malicherné strážce mravnosti a přímo před jejich očima prodal zhruba polovinu nákladu. Dobře zásobený pitím mířil vstříc novým oblastem pro svůj obchod.

Tvůj celý život měla ovlivnit skutečnost, že toho na oslavu vypil příliš mnoho. Pod nohama se mu povalovala prázdná láhev od *merritu*. V malé kabině lodi bylo dusno a on usnul rozvalený na desce řízení. Hlavou ve spánku stiskl dva nebo tři vypínače...

Křikloun se omámeně probral s pocitem, že něco je v nepořádku. Hlava se mu pročistila, jakmile úzkostlivě pohlédl na obrazovky, na nichž měl nastaven výhled kupředu. V zorném poli nebyly žádné hvězdy. Zakňučel strachem. Spěšně přepnul na zadní výhled: galaxie ležela daleko za ním jako volské oko na talíři. Křikloun polkl a zkontroloval zásoby paliva: málo, ale na návrat to stačí. Se vzduchem to bylo horší. Jak spěchal s posledním odletem, nedoplnil kyslíkové nádrže. S tou troškou, která zbývala, se zpátky do galaxie živý nedostane.

S pocitem prázdna kolem žaludku Křikloun opět přepnul na přední snímáče, aby prozkoumal objekt, který předtím nevšímavě přešel. Kromě vzdálených příznaků jiných galaxií to byl jediný objekt, který narušoval jednotvárnou vsudypří-

tomnost prázdnoty - a jevil se jako kotouč. Prozkoumal jej pomocí přístrojů. Beze vši pochyby to bylo malé slunce.

To Křiklouna zmátlo. Jeho astronomické vzdělání bylo zanedbatelné, nicméně věděl, že přírodní zákony nepřipouštějí přítomnost ničeho v prostoru mezi galaxiemi; dlouhý kornout věčné noci odděluje jednu galaxii od druhé stejně bezpečně, jako jsou živí odríznuti od mrtvých. Mohl jen předpokládat, že to slunce před ním je toulavá hvězda; bylo známo, že se takové vyskytují, třebaže se vzhledem ke gravitačnímu působení své domovské galaxie přirozeně nevzdalovaly takhle daleko od jejího obřího disku. Křikloun problém dál neřešil a pustil jej z hlavy. Jediné, co ho nyní nade vše zajímalo, bylo, zda to slunce - ať už se vzalo odkudkoliv - nemá jednu či více planet s kyslíkovou atmosférou.

Když třesoucíma se rukama zapínal přístroje, modlil se, aby mělo.

Mělo. To slunce bylo bílý trpaslík s planetou téměř tak velkou, jako bylo samo. Rychlý rozbor stratosféry, zatímco Křikloun naváděl loď na brzdnou dráhu, prokázal dusík a kyslík v dýchacím poměru. Žehnaje svému štěstí, obchodník zamířil k povrchu a přistál. Objalo ho údolí lemované pahorky a lesy.

V dobré náladě vyšel z přechodové komory, zatímco běžel kompresorový odlučovací systém; ten mu během půl hodiny naplní nádrže čistým kyslíkem, získaným z ovzduší planety.

Venku bylo horko. Okolí na Křiklouna okamžitě zapůsobilo dojmem novosti. Všechno bylo tak čerstvé a lesklé, až ho z toho bolely oči. Uklidňovalo ho, že nepostřehl žádné známky přítomnosti živočichů. Stromy patřily k druhům, které neznal, nicméně Křiklounovi většinou připadal jeden strom jako druhý. Panovalo tu takové ticho, až se ho z toho zmocňovala závrať.

Jenom několik yardů od něj se nacházel břeh jezera. Vykročil k němu a zároveň si nejasně uvědomil divný pocit při dýchání. Pomyslel si, že vzduch pro něj může být příliš vydatný, a začal dýchat pomaleji.

Na hladinu jezera se v dálce něco vynořilo. Vypadalo to jako lidská hlava, ale jistý si tím Křikloun být nemohl; podrobnosti zastíral opar nad hladinou. Zdálo se ovšem nepravděpodobné, že by tam mohl plavat člověk.

Pálení v plicích nabývalo na určitosti. Také po údech se mu začala šířit bolest, téměř jako by šije byl o vzduch odřel. Před jeho zrakem se kolem obrysů všech věcí objevila třepetavá duha. Přístroje ho ujistňovaly, že všechno je v pořádku; to ujištění náhle neznamenal nic, protože ho zachvátila bolest.

Křikloun se v panice obrátil zpět k lodi. Rozkašlal se a upadl, protože se mu točila hlava. Ted' viděl, že v zamlženém jezeře skutečně je člověk. Vykřikl jedinkrát o pomoc.

Podíval ses tím směrem a okamžitě jsi začal plavat k němu.

Avšak Křikloun umíral. Ten výkřik způsobil, že mu z úst vychrstla krev a rozstříkla se mu o ruku. Zalykal se a snažil se zase vstát. Vylezl jsi nahý z jezera a zamířil jsi k němu.

Viděl tě, těžce otočil hlavu a jednou rukou mávl směrem k předpokládanému bezpečí lodi. Právě když jsi k němu přistoupil, zemřel.

Chvilí jsi klečel vedle něj a přemýšlel jsi. Pak ses odvrátil a poprvé sis všiml kosmické lodě. Vykročil jsi k ní s očima plnými údivu.

Slunce vyšlo a zapadlo pětadvacetkrát, než jsi ovládl všechno, co Křiklounova loď obsahovala. Dotýkal ses všeho jemně, téměř uctivě. Jednotlivé mikrocívky pro tebe znamenaly zprvu málo, ale byl jsi schopen postřehnout vzájemné odkazy v nich a postupně jsi skládal útržky jejich tajemství, až sis utvořil celistvý obraz. Než jsi skončil, byl Křiklounův projekční přístroj notně opotřebený. Pak jsi prozkoumal loď samu a nasával jsi její smysl jako žiznivec. Usrkl jsi Křiklounovy ohnivé vody. Přečetl sis jeho lodní deník. Vyzkoušel sis jeho šaty. Prohlédl ses v zrcadle.

Tok tvých myšlenek musel být velmi zvláštní v těch pětadvaceti dnech, kdy ses stal sám sebou; jako když se poprvé otevrou vrata zdymadla.

Všechno, cos tehdy získal, byly neuspořádané vědomosti; to, jak sis je dal dohromady, bylo geniální, ale přesto to stále byly jen vědomosti, složené z vědomostí mnoha lidí, výsledky bádání a zkušeností. Teprve když jsi je složil v celek, vyvodil jsi z nich vlastní závěr. Ten závěr, který se týkal všech myriád životů v galaxii, byl tak děsivý, tak ohromující, že ses jej pokoušel zapudit.

Nedokázal jsi to; nedalo se mu uniknout. Rozhodujícím faktem byla Křiklounova smrt; věděl jsi, proč zemřel. Musel jsi tedy uposlechnout svého prvního morálního imperativu a jednat.

Chvilí ses ještě rozhlížel po svém zářivém světě. Vráťš se sem, až vykonáš svou povinnost. Vlezl jsi do Křiklounovy lodě, natákal jsi na palubním počítači kurs a zamířil jsi ke galaxii.

2.

Beze zbraně jsi vstoupil do válčícího města. Tvoje loď spočívala na několik mil vzdáleném kopci. Kráčel jsi jakoby kulisami snu, nesl sis vlastní zásoby a ptal ses na vůdce povstalecké armády. Kladli ti do cesty nesčetné překážky, ale nakonec jsi stanul před ním, protože ti nikdo nedokázal odporovat.

Vůdce povstalců byl tvrdý chlapík, kterému chybělo jedno oko, a když jsi vstoupil, měl spoustu práce. Svým jediným okem na tebe pohlédl s hlubokým podezřením; strážce stojící za ním pozdvihly fúzery.

"Dávám vám tri minuty," řekl Jednooký.

"Nechci váš čas," odpověděl jsi klidně, "mám dost svého vlastního. A také mám větší plán, než je kterýkoliv z vašich. Chcete, abych vám ukázal, jak dobýt oblast Yinnisfaru?"

Nyní na tebe Jednooký pohlédl pozorněji. Spatřil - jak by se to dalo říci? - spatřil, že nejsi jako jiní lidé, že jsi zřetelnější než oni. Avšak oblast Yinnisfaru leží mnoho dlouhých světelných roků odsud, nedobytná v srdci galaxie; dvakrát deset miliónů let vládla dvakrát deseti miliónům planet.

"Vy jste blázen!" ozval se Jednooký. "Vypadněte! Naším cílem je dobýt toto město - ne galaxii."

Ani ses nepohnul. Proč tehdy strážce nezasáhly? Proč tě Jednooký nenechal zastřelit dřív, než jsi začal se svým úkolem?

"Občanská válka, kterou zde vedete, je na nic," prohlásil jsi. "O co bojujete? O město. O sousední ulici! O elektrárnu! To je kořist dobrá tak pro hyeny. Já vám nabízím bohatství Yinnisfaru a vy tady fňukáte po radnici!"

Jednooký vstal a vycenil zuby. Neučesané vlasy na zátylku se mu naježily jako štětiny. Kožnaté tváře mu zrudly. Vytrhl

z pouzdra svůj fúzer a namířil ti jej do obličeje. Neudělal jsi nic; nepotřeboval jsi nic dělat. Jednooký se zase zmateně posadil. S tak nezvratitelnou lhostejností vůči hrozbám se dosud nesetkal. Udělala na něj dojem.

"Owlenj je jenom ubohá planeta, upíci pod útlakem, jehož nespravedlnosti by vydaly na dlouhý seznam," zamumlal. "Ale je to můj svět, takže za něj a za lidi na něm musím bojovat, abych ochránil jejich práva a svobody. Připouštím, že člověk s mými taktickými schopnostmi by si zasloužil velet něčemu významnějšímu; možná až tohle město srazíme na kolena..."

Byl jsi trpělivý, protože čas hrál pro tebe. A protože jsi byl trpělivý, naslouchal jsi Jednookému. Jeho proslov byl zároveň vzletný i přízemní; mluvil široce o triumfu lidských práv a přitom si co chvíli postěžoval na nedostatek vycvičených vojáků. Chtěl vybudovat nebe na zemi, ale scházela mu k tomu jedna četa navíc.

Byl to člověk, který vzbuzoval u svých druhů úctu - a pokud ne úctu, pak strach. Jeho zásady však byly staromódní; pocházely z doby před tisíci miliónů let, z časů ještě před prvními vesmírnými cestami. Obnosily se, až byly tenčí než papír, jak je stále znovu a znovu omílali nesčetní generálíčkové: potřeba užití síly, náprava nespravedlnosti, víra ve vítězství práva. Naslouchal jsi se střízlivou útrpností, protože sis uvědomoval, že se dávné majestátní propletence někdejší Nekonečné války scvrkly v toto hnízdo problémů na Owlenji.

Když Jednooký přestal řečnit, vysvětlil jsi mu svůj plán na dobytí Yinnisfaru. Řekl jsi mu, že když žije na Owlenji na chladném okraji galaxie, nemůže mít ani ponětí o bohatství centrálních světů; že všechny pohádky, které děti na Owlenji vyslechly ve svých skrovných postýlkách, ani z desetin nevystihují majetek yinnisfarské vrchnosti; že každý tamní člověk má svůj osud a štěstí natrvalo zaručeny; že každý plod zahříváný slunci uprostřed galaxie obsahuje tolik šťávy jako padesát ubohých mangových plodů z Owlenje.

"Nu ovšem, my jsme tu odjakživa v nerovnoprávném postavení," zavrčel Jednooký. "Jenže co kdo zmůže proti moci Centrální oblasti?"

A tak jsi mu vážně sdělil, že existuje jeden ohled, ve kterém mají nad Yinnisfarem navrch: ani v jediném hvězdném systému Yinnisfar nemá generála, který by se mohl pyšnit takovou prozíravostí a neohrožeností, jakou proslul Jednooký; lidé v Yinnisfaru ztratili svou dávnou výbojnou opovážlivost a klesli na úroveň pouhých od života odtržených snůlků.

"To je všechno pravda," ozval se Jednooký váhavě, "i když jsem se nikdy nezatežoval tím, abych o tom hlouběji přemýšlel. Je to dekadentní banda!"

"Dekadentní! To je to správné slovo!" vyhrkl jsi. "Jsou dekadentní až k nevíře. Visí jako obrovská přezrálá švestka na stromě a čekají, až spadnou a rozplácnou se" doprovodil jsi svá slova dramatickým gestem, "o železnou pěst vašeho útoku!"

"Opravdu si to myslíte?"

"Vím to! Poslouchejte. Jak dlouho panoval v galaxii mír - samozřejmě až na vaši drobnou názorovou potyčku? Čtyři milióny roků, je to tak? Není zde tak klidno, že můžete slyšet dopadnout špendlík na druhém konci galaxie? Tak klidno, že se i mezihvězdný obchod takřka vytratil? Říkám vám, přáteli, mocné národy mezi hvězdami se nechaly ukolébat ke spánku. Jejich válečníci a technici neprošli již celé generace opravdovou zkouškou. Jejich věda reziví v bahně sebeuspokojení!"

To už byl Jednooký opět na nohou. To už byl tvůj; první z řady tvých vítězství. Nadšeně řval.

"U Thraldemenera, je to tak, jak říkáte!" vykřikl. "Nebudou vědět, jak mají bojovat. Jsou zdegenerovaní! Pojd'te, nesmíme ztrácet čas. Zítřka začneme s osvobozením yinnisfarského lidu, příteli. Proč jsem na to jen nepřišel sám?"

"Počkejte," řekl jsi. Dotkl ses jeho rozedraného rukávu, když obcházel stůl; pocítil, jak-jím proběhlo něco z tvé vitality a poslušně zůstal stát. "Jestli má Owlenj něco dobývat, musí být sjednocená. Vaše síly se samy nemohou měřit s mocí Oblasti, i když odumírá. Občanská válka musí skončit."

Nato se Jednooký zamračil a zatvářil se nejistě. Občanská válka byla věc jeho srdci drahá; nade vše toužil obrátit toto malé město v popel. Chamtivost zvítězila, ale přesto ještě váhal.

"Občanská válka se nedá zastavit jen tak," namítal. "Už se vleče pět let. Ta záležitost má pro lidi nesmírný význam - umírají ve jménu svobody a spravedlnosti samotné."

"Nepochybně," souhlasil jsi. "Ale stejně dobře snesou dohodu se silami nespravedlnosti výměnou za příležitost pravidelně se najíst a pohodlně se vyspat. Jsem si jistý, že nejsou právě nadšení, když jim rytmus myšlenek udává palbu."

"Řekněme, že je tomu tak," připustil Jednooký. "Jakým jiným způsobem ovšem dosáhneme míru než naprostým rozdrčením nepřítele?"

"Vy a já navštívíme nepřátelského velitele," řekl jsi.

A třebaže protestoval a klel, nakonec jste to udělali.

Z povstaleckého úkrytu jste se vynořili v hlavní lodi poničené katedrály. Opatrně našlapující mezi troskami jste vyšli z toho, co zbývalo ze západního portálu, a dorazili jste k improvizovaným úkrytům z olověných desek a pytlů s pískem, které vyznačovaly současnou přední linii Jednookého. Zde se Jednooký opět začal přit; tu jsi ho umlčel. Ještě s jedním člověkem, který vás měl doprovázet a nést bílou vlajku příměří, jste si ty i Jednooký navlékli ochranné protiradiační obleky a vylezli jste na ulici.

Kdysi to bývala pěkná hlavní třída. Nyní vysoké *ex-quagy* třely ve stromořadí jako roztříštěné kosti a povrch mnohých budov bublal a syčel jako vlhké šuměnky. Na rozrytém dláždění leželo několik robotanků zaklíněných do sebe. Nic se nehýbalo. Jak jsi však kráčel po tom předměstském bitevním poli, musel sis být vědom skrytých očí nepřítele, které tě sledovaly skrze zaměřovače. Opět ti to jistě připadalo, jako když kráčíš groteskními kulisami snu.

Na konci ulice vás zastavil mechanický hlas a otázel se, co chcete. Když jeho ozvěny mezi ruinami utichly, Jednooký zahulákal své jméno a dožadoval se, že chce vidět nepřátelského generála.

Za dvě minuty se z oblohy snesl průhledný transportní disk, kterému se energie dodávala bezdrátově na dálku. Otevřely se dveře a mechanický hlas křikl: "Nastupte, prosím."

Jakmile jsi se svými dvěma průvodci nastoupil, disk se zvedl do výšky těsně nad střechami. Přeskočil dva bloky k severu a opět klesl dolů. Dveře se otevřely a vy jste vylezli ven.

3.

Octli jste se na nádvoří jatek. Nebyla tu nyní žádná zvířata, ačkoliv řada stop po zásahu fúzerem na stěně ve výši srdce dokazovala, že se to místo svému původnímu účelu příliš nevzdálilo.

Přijali vás dva kapitáni s bílou vlajkou. Zasalutovali Jednookému a vedli vás z nádvoří dolů po dlouhé rampě. Sestoupili jste do tunelů starodávného vzduchovodu, probíhajícího pod městem, kde jste si svlékli protiradiační obleky. Táhl se odsud bludiště nově vybudovaných chodeb; jednou z nich vás vedli, až jste dorazili k bílé natřeným dveřím. Zachmuření kapitáni vás vybidli, abyste vešli.

Vešli jste.

"Nuže, vy zrádce, snad si nemyslíte, že odsud vyjdete živý," přivítal Jednookého nepřátelský generál. Uniformu měl obnošenou, ale upravenou a v očích mu plál oheň; pohyboval se jako od nepaměti všichni skuteční vojáci: toporně, jako by měl obratle navzájem pevně srostlé. A měl knírek, který se mu při pohledu na nepřítele triumfálně ježil.

Jednooký na okamžik zapomněl na všechno kromě dávného nepřátelství a vykročil, jako by chtěl svému protějšku knírek vyškubat.

"Podejte si ruce, vy dva," řekl jsi netrpělivě. "Honem se dohodněte. Čím dříve vyrazíme, tím lépe."

Toporný poprvé pohlédl na tebe; zdálo se, že okamžitě pochopil, že má jednat spíše s tebou než s Jednookým. Byl to inteligentní muž. Vmžiku ochladí; jeho hlas jako by vanul z ledovce.

"Nemám ponětí, kdo jste, chlape," prohlásil. "Ale jakmile budu mít sebemenší podezření, že jste drzý, nechám vás zastřelit jako psa. Na vašeho přítelíčka musíme být opatrnější - jeho hlava má viset na městské bráně. Vy jste naprosto postradatelný."

"Nato si vyhrazuji vlastní názor," opáčil jsi. "Nepřišli jsme sem, abychom si vyměňovali hrozby, ale abychom vám něco nabídli. Jestli jste připraven nás vyslechnout, tak nás vyslechněte."

Na stupnici emocí se za zuřivosti nachází stupeň, kdy už je zuřivost příliš velká, než aby ještě vřela, a za vztekem se nachází stupeň, kdy se vztek mísí se strachem. Když Toporný tohoto stavu dosáhl, ztuhl a nebyl schopen slova. Ty jsi začal mluvit o Yinnisfaru a nastínil jsi mu situaci stejně jako předtím Jednookému.

Toporný byl tvrdší oříšek než jeho protivník, mnohem vyzrálejší a sebejistější. Třebaže mu rty zkřivil lehký chtivý úsměv, když jsi popisoval bohatství Oblasti, neroztál. Když jsi skončil, promluvil: "Jste rodák z Owlenje, cizince," otázel se.

"Ne," přiznal jsi.

"Ze kterého světa pocházíte, cizince?"

"Je to planeta mimo galaxii."

"Mezi galaxiemi nic není, jenom tma hustá jako uhelný prach. Jak se ten váš svět jmenuje, cizince?"

"Nemá jméno," odpověděl jsi.

Ted' Toporný hněvivě luskl prsty. "Snažíte se moji důvěru získat divným způsobem, cizince," prohlásil. "Jak tomu vašemu světu jeho obyvatelé říkají?"

"Nemá žádné obyvatele," vysvětloval jsi. "Já jsem první. Nemá jméno, protože jsem mu ještě žádné nedal."

"Tak mu dám jméno já," zavrčel Toporný. "Dám mu jméno Lež. Všechno to jsou lži! Každé slovo je lež! Jste špión z dalekého Yinnisfaru, provokatér, nájemný vrah! Strážte! Strážte! Odveďte toho troubu na dvůr a nadělejte z něj fašírku!"

Při tom křiku vypáčil z pouzdra fúzer a namířil jej na tebe. Jednooký vykopl, zasáhl Toporného zápěstí špičkou boty a zbraň odlétla do kouta místnosti.

"Poslouchejte, vy blázne!" zahřměl na Toporného. "Vy byste zabil člověka, který nám toho tolik nabízí? I kdyby to byl špión z Yinnisfaru - nebyl by snad právě proto ideálním průvodcem pro cestu tam? Nemusíme mu věřit. Můžeme ho

celou dobu hlídat. Ale využijme tu výhodu, že ho máme v rukou!"

Ještě když Jednooký mluvil, strop se o tři stopy zdvihl, zející škvírou dovnitř naskákali ozbrojení muži a zatlačili tebe a povstaleckého vůdce do různých koutů. Ve vteřince jste byli zamotaní do kovových sítí opatřených háčky.

Toporný je zarazil vztyčenou rukou.

"Na tom, co říkáte, je zrnko pravdy," připustil váhavě. "Strážte, nechte nás o samotě. Promluvíme si o tom."

* * *

O dvě hodiny později, když ordonance přinesly víno pro tebe a pro oba velitele, bylo už po všech sporech a probíral se plán. Otázka tvého původu byla posléze pomínuta; oba muži se shodli na tom, že ať už pocházíš odkudkoliv, oblast Yinnisfaru to rozhodně není. Nikdo z oné velké říše se o okraj galaxie nestaral už celá tisíciletí.

"Přišel jsem za vámi," řekl jsi jim, "protože tohle je jedna z mála planet v blízkosti mého světa, na které dosud přežívá nějaká forma vojenské organizace."

To jim lichotilo. Neuvědomili si, že na ně pohlížíš jako na pouhé pozůstatky přežilé víry. Jediná výhoda vojenské organizace nad jakoukoliv jinou z tvého hlediska spočívala v tom, že byla schopná zahájit akci bez zbytečných odkladů.

O další dvě hodiny později, kdy jedna z Toporného ordonancí přibyla s jídlem, Toporný právě vyřizoval poslední z četných hovorů s posádkami na Owlenji.

"Kolik máte meziplanetárních lodí, které můžeme okamžitě nasadit do akce?" zeptal se do mikrofonu. "...Ano, celkem. Aha: patnáct. Kolik z nich má nadsvětelný pohon?... Jenom pět... Jakého typuje těch pět?"

Odpovědi si zapisoval a přitom je opakoval nahlas kvůli tobě a Jednookému.

"Jedna nákladní... Jedna pro osobní přepravu, přestavěná na vojenskou... Jedna pro přepravu vojska... a dvě bojové. Dobrá. Ted' mi nahláste jejich tonáže."

Zapsal si tonáže, zamračil se, přikývl a s autoritativní ostrostí řekl vzdálenému důstojníkovi: "Výborně. Pokyny ohledně palíva a výstroje pro těch pět lodí dostanete zítra. A co se týče těch dalších deseti - do těch ať se okamžitě pustí vaši elektronici. Chci je mít vybavené nadsvětelným pohonem a připravené vypadnout do vesmíru do osmačtyřiceti hodin. Jasně? ... A nikdo z vašich mužů ať se až do dalšího rozkazu nevzdaluje ze základny. Jasně? ... Dobrá. Někaké další dotazy? ... To ponechávám na vašem uvážení, kapitáne. Vraďte mru za mne jednu do zubů," řekl Toporný s uspokojením a odpojl se.

Poprvé si všiml ordonance, která přinesla jídlo.

"Dodržuje se všeobecné zastavení pal by?" zeptal se.

"Naprosto," odpověděl voják. "Lidé tančí v ulicích."

"Mý jim brzy teprve poskytneme důvod tancovat," poznamenal Toporný a zamnul si ruce. Obrátil se k Jednookému, který se probíral listy papíru.

"Jak jsme silní?"

"To záleží na tom, kolik těch konverzí na nadsvětelný pohon se opravdu podaří zvládnout."

"Při našem nedostatku lidí i materiálu řekněme tak padesát procent," rozvažoval Toporný.

"Dobrá..." Jednooký přejížděl svým jediným okem papír s číslicemi.

"S mou flotilou dohromady to dělá nějakých sto deset lodí, z toho dvě třetiny bojových."

Zachmuřeně na sebe pohlédli. Třebaže byli duševně omezení, ten počet jim připadal nehorázně malý.

"To stačí," řekl jsi sebejistě.

Pustili se do problému zásob. Flotila mohla počítat s tím, že stráví v mezihvězdném prostoru dva týdny, než dosáhne hranic Oblasti; dalšího dva a půl týdne, než se dostane do jejího centra; a další tři dny, pokud měla doletět až na samotný ústřední svět Yinnisfar.

"A to nepočítám zdržení úhybnými manévry a bitvou samotnou," dodal Toporný.

"Pfff! Nebudeme uhýbat - projedeme jimi jako nůž máslem," prohlásil Jednooký. Tvoje sebedůvěra ho nakazila víc než Toporného.

"Třeba se vzdají dřív, než dorazíme na samotný Yinnisfar," řekl jsi. "Pak zamíříme k nejbližší planetě a vaši muži se mohou najít k prasknutí."

"Musíme mít bezpečnostní rezervu," stál na svém Toporný. "Řekněme šest týdnů na cestu, he? A bude nás pět a půl tisíce..." Potřásl hlavou. "Se vzduchem vystačíme bez problémů. Potíže budou s kalorickým přísunem. Za tu dobu se chlapi sežerou navzájem; tolik jídla prostě není na celé Owlenji. Jediné řešení je hibernace. Všichni s hodnoty nižší než major, pokud nepatří k nejnужnější posádce lodi, pocestují zmrazení. Spojte mě s doktory, chci mluvit s jejich velitelem."

Ordonance odkvapila splnit rozkaz.

"Co tu máme dál?" otázal se Toporný. Teď se teprve začínal rozehrávat.

"Zbraně," odpověděl Jednooký. "Za prvé, štěpný materiál. Tady moje síly příliš nepomohou. Naše zásoby jsou momentálně menší než obvykle."

"Tady je hlášení o našich zásobách za minulý týden," řekl Toporný a hodil na stůl počítačovou sestavu. "Obávám se, že jsou velice skrovné."

Podíval ses Jednookému přes rameno na seznam.

"To stačí," řekl jsi povzbudivě.

4.

Zpočátku to muselo vypadat, že plán uspěje. Když jsi seděl ve vlajkové lodi s oběma veliteli, opět se tě jistě zmocnil ten pocit, že se nacházíš v nepravděpodobném snu, jehož jevíštní výpravu bys dokázal propíchnout prstem. Nebyl jsi nijak nervózní; neměl jsi žádné starosti. Nyní, když se vydali na cestu, měli jak Toporný, tak Jednooký, každý po svém, vepsáno do tváře napětí. Kapitán lodi a velitel flotily Upjatý musel snášet mnoho zastřeného sekýrování.

První dny mýjely bez příhod. Vesmír visel za okénky jako ztuhlá vlajka, zářící hvězdy byly jen skvrnkami v dálce a jejich prastará krása neznamenal nic víc než navigační body. Ostatní lodi byly pouhým okem neviditelné; vlajková loď jako by cestovala osamoceně. Když jste vyráželi z Owlenje, měla invazní flotila sto sedmáct lodí; koncem prvního týdne se jich pět muselo vzdát další cesty a zamířit zpátky, když jejich narychlo vestavěné nadsvětelné pohony vypověděly službu. Při maximálním tahu jim cesta do domovského přístavu potrvá půl roku; do té doby se jejich posádky zadusí, anebo ti, co přežijí, budou dýchat kyslík po zavražděných. Zbytek flotily se hnál dál, skladiště plná vojáků s omezenými životními funkcemi, úhledně naskládaných jako láhve.

Když přišly první výzvy, byli jste v mezihvězdném prostoru šestnáct dní a už jste minuli hvězdy, které byly všeobecně pokládány za předsunuté hlídky velké říše Yinnisfaru.

"Stanice, která si říká Camoens IIRST225, se nás ptá, jak to, že jsme proletěli kolem Koramandel Tangentu Deset a neidentifikovali jsme se," ohlásil komunikační důstojník.

"Nevšímejte si toho a nechte ji, ať se ptá," řekl jsi.

Přišly další výzvy, ale zůstaly bez odpovědi. Flotila zůstávala němá, o to víc však vyburcovala okolní vesmír. Komunikační operátoři začali zaznamenávat poplašné a varovné zprávy, jež si vyměňovaly planetární stanice.

"Galconder Sabre volá Rolf 158. Neidentifikované lodi vás minou v kursu 99GY4281 přibližně v 07.1430 galaktického času..."

"Acrostic I základně Cutaligni. Zaměřte flotilu, která právě vniká do domovského sektoru Paradise 014 a podávejte hlášení o jejích pohybech..."

"Astronomická základna Peik-pi-Koing pro Droxy Pylon. Neidentifikované lodi v počtu přibližně 130 právě křížují sledovanou oblast, kód Diamant Index Diamant nula devět..."

"Všem stanicím na Ishrail Link 2. Okamžitě zahajte postup BAB devět jedna..."

Jednooký si pohrdavě odfrkl.

"Způsobili jsme mezi těmi mizernými planetkami pěkný poprask," poznamenal.

Jak však hodiny mýjely, zneklidněl. Vesmír, který byl ještě před jednou hlídkou téměř tichý, nyní začal znít hlasy a zanedlouho se ozýval hotový baby Ion. Počáteční zvědavý tón, který vyjadřoval jen o málo víc než zdvořilý zájem, se zároveň s tím změnil přes rozčilený v poplašený.

"Možná bychom jim měli odpovědět," navrhl Jednooký.

"Nemohli bychom jim podstrčit nějakou pohádku, aby byli zticha? Říci jim, že letíme vzdát poctu, nebo něco takového?"

"Zprávy v běžné řeči nás nemusí zajímat," ozval se Upjatý.

"Ale teď přijímáme několik kódovaných; ty by nám měly dělat největší starosti."

"Nemohli bychom jim něco nabulíkovat, aby byli zticha?"

opakoval Jednooký, obraceje se k tobě.

Ty jsi vyhlížel do tmy, téměř jako bys viděl skrze její závoj; téměř jako bys očekával, že za okny uvidíš záblesky zpráv jakokomety.

"Pravda stejně vyjde najevo," řekl jsi, aniž ses otočil.

* * *

O dva dny později parasonda odhalila první loď, která se objevila od odletu z Owlenje. To pozorování vyvolalo na komunikační palubě tak hlučnou hádku, že se Upjatý šel podívat, co se děje. Jednooký, nyní nápadně neoholený, šel s ním.

"To *nemůže* být loď!" namítal komunikační velitel a mával přitom podložkou se zprávou.

"Musí to být loď," téměř žadonil jeho podřízený. "Podívejte se na ten kurs: sám jste jej předtím zakresloval! Určitě zatáhá. Co jiného než loď by mohlo takhle manévrovat?"

"To *nemůže* být loď!" opakoval velitel.

"Proč by to nemohla být loď?" vložil se do výměny názorů Upjatý.

"Promiňte, pane, ale ta zatracená věc je aspoň třicet mil dlouhá."

Po vteřině odmlky se Jednooký nervózně zeptal: "Kterým směrem letí?"

Operátor začal mluvit. Zdálo se, že je jediný, koho ten úlovek potěšil. "Za dobu, co ji pozorujeme, změnila směr o třicet až čtyřicet stupňů na sever od původního kursu, který byl zhruba severo-severo-západní podle galaktické soustavy souřadnic."

Jednooký sevřel opěradlo operátorova křesla, jako by to byl vojákův krk.

"Já chci vědět, jestli míří od nás nebo k nám," zavrčel.

"Ani jedno," odtušil operátor s pohledem upřeným na obrazovku. "Zdá se, že právě dokončila obrat a pohybuje se v kursu, který se liší o... o devadesát stupňů od našeho. To je pravý úhel," dodal bezelstně.

"Nějaké signály?" zeptal se Upjatý.

"Žádné."

"Vypalte jí jednu před příď," navrhl Jednooký.

"Ted' už se neplazíte po ulicích Owlenje, abyste střílel nazdařbůh po všem možném; nechtě ji běžet!"

Jednooký se vztekle otočil a zjistil, že za ním stojí Toporný. Ten před chvílí přišel na můstek. Stál a hleděl, jak se z obrazovky parasondy ztrácí skvrna. Teprve poté opět promluvil. Odvedl Jednookého stranou, a když se rozhlédl, aby se ujistil, že na můstku právě nikdo není, řekl tiše: "Příteli, musím se vám k něčemu přiznat."

Než pokračoval dál, přejel znepokojeným a znechuceným pohledem ošumělý zevnějšek Jednookého.

"Znovu se mě zmocňují staré obavy," začal. "Vy víte, že jsem odvážný člověk, ale i hrdina činí moudře, když má občas strach. Každou hodinu se noříme hlouběji do vosího hnízda; uvědomujete si to? Jsme přece pouhých dva a půl týdne cesty od samotného bájeného Yinnisfaru! Nemohu spát při pomyslení, jestli náhodou nestrkáme hlavu do oprátky, ze které nebude úniku."

Jakkoliv měl Jednooký sklon starému nepříteli ze zásady oponovat, nemohl pominout tuto příležitost k vyjádření vlastních úzkostí.

"Mají třicet mil dlouhé lodě!" vyhrkl. "Jak bychom mohli bojovat s něčím tak velkým? Ale co můžeme dělat? Když už jsme začali, nezbyvá nám, než v tom pokračovat. Nebo snad máte nějaký nápad?"

Toporný tajemně přikývl, ale než řekl něco víc, pozval druhého muže k sobě do kabiny. Tam pak udeřil pěstí do stěny.

"Odsud na vzdálenost, kterou bychom urazili za dobu pouhé jedné hlídky, se nachází spousta bohatých planet," prohlásil a znovu na zdůraznění svých slov udeřil do stěny. "Vynesou stejnou kořist jako planety uprostřed Oblasti - ale jsou hůře chráněné. Jen šije představte: plné kyprých blondýnek s prsteny na každém prstu a malých tlustých chlupíků s tučnými bankovními konty? Jsou dokořán! Bezbranné! Proč se hnát na Yinnisfar, kde se určitě setkáme s odporem? Proč se nezastavit tady, nevyplenit, co budeme moci, a nevrátit se na Owlenj, dokud to ještě jde?"

Jednooký zaváhal a našpulil rty. Ten návrh se mu nesmírně líbil; do puntíku přesně tak, jak jeho ex-nepřítel očekával. Ale byla tu jedna *závažná* překážka a on o ní nyní promluvil.

"On se chce za každou cenu dostat na Yinnisfar."

"Ano! Myslím, že už jsme *ho* snášeli dost dlouho," odpověděl Toporný.

Nepotřebovali tě nazývat jménem. Když nebyli v dosahu tvé aury, měli o tobě pochybnosti oba. Toporný přešel ke skřínce a vyndal z ní malou a pečlivě zazátkovanou láhev, kterou podal Jednookému.

"To by mělo *ten* problém vyřešit," oznámil.

"Dobrý Bože!" vydechl Jednooký a lahvičku opatrně položil. Obsahovala jed grusbyho, smrtelně jedovatého owlenjského tropického hada; přičichnutí k jediné kapce na vzdálenost jednoho yardu stačilo na týdenní bolest hlavy.

"Dnes večer mu trochu okořeníme víno," podotkl Toporný.

Když se po večeři u kapitánova stolu podávalo víno, Jednooký si vzal sklenici, ale nedokázal se napít. Podezřívavost způsobila, že se cítil nejistě, a s nejistotou šel ruku v ruce odpor k Topornému; Jednooký neschvaloval otrávení jakožto slabošský způsob zabíjení, a také nadevše dobře věděl, že lahvička obsahovala dost jedu i pro něj, což Toporného mohlo ponouknout k tomu, aby se zbavil vši opozice naráz.

Ty jsi žádnou nejistotou netrpěl. Jako vždy jsi byl v dobré náladě. Vzal jsi do ruky plnou sklenici, jako každého večera jsi pronesl připitek na zdar výpravy a víno jsi jedním douškem vypil.

Znechuceně ses zašklebil.

"Tohle víno nemá žádnou chuť," oznámil jsi. "Na Yinnisfaru se zásobíme lepšími odrůdami."

Všichni u stolu se smáli s tebou kromě Jednookého; tomu se stáhly lícní svaly a nedokázal se ani přinutit pohlédnout na Toporného.

"Co si myslíte o tom třicet mil dlouhém objektu, který jsme pozorovali?" zeptal se tě Upjatý a vypil své víno poněkud důstojnějším tempem.

"Ach, to byla skutečně yinnisfarská loď," řekl jsi klidně. "Nedělejte si s ní starosti. Evoluce se o ni postará, stejně jako se postarala o monstrózní prehistorické plazy, kteří se kdysi toulali po Owlenji a jiných planetách."

Kapitán rozhodl rukama.

"Na realistického člověka je to podivně nerealistická poznámka," prohlásil. "Evoluce je jedna věc, superloď zase úplně jiná."

"Ale ne, vůbec ne - to se vám jenom tak zdá, pokud jste zapomněl, že evoluce je vědeckou metodou přírody, a kosmické lodě, které nejsou organického původu, jsou součástí evoluce člověka. A člověk sám je pouhou součástí vědecké metody přírody."

Kapitán, který té úvaze nedůvěřoval, se stáhl do ulity své upjatosti.

"Snad si ještě dnes nepředstavujete, že člověk není konečným produktem evoluce?" otázal se tě. "Nám soustavně někdo tvrdí, že galaxie je příliš stará na cokoli jiného, než aby definitivně vymřela."

"Nepředstavuji si nic," sdělil jsi mu mile. "Ale pamatujte si: to, co nakonec zvítězí, je příliš velké pro vaši nebo moji představivost."

Vstal jsi a ostatní tě následovali. Zakrátko byla jídelna prázdná až na oba spiklence. Jednooký si promnul obočí.

"Byl jsem jak na trní," ozval se. "Nepodařilo se vám nalít mu to svinstvo do vína?"

Toporného držení těla bylo stejně vojenské jako vždy, avšak chvěl se jako napjatá tětíva. Slova se mu jen těžko drala přes suchý jazyk.

"On dnes večer víno vůbec neměl," podařilo se mu šeptem zakrákorat. "To, co vypil, byl čistý jed z grusbyů. Ted' už jsme ho měli nést do výpusti nohama napřed!"

* * *

Owlenjská flotila byla ve vesmíru už přes čtyři týdny. To už se nacházela hluboko v samém srdci galaxie a šest dní letu od samotného Yinnisfaru. Slunce, která jako vedlejší brímě nesla stamilióny let dějin a mýtů člověka, hořela na všech stranách jako pohřební pochodně. Pohřební náladu ještě pro-

hlubovalo ticho na všech vlnových pásmech; švitoření vyplášených planet odumřelo v nic.

"Čekají na nás!" vykřikl ne poprvé Jednooký. V poslední době se zcela přestěhoval na můstek, zařídil si tam lůžko a jedl vsedě na něm. Celé hodiny vyhlížel do zdánlivě nehybné podívané vesmíru, pronásledovaný dvěma strachy: strach z tebe soupeřil se strachem z Yinnisfaru a dokonce jej zastíňoval.

Ke kapitánovu nevyslovenému nesouhlasu se můstek stal také sídlem Toporného. Ten strávil většinu času vleže na lůžku s fúzerem pod polštářem a nikdy nevyhlížel z oken.

Ty jsi na můstek přicházel často, avšak s oběma generály jsi hovořil jen zřídka. Byl jsi jakoby mimo; to všechno pro tebe mohl být jenom sen, sen, ve kterém bylo tkanivo iluzí ošoupané do tenká... Přes to všechno jsi byl občas viditelně netrpělivý, občas jsi mluvil příkře, občas jsi s potlačovaným podrážděním poklepával prsty, skoro jako by ses chtěl probudit z únavné jednotvárnosti svého snu.

Jediný kapitán Upjatý zůstával stále naprosto stejný. Ten nacházel pevný bod v rutině velení. Jako by nasákl sebedůvěrou, kterou Jednooký a Toporný ztratili.

"Na Yinnisfaru přistaneme za šest dní," oznámil ti. "Je možné, že by nám neměli v úmyslu vzdorovat?"

"Pro takový postoj se dají vymyslet různá skvělá odůvodnění," opáčil jsi. "Owlenj byla od Federace izolována celé generace a nezná současné intelektuální proudy v Oblasti. Zdejší obyvatelé mohou být pacifisté, toužící prokázat opodstatnění své víry. Nebo se naopak jejich vojenská hierarchie, jejíž řady neztenčují války, mohla pod naším nečekaným tlakem zhroutit jako domeček z karet. Ale to všechno jsou jen dohady..."

"Nebo možná," troufl se vmísit do hovoru ze svého sedadla komunikační operátor, "možná všichni na všech těchhle světech dávno vymřeli a nikdo mimo Oblast o tom neví... Chci říci, zeje tu tak mrtvo..."

To byla poslední slova, která kdy pronesl. V tom okamžiku parasonda explodovala a operátorova hlava praskla jako kokosový ořech. Jak se z panelu sypaly na podlahu kovové a skleněné střepiny, znělo to, jako když se třísť led, a zároveň se na můstku jako tenata rozprostřely chuchvalce štiplavého dýmu. Palubou zazněly vyděšené výkřiky.

"Vytáhněte komunikačního velitele z postele," štlkl Upjatý, ale dozorčí už se činil. Přivolával interkomem nosítka a oddíl elektroniky.

Toporný prozkoumal škody a odháněl přitom rukou dým, který se stále řinul ze žhavého kráteru v panelech. Jeho záda se napětím klenula jako předpjatý nosník.

"Co to způsobilo?" otázal se. "Porucha obvodů? Vyhorelý tranzistor?"

"To nemohlo být nic takového," pravil úsečně Upjatý, šťastný, že pro jednou může nadřízenému odporovat. "Mohl byste, prosím vás, ustoupit stranou? Opraváři se do toho musí ihned pustit."

"Podívejte se!" vykřikl Jednooký. Hysterický tón v jeho hlase zazněl tak naléhavě, že i v tom okamžiku krize se pohledy všech přítomných obrátily tam, kam ukazoval jeho prst. Hleděli ven, na neproniknutelně temnou scénérii za okénky. Jejich oči se musely nejprve přizpůsobit a zaostřit, než to spatřili.

Světlušky. Oblak světlušek na pozadí temné hladiny, od níž se odráželo sluneční světlo, takže hmyz byl téměř nepostřehnutelný. Jenže tou hladinou byl sám vesmír, tím trpytem bylo množství hvězd a těmi světluškami, rozptýlenými mezi jejich

odlesky, bylo mračno kosmických lodí. Staré síly Yinnisfaru se sbíraly k útoku.

6.

"Je jich nepočítané!" chrllil ze sebe Jednooký s pohledem zděšeně upřeným na rojící se lodě. "Musí jich být tisíce. Co budeme dělat? To oni nám vyhodili do povětří přístrojovou desku - něco jako varování, nechápete? U samého Pia a Tóna, vždyť nás každou chvíli rozpráší na atomy!"

Slova se mu drala z krku, jako by vykašlával písek. Pak, jako by musel za každou cenu něco udělat, aby zakryl svou bezmocnost, se obrátil na patě a výhrůžně k tobě přistoupil.

"Vy jste nás do toho zatáhl!" vykřikl. "Co uděláte, abyste nás z toho dostal? Jak se zachráníme?"

"Nechtě to na kapitánovi a buďte zticha," odsekl jsi. Odvrátil ses dřív, než se tě stačil dotknout, a postavil ses vedle kapitána. Upjatý, houževnatý jako plátek hovězího z univerzitní menzy, se tvářil ještě upjatěji než obvykle a vydával rozkazy. Protože krátkovlnné spojení poškozené nebylo, spěšně si promluvil s veliteli letek své flotily. Na schématickém znázornění flotily na obrazovém panelu nad jeho hlavou se okamžitě začaly projevovat výsledky jeho povelů. Owlenjská flotila se rozdělila na jednotlivé letky, které se rozptýlily do vějíře širokého celé parseky. Blížily se k oponě světlušek jako rozevírající se ruka. Řítily se maximální rychlostí přímo proti nepřátelskému loďstvu.

"Jsou na nás dobře připravení," procedil k tobě Upjatý koutkem úst. "Tohle s nimi ani nehne. Nikdy se přes ně nedostaneme! Není nás dost na to, aby útok byl účinný. Je to sebevražda."

"Co jiného navrhuje?" otázal ses.

"Kdyby každá loď přešla na oběžnou dráhu kolem jedné planety a držela ji pod hrozbou zničení jako rukojmí - ne, to nejde. Sundali by nás jednoho po druhém..." Zavrtěl hlavou. "Je jenom jediná možnost," řekl klidně a opět obrátil pozornost k probíhajícímu manévru.

Na další hovor nebyl čas. Hrstka útočících lodí se zařízla mezi čekající lodě. Mezi těmi se prostor náhle vyplnil mříží z oslnivě modrého elektrického plamene. Čtvercové silové dílce se otevíraly a zavíraly jako chňapající tlamy. Ať už bylo zdrojem té síly cokoliv, její tok musel být nesmírný a musela čerpat snad ze základní energie vesmíru samotného.

Owlenjské lodě se octly v tomto zvláštním obranném zařízení dřív, než mohly třeba jen pomyslet na úhyb. Čelisti mříže jim zaplály před okénky, chňaply, zmizely, zaplály a chňaply znovu, zalily všechny můstky svou nezvyklou září, oslepovaly a stravovaly. Bylo to poslední světlo, které tisíce očí kdy viděly. Lodě, jež tyto modré čelisti sevřely, oslnivě vzplály jako zažehnutý hořík; zahořely a pak se bez života zborťily jako shnilé banány.

Útočníci se však řítily vesmírem značnou rychlostí. A ta děšivá mříž nebyla náležitě synchronizovaná; ten, kdo ji ovládal, ji nedokázal přesně seřadit; její nůžky pracovaly příliš pomalu - mnoho lodí proklouzlo skulinami mezi řady yinnisfarské flotily.

Vlajková loď také pronikla skrz. Mříž se v marném pokusu sevřela za ní. Bleskový pohled na panel Upjatého informoval, že mu v naprosto rozvrácené formaci zůstalo jen asi čtyřicet lodí.

"Superfúzery - pal!" zaburácel.

Nikdo v té nesmírné bitevní vřavě se dosud neúčastnil boje v kosmu. Věkem unavená galaxie už dávno pověsila své zbraně na hřebík. Ze všech bystrých mozků, které nyní improvi-

zovaly strategickou mezihru, se nejrychleji zorientoval Upjatý. Využil okamžité výhody. Mohutné yinnisfarské šiky příliš spoléhaly na svou energetickou mříž a nyní je dočasně ochromilo překvapení, když zjistily, že přeživší loď se octly na jejich straně mříže. Owlenj je z jejich strnulosti drsně probrala.

Proběhla mezi nimi kaskáda výbuchů jaderných superfúzí, které se hladově šířily z loď na loď a vysílaly záblesky kosmické energie, zatímco útočníci se prosmýkli zdecimovanými řadami a byli pryč. Yinnisfarské loď se také spěšně dávaly do pohybu. Během chvilky se rozptýlily do bezpečné vzdálenosti od centra fúze, kde zahynuly čtyři stovky jejich sesterských lodí.

"Pronikli jsme!" řekl jsi. "Vpřed na Yinnisfar! Ten bude rukojmím, které nám zaručí bezpečnost!"

Nepřátelská flotila se však nenechala tak snadno setrást. Několik jednotek nabíralo rychlost a už vás doháněly. Mezi nimi se nacházela i ona třicetimílová loď, kterou jste zpozorovali před několika dny.

"A támhle jsou ještě tři takové!" vykřikl Toporný od okéneku. "Podívejte se! Jak může něco letět tak rychle?"

Upjatý nechal vlajkovou loď stočit k jihu. Změnili jste kurs právě včas: pronásledovatelé přímo do vaší původní dráhy vypustili černou hmotu, připomínající oblak dýmu; ten dým bylo molekulární ceteum, schopné proděravět loď, rozmáznout ji jako mola na stěně a nadělat z ní pouhý štěrka na kosmické silnici. Při tomto manévru se čtyři obří plavidla ztratila z dohledu. Pak do něj opět vplula, a několika obraty, nad kterými zůstával rozum stát, se před vlajkovou lodí rozmístila do rohů gigantického čtverce.

"Takové přetížení by nevydržel žádný člověk," prohlásil jsi, fascinovaný bojem. "Určitě jsou řízené roboty."

"A pokládají tu mřížovou bariéru!" ozval se Upjatý. Byl to záblesk inspirace, který se měl zakrátko ukázat jako správný. Upjatý se obrátil ke střelecké palubě a nabádal střelce, aby obří loď zasáhli za každou cenu. Vlajková loď zůstala osamocena, neboť zbytek flotily byl buď zničen nebo rozprášen do daleka.

Čtyři giganti zaujali polohu. Napříč kursu vlajkové lodi se opět začal rytmicky svírat pekelný modravý vzor. Upjatý tentokrát neměl čas na uhýbání - loď se řítila přímo do oslnivé šachovnice. V poslední vteřině někdo ze střelců vypálil ze superfúzeru přímo vpřed.

Superfúzer zasáhl mříž.

Obě nelítostné energie se do sebe zahryzly jako dravci. Fúze, místo aby způsobila obvyklý výbuch, se začala šířit po svíjejících se čtvercích a pohlcovat je. Uprostřed zůstal zvětšující se prázdný kruh, kterým vlajková loď bez úhony proklouzla. Fúze se plazila k rohům čtverce, jako když výheň sežehuje drátěný plot, až dospěla k oněm čtyřem obrovským lodím.

Na okamžik ještě zůstávaly netknuté, jen zazářily trojrozměrnou duhou, která neskutečně měnila barvy v celém rozsahu spektra a byla viditelná na stovky světelných let daleko. Pak se ty čtyři duhové koule začaly slévat ke středu obrazce, splynuly a ta oslepující krása pohasla v cosi ještě černějšího než sama tma. Zhroutila se sama do sebe a zmizela - a na jejím místě se v nicotě vesmíru objevila zející díra, která neustále rostla. Stravovala samotné základní tkanivo vesmíru.

Několik yinnisfarských lodí toto kataklyzma pohltilo. Na vlajkové lodi však nebyl čas se radovat. Okamžik jejího největšího triumfu byl zároveň okamžikem její porážky. Její zád zasáhla průsvitná koule z nepřátelského křížníku.

Ta koule rozpráhla chapadla jako chobotnice sápadící se na člun a vlajkovou loď jimi ovinula.

Upjatý zuřivě zaklel.

"Žádné zařízení nereaguje," řekl a svěsil ruce.

Nebylo jisté, zda ho vůbec někdo slyšel. Uši všech naplnilo nepřetržité syčení a těla sebou škubala jako při elektrických šocích. Jak to světlo pronikalo vším, scéna se zabarvila do nezapomenutelných odstínů oranžové a černé. Tváře, oblečení, podlaha, přístroje, všechno bylo zpustošené.

A pak ta téměř šílená chvíle skončila. Zůstali jste ve tmě, jenom bledé světlo hvězd se matně dotýkalo vašich bledých tváří. Upjatý vrávoravě přikročil k ovládacím panelům. Rukou divoce přejížděl po pultech s přístroji. Všechny byly mrtvé.

"Je po nás!" oznámil. "Ani jiskřička života. Dokonce i regenerátor vzduchu je mimo provoz."

Svezl se na zem a zabořil obličej do dlaní. Chvilí nikdo nepromluvil; všichni byli vyčerpaní apokalyptickou krutostí boje a tíhou porážky.

"Yinnisfarští se jistě chovají rytířsky," řekl jsi posléze. "Určitě mají nějaký bojový kodex. Přijdou a odvezou nás odsud. Budou s námi zacházet se ctí."

Toporný se ze svého kouta drsně ozval: "On má ještě náladu provokovat! Měli bychom vás teď zabít."

"Na něj," připojil se Jednooký, ale ani se nepohnul. Všichni jen leželi ve světle hvězd jako špalvy a mluvili naprázdno.

"Já cítím jenom úlevu," řekl jsi. "Je po bitvě. Prohráli jsme se ctí. Jen se podívejte na svého kapitána, jak je polomrtvý únavou. Bojoval dobře, vynalézavě. Naprosto není jeho vina, že jsme tuhle hazardní hru prohráli. Teď už víme, že budoucnost nespočívá v našich nikách. Určitě nás sem přijdou každou chvíli posbírat a na Yinnisfaru nás postaví před řádný soud."

Nikdo neodpověděl.

7.

Vzduch na můstku vlajkové lodi se už začínal kazit, když se, jak jsi předpověděl, objevil yinnisfarský výsadek. Bleskově prořízli v trupu otvor, obklopili všechny omámené lidi na palubě a odvedli je na svou loď. Pak plnou rychlostí zamířili na Yinnisfar. Poničenou vlajkovou loď zanechali jejímu osudu.

Tebe zavřeli do jedné místnosti s Upjatým, Jednookým a Toporným. Z obou posledně jmenovaných jako by rozsah nedávných událostí vyčerpali všechny zásoby životní síly: seděli vedle sebe jako sochy a nepromluvili ani slovo. Upjatý byl v lepším stavu, avšak právě na něj dolehla reakce na prožité události a on ležel na pohovce a chvěl se. A tak jsi byl jediný, kdo stál a těšil se z vyhlídky průzorem, když jste se blížili k Yinnisfaru.

Planeta, která tak dlouho hrála tak významnou roli v galaxii, v této pozdní fázi svých dějin skýtala zvláštní podívanou. Nad rovníkem ji obepínaly dva nádherné soustředné prstence. Jeden z nich byl přirozeného původu a skládal se z pozůstatků měsíce, který se rozpadl, když nečekaně vybuchla prastará kosmická loď zaparkovaná v Iři. Druhý prstenec nebyl nic jiného než smetiště. Rozebírání kosmických lodí na povrchu planety bylo na Yinnisfaru zakázáno už před dlouhými věky, neboť hromady rezavějícího kovu se zde pokládaly za nevzhledné. Místo toho byl každý kousek šrotu dopraven na oběžnou dráhu prstence. Za tu nesmírnou dobu prstenec narostl tak, že měl na tloušťku padesát a na šířku několik set mil. Zdaleka však nepůsobil ošklivě. Naopak to byla nádherná věc, jeden ze sedmnácti divů galaxie. Ačkoliv se skládal

z rozličných předmětů, od starých motorů po lžíce, od umělých plíc až po neidentifikované cáry kovu, třpytil se jako posetý drahokamy, neboť každý kousíček kovu neustále leštil věčný déšť meteoritického prachu.

Když loď, na které jste se nacházeli, přistála na denní straně planety, prstenec byl stále matně viditelný jako oblouk kle-noucí se nebem.

To byl Yinnisfar, svět slz i radosti, plný zapomenutých vzpomínek a prodlužovaného času.

Po nějaké době tebe i ostatní vylodili, přesunuli na malou loď pro povrchovou dopravu a převezli ke dvoru Nejvyššího vládce ve městě Nunon. Posádku vlajkové lodi odvedli jedním směrem, hibernované oddíly odnášeli jiným, zatímco tebe a ostatní tři strčili do místnosti jen o málo větší než lodní kóje. Opět jste čekali. Přinesli vám jídlo, ale ty jediný jsi měl náladu jíst a doplňoval jsi je potravinami z vlastních zásob, které jsi měl u sebe.

Navštívili vás různí hodnostáři, ale většina z nich zachmu-řeně odešla, aniž by promluvili. Uzoučkým oknem jste měli výhled do soudní síně. Bezcílně tam postávaly skupinky mužů a žen a ve všech tvářích se více či méně zračily známky starostí. Soudní úředníci chodili, jako by kráčeli po temných schodech. Bylo zřejmé, že nastala nějaká vážná krize; nad celou síní téměř hmatatelně visela její hrozba.

Nakonec vaše stráž nečekaně dostaly rozkaz. Se záchvě-vem vzrušení jste ty a ti tři ostatní byli eskorto váni do mrmo-rového přijímacího sálu, kde byl osobně přítomen Nejvyšší, Dědičný vládce Yinnisfaru a Yinnisfarské oblasti.

Byl to bledý muž, prostě oděný v tmavém atlasu. Zpola ležel na pohovce. Jeho rysy byly nevýrazné, avšak pohled svědčil o inteligenci a hlas měl pevný. Ačkoliv jeho póza všeobecně vyjadřovala netečnost, neuniklo tvé pozornosti, že má hlavu ostražitě vzpřímenou.

Nenucené vás přejel zrakem, postupně každého z vaší sku-pinky zhodnotil a posléze se obrátil k tobě jako ke zřejmému vůdci. Promluvil bez úvodu.

"Vy barbaři, tou šílenou pošetilostí jste přivedli zkázu přiroze-nému pořádku věcí; vaše chtivost má ty nejděsivější následky."

Uklonil ses a ironicky jsi odvětil: "Je nám líto, pokud jsme vyrušili velkou říši Yinnisfaru."

"Pff! Nemluvím o říši." Mávl rukou, jako by říše byla jen cetka, která mu nestojí za pozornost. "Mluvím o samotném vesmíru, z jehož milosti všichni existujeme. Přírodní síly se začaly rozplétat."

Tázavěji na něho pohlédl, ale neříkal jsi nic.

"Objasním vám osud, který nám nyní hrozí," pokračoval Nejvyšší, "v naději, že z toho pochopíte alespoň něco. Rád bych, abyste věděli, co jste udělali, až budete umírat. Takže. Naše galaxie je stará mnohem víc, než si dokážete představit; filosofové, teologové i vědci souhlasně tvrdí, že doba jejího trvání, nesmírná, avšak ne nekonečná, se blíží ke konci. Před-pokládám, že i vy tam na okraji o tom něco víte."

"Něco se nám doneslo," zamumlal jsi.

"Rád slyším, že do vaší nevědomé temnoty proniká trochu moudrosti. Těch několik posledních hodin nám poskytuje

důvod předpokládat, že galaxie se nejspíš rozpadá - jako zteřelý závěs, který se drobí vlastní vahou; a to značí konec všech věcí minulých i budoucích a všech lidí."

Odmícl se, aby marně pátral po nějakém stínu znepokojení ve tvé tváři, a klidně pokračoval, aniž by si všiml poděšených reakcí tvých spoluvězněů.

"Ten rozpad začal vinou vaší pošitlosti. V Říši vládl mír po víc generací, než máte vlasů na hlavě. Když jsme se však dozvěděli, že se blíží vaše flotila se zjevně nepřátelskými úmysly, byli jsme nuceni oprášit zbraně našich předků. Ze všech civilizovaných planet jsme shromáždili staré bojové lodě a stroje, nepoužívané od posledních záchvěvů Nekonečné války. Systémy výroby, bojové plány, organizace bojujících lidí - to všechno z mrtvé minulosti jsme museli vzkřísit. Vyžádalo si to spěch, jaký jsme dosud nepoznali, a omezení, jaká nesnášíme. Každá žilka v nás byla napjatá jako v člověku, který se chystá rozplácnout komára. Ani kdyby nám nehrozilo nic vážnějšího, už jenom toto mohutné úsilí nového vyzbrojení naší stability zasadilo těžkou ránu - a mohlo skutečně způsobit i zhroucení celé ekonomické struktury říše."

"To si jistě zaslouží ovace," podotkl Jednooký ve snaze projevit odvahu.

Nejvyšší si ho dlouho opovržlivě prohlížel a pak bez jakékoliv poznámky pokračoval.

"Při spěšném pátrání po zbraních, které bychom proti vám použili, jsme našli jednu, které byla vynalezena před celými eóny a nikdy nebyla použita. Byla pokládána za příliš nebezpečnou, protože využívala elektrogravitační síly samotného vesmíru. Tuto sílu spouštěly čtyři obrovské stroje, zvané turbulátory; to byly ty čtyři lodě, které jste zničili."

"Jednu z nich jsme před řadou dní zahlédli na hranicích Oblasti," ozval se Upjatý. Sledoval Nejvyššího vzrušeně, oči vidně okouzlený jeho popisem nepředstavitelně obrovské vojenské organizace, rozhrbávající se do akce.

"Ty čtyři turbulátory bylo nutno povolat ze vzdálených částí Oblasti, kam je naši předkové odložili," přisvědčil Nejvyšší. "Shromáždili jsme je a postavili do cesty vaší flotile s výsledkem, který jste už viděli. Ten mřížový vzor je základní strukturou prostoru. Vy jste jej nešťastnou náhodou zničili, nebo jste spíš způsobili, že se začal hroutit. Naši vědci tvrdí, že tato galaxie je tak stará, že už nedokáže obnovit svou bývalou stabilitu. Třebaže ten proces je neviditelný, rozpad, ke kterému jste dali podnět, stále pokračuje a nic jej nedokáže ovládnout."

Upjatý zavrával, jako by ho někdo uhadil. Narazil do Toporného a Jednookého a všichni tři zůstali beze slova stát v hloučku.

Nejvyšší hleděl na tebe a čekal na odpověď. Pátrá ve jsi pohlédl na Jednookého a ostatní, jako bys byl poprvé nejistý; zírali prázdně před sebe, příliš zaneprázdnění myšlenkami na blížící se katastrofu, než aby si tě všímali.

"Vaším vědcům patří uznání," řekl jsi. "Tu nestabilitu objevili pozdě, ale aspoň na ni přišli sami. Tu katastrofu jsem nezačal já a moji přátelé; začala už dávno a právě proto jsem přiletěl do Yinnisfaru - abych vám to oznámil."

Nejvyšší poprvé dal najevo nějakou emoci. Vyskočil z pohovky a prudce sevřel opěrku. "Ty drzý barbarský pse, přišel jsi znásilňovat, loupit a plénit. Co ty víš o takových věcech?"

"Přišel jsem, abych vám zvěstoval konec všech věcí," řekl jsi mu. "Nezáleželo mi na tom, zda přijdu jako zajatec nebo jako vítěz, pokud to mohlo vzbudit lidi všech světů, aby se dozvěděli, že přicházím. Proto jsem zinscenoval invazi; taková věc se dá zařídit snadno, když v lidech rozeznáte a podnítíte několik základních vášní. Kdybych sem byl přišel

sám, kdo by se o tom doslechl nebo se o to staral? Takto je celá galaxie na nohou a upírá oči sem na Yinnisfar. Může poznat pravdu a zemřít."

"Vskutku?" pozdvihl Nejvyšší opovržlivě jedno vladařské obočí. "Než vás nechám odvést a dezintegrovat, příteli, snad byste mi mohl prozradit tu pravdu, kvůli které jste podstoupil takové pochybné obtíže?"

"S největší radostí," odvětil jsi. "Snad byste nejprve uvítal praktickou ukázkou?"

Nejvyšší však mávnutím ruky smetl návrh stranou a luskl prsty. "Jste chvást!" prohlásil energicky. "Plýtváte mým časem, kterého zbývá už tak málo. Pánové z gardy, popravte toho chlapa a jeho tělo někam uklad'te. S těmi ostatními třemi, jak se tak na ně dívám, to půjde snáze."

Strážní vykročili v půlkruhu a dychtivě se třásli na nevidanou příležitost vyzkoušet si své umění na živém člověku.

"Právě takovou ukázkou jsem měl na mysli," řekl jsi a obrátil ses proti nim.

Stráž tvořilo čtrnáct mužů. Jejich uniformy byly z vojenského hlediska nepraktické, samý prýmek, epoleta a šňůra; vytasené dlouhé, starožitně vyhlížející meče však vyhlížely každým coulem funkčně a mířily na tebe.

Bez váhání jsi vykročil k nejbližšímu vojákovi. Ten se na tebe stejně rozhodně vrhl a mohutným rozmachem sekl mečem po tvé hlavě. Nastavil jsi čepeli do cesty paži.

Meč zazvonil a roztříštil se na kousky. Šermíř zděšeně ucouvl.

Vrhl se na tebe ostatní strážní a bodali a sekali. Jejich meče se třísily a lámaly o tvé tělo. Ani jeden nezůstal celý. Strážní se do tebe pustili holýma rukama. Ohnal ses a ozval se praskot drcených kostí. Jejich paže se lámaly stejně bezmocně jako předtím jejich meče. Tobě to muselo připadat jako boj ve snu, ve kterém jsou všichni protivníci z papíru. Jejich křik zněl, jako když se trhá tenká tkanina.

Když jim došlo, že máš nějakou tajnou moc - kdo by si to byl pomyslel? - se supěním a sténáním ustoupili. Pak jsi spatřil, že z balkónu, který se objevil v hladké zdi nad tebou, na tebe míří čumák jakéhosi zlověstně vyhlížejícího přístroje.

Navzdory hrozně scéně, které byl právě svědkem, se Nejvyšší stále ovládal. Toporný, Jednooký a Upjatý se stáhli za strážce, aby tam hledali ochranu.

"Než tě anihilujeme," řekl Nejvyšší a významně pohlédl na balkón, "řekni mi, co je to za triky."

"Zkuste napřed vy svůj další trik," navrhl jsi. Abys události uspil, vykročil jsi směrem k Nejvyššímu. Udělal jsi sotva dva kroky, když přístroj na balkóně spustil. Zasvištěla salva betastřel, avšak bez účinku se od tebe odrazila a rozsypala na podlaze kolem.

Nejvyšší konečně projevil zděšení. Přelezl pohovku pohyby poněkud svižnějšími, než by se slušelo na důstojného vládce, a pozpátku ustupoval.

"Kdo jste? Odkud jste přišel?" lapal po dechu.

"To vám právě chci říci," prohlásil jsi. "Teď už vidím, že mi snad uvěříte. To, co vám musím říci, se musí dozvědět všichni lidé; když končí velká historie, je slušné, aby všichni věděli proč; člověk, který zahyne, aniž by věděl proč, je šašek."

Přicházím z nového světa za hranicemi této galaxie - nového proto, že tam proces tvoření neustále pokračuje. Nové galaxie tam vznikají z nezměrné temnoty, povstávají z přebytků nicoty. Moje planeta je nová a já jsem první člověk, který se na ní zrodil; dosud nemá jméno."

Toporný se ozval: "Takže všechny ty bláboly, které jste mi vykládal na Owlenji, byly pravdivé?"

"Ovšem," přisvědčil jsi. Nenamáhal ses mu vysvětlovat, jak ses naučil pilotovat Křiklounovu loď. Namísto toho ses

obrátil k Upjatému. "Vzpomínáte si, jak jsme se onehdy bavili o evoluci? Tvrdil jste, že člověk je jejím konečným výtvorem."

Upjatý přikývl.

"Člověk je nejzralejším plodem evoluce - v této galaxii," řekl jsi mu. Ohlédl se po Nejvyšším, po Toporném, po Jednookém. Vážnější pokračoval. "Vy jste zdejší nejvyšším výkvětem evoluce. Pomyslete jen na to množství experimentů, které příroda uskutečnila, než vyvinula vás. Začala aminokyselinami, pak přešla k amébám, diferencovaným buňkám... Byla tehdy jako dítě ve škole, ale celou tu dobu se učila. Chápejte, používám analogie, aniž bych na vás chtěl nějak lacině zapůsobit. Mnohé její experimenty - a to i pozdější, jako vědomím obdařené bloudivé buňky - selhaly; člověk je vcelku tím dosud nejvydařenějším."

V nové galaxii, odkud přicházím, příroda člověkem začíná. Já jsem první, nejprimitivnější forma života v mé galaxii - nováméba!"

Pokračoval jsi líčením radikálních změn, jakých jsi oproti nim doznal, z nichž některé by mohli zjistit lékařským vyšetřením; ve skutečnosti jsi byl odlišným biologickým druhem. Tvůj vylučovací systém byl od základu jiný, bez močového ústrojí a potních žláz. Průdušnici jsi měl zdvojenou, takže vdech a výdech probíhal různými cestami, a celek byl silnou chrupavkou lépe chráněn než u člověka. Tvé trávicí procesy byly jiné; rostlinné tkáně, které se skládají ponejvíce z celulózy, už nebyly nestravitelnou objemovou složkou potravy; celulóza se vstřebávala a hydrolyzovala na potřebnou glukózu. Proto tvůj druh nebude nikdy tak zoufale závislý na masovém vybíjení býložravců, jejichž maso obsahuje glukózu, jako byl člověk. Radikální změny se týkaly i rozmnožovacích schopností; na nové generace nepřecházely jen u lidí obvyklé vlastnosti jako například barva vlasů: geny pro chůzi a řeč zajišťovaly dědičnost i těchto jednoduchých lidských schopností. Také psychologický základ tvé mysli byl lepší, neboť úplně zmizela většina nepředvídatelné lidské pudovosti; přesto jsi oplýval altruismem a schopností vcítit se a ztotožnit se v míře, která přesahovala lidské možnosti.

Nejvyšší tě mlčky vyslechl a pak se zeptal tónem, který nepotrádal posvátnou úctu: "Jestliže jsi první svého... ehm, druhu, jak to, že toho o sobě tolik víš?"

Usmál jsi se. Byla to pro tebe prostá otázka.

"Všechna tato zdokonalení jsou pouze určitou modifikací stavby člověka, ale my máme navíc ještě jeden dar, o kterém se vám ani nesnilo: uvědomujeme si nejenom svou psychickou činnost - své myšlenky, chcete-li - ale i fyziologické procesy. Můžeme nahlédnout do své nejposlednější krvinky. Jinými slovy, žádný z našich vnitřních procesů není neuvědoměly a nám nepřístupný. Mohu ovládat činnost každého enzymu. Dosahuji takového vnitřního souladu, jakého vy nikdy dosáhnout nedokázáte; například nemoci jako rakovina, jež bývaly metlou lidstva, nás nemohou nikdy postihnout. Rozeznali a zvládli bychom je na samém počátku. Ani se v kritickém okamžiku nezhroutíme a naše chování neovládnou automatické reflexy; jelikož se známe, jsme naprosto svými pány. Vy jste sice ovládli své okolí, ale nikdy jste neovládli sami sebe."

8.

Nejvyšší sestoupil se svého vyvýšeného stupně. Ruce zastrčil do kapes a rozladěně kopl do vyplývaných betastrel na zemi.

"Měli jsme dost starostí už předtím, než jste se objevil," řekl. Jeho tvář na okamžik nabyla dětsky neúctklivého výra-

zu. Pak, jako by si uvědomil tvůj upřený pohled, se obrátil a s nuceným smíchem pravil: "Abych byl zcela upřímný, mám z vás komplex méněcennosti! Ačkoliv žiji už pět století, připadám si zase jako dítě. Nu, musíte se na našem ubohém Yinnisfaru cítit jako opravdový nadčlověk."

Jeho posměšný tón se tě dotkl: na to jste měli příliš mnoho společného.

"Jestli vám to tak připadá, tak mně vůbec ne," vzplanul jsi. "Nechápete, co vám říkám? Ve své galaxii jsem na úrovni améby. Na to snad mám být pyšný? A ti, co přijdou po mně..."

"Dost! Mám husí kůže, jen na to pomyslí!" vyhrkl Nejvyšší a napřáhl pěstěnou ruku. "Chápu vaše stanovisko: jste skromný, pokud jde o vaši moc."

"K čemu všechny tyhle řeči?" To byl Jednooký. Dosud stál bezmocně vedle Toporného a Upjatého a zabýval se marnými plány na útěk. Mnoho z toho, co jsi říkal, buď přeslechl nebo nevnímal, ale z posledních vět pochytil jednu myšlenku: že jsi jakýsi superman. Nyní k tobě přistoupil vzdorně i podlézavě zároveň.

"Vy jste nás sem dostal, tak nás taky dostaňte zpátky," vyzval tě. "A bez odkladů. Slyšel jste, co Jeho Výsost říkala o rozpadu tohoto místa. Jestli jste takový superman, dopravte nás zpátky na Owlenj."

Zavrtěl jsi hlavou.

"Na Owlenj i se vám nepovede o nic lépe, to vás mohu ujistit," řekl jsi mu. "Je mi líto, že jsem vás zapletl do takového dobrodružství, ale není to pro vás o nic horší než hledat úkryt v troskách města. A nejsem žádný superman..."

"Žádný superman!" vykřikl Jednooký vztekle. Obrátil se k Nejvyššímu a vyhrkl: "Prý není žádný superman. A přece vypil tolik jedu, že by to stačilo pro celou armádu, odrazil všechny ty meče - viděli jste to! - a hned potom přežil bez úhony střelbu..."

"Počkejte!" přerušil jsi ho. "Ty věci mají úplně jinou příčinu. Podívejte se na tohle!"

Přikročil jsi ke zdi. Byla postavena z pevných leštěných mramorových kvádrů, vybraných pro svůj jemný vzor. Opřel ses o ni napřaženými prsty a zatlačil jsi; když jsi ruku opět svěsil, zůstalo v mramoru pět vytlačených prohlubní.

Ukázka to byla prostá. Udělala na ně patřičný dojem.

Otřel sis ruku a vrátil ses k nim, ale oni před tebou ustupovali a rty měli bledé.

"A přece nejsem o nic silnější než vy," přesvědčoval jsi je. "Musíte tomu věřit, protože to je pravda. Jediný rozdíl spočívá v tom, že pocházím z čerstvě stvořeného světa, nově vzniklého neúprosnými procesy neustálého tvoření. A vy pocházíte ze starého světa."

"To přece víme..." začal Nejvyšší.

"Ano, všechno víte: teď se to pokuste pochopit! Představte si svou galaxii. Jak je stará? Nevíte přesně, ale víte, že je neuvěřitelně stará. A opotřebovává se, jako se časem opotřebovává všechno. Zeptejte se sami sebe: Z čeho je všechno utvořeno? Z přediva energie, která se materializuje v podobě protonů, elektronů a neutronů. Toto předivo energie se od počátku času opotřebovává a řídne - a s ním přirozeně řídne hmota, která se z něho skládá. Zásoby energie této galaxie se vyčerpávají: všechny protony a elektrony ztrácejí svou polaritu. Tyto základní stavební kameny všeHb hmotného jsou doslova vyhořelé: jejich náboje poklesly a částice se už nemohou spojovat jako dříve. Ocel už není ani tak pevná, jako kdysi býval papír, a dřevo je, jako bývala voda."

Upjatý ti skočil do řeči.

"Snažíte se nás obelhat!" obvinil tě třesoucím se hlasem. "To jenom vy dokázáte propíchnout mramor prstem nebo

odolat jedu, mečům nebo střelbě. Nás že má čekat smrt! Máte nás za takové blázný?"

"Ne," odpověděl jsi. "Vás čeká smrt, přesně jak říkáte. Jste složení z těch vyčerpaných částic jako všechno ostatní; právě proto jste nedokázali ten proces už dávno objevit sami. Já dokážu odolat téměř všemu, co na mne můžete vymyslet, jenom proto, že sama hmota, ze které se skládám, je nová. Jsem jediný čerstvý činitel ve vyčerpané galaxii."

Odmlčel ses a přistoupil jsi k Nejvyššímu. Byl nesmírně bledý a pohupoval se na patách, ale mužně se vzchopil a řekl: "Hodlal jsem přivolat své ministry; ale oni určitě sledovali tohle..." zaváhal a pak s úsměškem pokračoval: "Tuhle vaši audienci přes mikrofony. Ovšem pokud to, co říkáte, je pravda, pak cokoliv, co bychom mohli udělat, je k ničemu. Všichni... všichni se rozpadáme ve stíny..."

Napřímil se a dodal: "Ta běsnící přísernost, kterou jsme tam ve smíru spustili - předpokládám, že ta proces vyčerpání jenom urychluje..."

"Ano. Tkanivo se tím potrhlo a díra se zvětšuje, aby zachvátila celou vaši galaxii."

Nejvyšší zavřel oči, jako by mu temnota pomáhala situaci lépe pochopit. Jak tam tak stál, vypadal téměř jako duchem nepřítomný, avšak když opět zdvihl víčka, jeho pohled se na tebe upřel s ptačí ostrážitostí.

"Takže. Naše jedy vám neublíží," řekl. "A presto můžete žít mezi námi. Jak vám naše jídlo může poskytnout náležitou výživu?"

"Jste dost inteligentní na to, abyste si na to odpověděl sám," odpověděl jsi mu. "Když jsem svůj svět opouštěl, vzal jsem si s sebou vlastní zásobu kalorií. Neodešel jsem bez přípravy. Dokonce jsem si s sebou musel vzít kyslíkový koncentrát."

Pak jsi Nejvyššímu vylíčil, jaký účinek měla neopotřeбенá hmota tvého vzduchu na obchodníka s infocívkami Křiklouna, jak jeho organismem ničivě pronikla jako tvrdé záření. A vysvětlil jsi mu, jak užitečná pro tebe byla Křiklounova mikrocívková knihovna.

"Umíte skvěle využít příležitosti ve svůj prospěch," pravil Nejvyšší. "Blahopřeji."

Zamyšleně si přejel rukou ústa a na okamžik se zatvářil téměř pobaveně.

"Měl byste chvilku nazbyt, pokud ta otázka má ještě vůbec význam? Doprovodil byste mě? Ostatní pánové nás snad omluví; máte zcela volnou ruku, abyste si sehnali loď zpět na Owlenj nebo kam, pokud si myslíte, že to stojí za to. Rozhodnutí ponechávám zcela na vás. Už nejste nijak důležití. Mé strážce vás nebudou obtěžovat."

Jeho chování se v čemsi nepatrně změnilo. Rozhodným gestem ti pokynul a vykročil k zadním dveřím. Co jsi udělal ty? Vrh jsi přes rameno poslední pohled na zuboženou skupinku, která tak náhle přišla o povolání a smysl života, žertem jsi zasalutoval Jednookému, vyšel jsi za Nejvyšším ze dveří a zavřel jsi je za sebou.

Nejvyšší kráčel chodbou svižným krokem, který jeho předchozí zdánlivou ochablost usvědčoval ze lži. Otevřel jiné dveře a oba jste se octli na balkóně, ze kterého se otevíral výhled na pyšné město Nunion. Vál chladný večerní vítr a zapadající slunce zastřel mrak. Velkolepé panorama hlavní třídy s řekou bylo podivně opuštěné, od vzdálených věží Ap-Cleema až po Osphorské fórum. Nikde se nic ani nehnulo s výjimkou závěsu v jednom okně paláce hluboko pod vámi.

"Jak dlouho by to opotřebovávání ještě pokračovalo, kdybychom je nebyli urychlili?" otázal se Nejvyšší téměř bezděčně, když se opřel o zábradlí a shlédl dolů.

"Muselo se to zhoršovat už celá staletí," odpověděl jsi mu. "Mohlo to snad pokračovat ještě několik dalších století..."

Odmlčel ses v obavě, abys nezpůsobil další bolest. Téměř jsi litoval jeho, všechny lidi, všechny ty myriády lidí, ať už podváděli nebo hráli čestně, milovali nebo nenáviděli. Všechny jejich pošetilosti i omezenost byly prominuty: byly to primitivní mechanismy vyšlé z temnoty a do temnoty opět zapadající, obdařené zábleskem vědomí, které jim dodávalo dojemnosti.

Nejvyšší se zhluboka nadechl večerního vzduchu.

"Jsem rád, že to končí teď! Je dobře, že to končí, to je všechno..."

Znovu nabral do plic tmou přinášející vítr.

"A poprvé - se nenudím! Už žiji u dvora příliš dlouho."

Třaslavě se zasmál.

"A vy máte sedadlo v první řadě, příteli. Musí na nás být vskutku rozkošný pohled, jak se rozplýváme jako kostka cukru v horkém čaji! Musíte se však vrátit dřív, než se rozpadnou všechny naše krásné lodě. Už vás o mnoho déle unést nedokážou. Zacházejte s těmi hračkami opatrně, nebo je polámete."

"Stihnu to," ubezpečil jsi ho. "Už jste někdy slyšel o těch třech neznámých lodích, objevených na úsvitu Epochy dlouhého věku - artefakty Kakakaxo-Popraca-Luna, jak je nazývaly moje mikrocívky? Jejich původ zůstal navždy záhadou. Já nyní cítím, že musím svou jiskřičku života dopravit zpět do své galaxie stejně, jako ony lodě přinesly původní jiskřičku života do vaší."

Nejvyšší zavrtěl hlavou, na okamžik neschopen řeči.

Jemně jsi dodal: "Nezapomeňte, že se všichni musí dozvědět, co se děje. Případá mi to naléhavé."

"Nezapomenu."

Obrátil se tváří k tobě.

"Nejsem si stále jistý, jaký impuls vás sem přivedl. Něco jako nostalgie? Nebo pouhá zvědavost? Škodolibé uspokojení? Soucit? Jaké city vůči nám chováte - vůči nám ubohým stínům?"

Jakou neočekávanou slabostí se ti to zadržávala slova v hrdle, když ses odvrátil, aby ses mu nemusel dívat do očí?

"Chci, aby lidé věděli, co se s nimi děje," řekl jsi nakonec. "Tolik si zaslouží. Já... my jim to dlužíme. Vy jste... naši otcové. My jsme vaši dědicové..."

Jemně se tě dotkl a pevným hlasem se zeptal: "Co přesně mám říci lidem v galaxii?"

Přejel jsi pohledem město, v tu chvíli již poseté světly, a vzhlédl jsi k olivově zbarvenému nebi. Nenašel jsi oporu ani tam, ani v sobě samém.

"Prostě jim řekněte, jaká galaxie je," promluvil jsi. "Nic jim nezastírejte. Jsou stateční, když mají čelit tvrdým faktům. Vysvětlíte jim, že galaxie není nic víc než gigantická laboratoř, v níž příroda naslepo experimentuje. Vysvětlíte jim, jak málo v laboratořích znamenají individuální životy. Řekněte jim, že zdejší laboratoř se *zavírá*. A že se vedle v ulici otevírá nová, moderněji vybavená."

"Budu si to pamatovat," přikývl Nejvyšší. Jeho tvář již byla jen stínem ve stínech. Na staré město padla noc.

* * *

My, kteří jsme přišli po tobě, nyní zaznamenáváme tyto scény na tvou počest, tak jako ty jsi kdysi poctil člověka. *Requiescat in pace*. Odpočívej v pokoji.

přeložil Jiří Engliš

Jiří Nedvěď

Bílá je cesta do pekla

Člun měkce dosedl. Počítač oznámil ukončení přistávacího manévru a pilot převzal řízení.

To vše bylo pro Rad-dora příliš vzdálené. Lhostejně pohlédl ven. Nízké bílé budovy proti černošedé přesile planety. Jen málokterý Bragiterian by ji po Rad-sarově návratu nepoznal. Proxima II. Člun krátkým obloukem zajel k jedné z bílých kostek. Přechodový můstek spojil trup lodi s budovou. Ozvalo se krátké syknutí a vše zmrtvělo. Cekali.,

Rad-dor mlčky hleděl na pilotova záda, na "přílbu" z elektromagnetického pole chránící mozek před nezvanými hosty. Hleděl na záda člověka napjatého očekáváním. Cítil jeho nervozitu v rutinních pohybech. Únavu. Cítil jeho pocity. Vše pokřivené účinky "přílby". Soustředil se na pilotova záda, aby zahnal... vlastní pocit nejistoty? Okamžik vyrovnanosti však nepřicházel, přestože se s faktem svého zajetí již smířil. Nemá cenu se drásat pochybnostmi. Všechno, co se stalo, byla náhoda, souhra maličkostí.

Válka s pozemšťany se již delší dobu vyvíjela nepatřičným směrem. To, co mělo být pouhou epizodou v přeskupování vlivových sfér Kruhu, se stalo dlouho trvající agónií. Bylo nutné změnit taktiku. Soustředit se na válku a podřídit jí vše. Ale hlavně o tom přesvědčit Mentanty. To přede vším.

Rychle zaplašil myšlenku na útěk. Kvůli elektromagnetickým "přílbám" by bylo nutné udeřit proti jejich vědomí vši silou. Ale kde potom vzít sílu na další činnost. Převzít řízení, vyhnout se raketové obraně...

Zasyčely otevírající se dveře a vešli tři muži v uniformách. Prostřední z nich se kývnutím hlavy pozdravil s velitelem Rad-dorova doprovodu. Převzal od něj magnetický štítek a potvrdil převzetí zajatce. Potom pohlédl na Rad-dora. Modře jedovatý pohled.

"Vítáme vás."

Hlas měl prosáklý velitelskou autoritou. A klidem. Bezmezným pocitem sebejistoty a převahy nad zajatým Bragiterianem.

"Následujte mne, prosím."

Přechodovým tunelem prošli do budovy. Vše bylo úzkostlivě bílé a strohé. Vše dýchalo... či spíše sípělo strohostí a funkčností. Výtahem sjížděli kamsi do podzemí. Rad-dor pohlédl do velitelových modrých očí. Nebyla v nich nejistota, strach, otázky. Nebylo v nich nic. Jen modř.

Procházeli bílými chodbami, podél bílých zdí, čas od času přerušených obrazy krajin či výjevů, které pozemšťanům cosi připomínaly.

Jen letmo si Rad-dor uvědomil, že nepotkali nikoho z personálu, který zde určité musel být. Ano, tu a tam stáli v rozích strážní roboti. Ale pozemšťané... lidé, jak si říkají, nikde. Jen toto procházelo Rad-dorovi vrstvami vědomí, když

vstupovali do bílé místnosti. Muži z doprovodu zůstali stát venku.

"Toto je váš pokoj," řekl velitel.

Poté se otočil a odešel.

Dveře se za ním nehlučně zavřely. Rad-dor si konečně naplno uvědomil, zeje v zajetí.

Dým z cigarety stoupal líně vzhůru a mísil se s párou z čerstvě uvařené kávy. Dívka ležela na koberci, s jednou nohou položenou na gauči, a proti světlé odstíněné lampičky sledovala ladně se vlnící křivky lehounkých obláček. Dým byl bílý a působil v tomto pokoji... no, nepatřičně. Odstranila z celé místnosti vše bílé... protože bílá barva připomíná zbytek základny a... a celou válku a ruší od poklidných věcí, jako je stoupající dým a osm pevných stěn a zavřené dveře a měkká postel. Tíše hrající kvádro.

Tanja zničila v tomto pokoji bílou barvu. Agresivní barva. Agresivní a hloupá. A celá základna je tak oplzle bílá. Barva-nebarva. Klid a pohoda byly ty tam. Cítila, jak všechny atomy jejího těla do sebe narážejí. Hleděla na náhle se chvějící prsty.

Opět se na ni valila záplava zoufalství a strachu... hrůzy, se kterou bojovala a prohrávala už tolik let.

Chybou funkcí podprostorového generátoru došlo k neutralizaci a loď se objevila v sektoru kontrolovaném pozemšťany...

Rad-dor si uvědomoval to ticho. Nepomáhalo, že se pokoušel upnout vědomí na uplynulé události. To ticho pánilo. Ticho myšlenek. Nesdílel ničí vědomí... po celou dobu své existence nepocítil tak ostrou bolest samoty. Jeho myšlenky chaoticky přeskakovaly z jedné vrstvy vědomí do druhé v zoufalé snaze najít cestu ven. Ven k cíli.

Přitiskl dlaně na desku stolu. Cítil neklid... hrůzný neklid osamění. Vždy si uvědomoval blízkost druhého vědomí. Vždy stál někdo vedle něj, byť vzdálen nepředstavitelně daleko. Teď poprvé cítil chvění generátorů, které svým polem tuto místnost stínily.

Teď... poprvé... byl sám.

Pozemský křížmíc poskytl pomoc rezenské lodi přesně podle znění Konvence. Křečovitě úsměvy, falešná laskavost, nasládlá lítost. A hraný vděk. Pozemšťané nezměnili své chování ani v okamžiku, kdy objevili Rad-dora. Snad šli na jisto... snad porucha generátoru nebyla úplně náhodná.

Kapitál lodi, starý a zkušený Rezen, odříkal povinná slova protestu, když pozemšťané prohlásili Rad-dora za zajatce. Jakkoliv se Rezen snažil hovořit pohoršené, nedokázal zcela zakrýt výsměšný tón.

Po opravě loď opět vyrazila na cestu. Bez Rad-dora, který zůstal v izolaci na křížníku.

Netušil, jaké plány s ním pozemšťané mají. Jen důležitá informace, kterou měl předat Mentantům, o tajném jednání s Duchovenstvem Kruhu náhle tížila a propalovala se do všech vrstev vědomí. Pozemšťané se na nic neptali, nic nechtěli vědět. Jen aby ho co možná nejrychleji dopravili do zajateckého tábora a pak na Proximu n. Jako se smrtelnou nákazou s ním jednali. Jako s nebezpečným tvorem, jehož samotná přítomnost vyvolává strach a nejistotu.

A teď tu sedí sám v křesle. Spíše cítí než slyší bzučení generátoru, který stíní pátravé prsty jeho vědomí.

Dveře se otevřely.

Vešel muž v bílé kombinéze a s opalizující kuklou kolem hlavy. Špičatý obličej. Malé, pichlavé korálky očí posazené pod vysokým, lysým čelem. Celou hlavu, až na jemné chomáčky vlasů vzadu, měl holou. Úžasně mu odstávaly uši.

Posadil se ke stolu, který se vysunul ze zdi.

"Jmenuji se Crepke. Jsem přijímací důstojník této základny."

"Proxima II," doplnil Rad-dor.

Crepkeho oči se zúžily a tvář ještě více zešpičatěla. "To je váš názor, pane... pane Rad-dore. Nejsem oprávněn vám ho vyvracet."

Rad-dor cítil i přes "přílbu" pocity muže za stolem. Převa-ha, vědomí absolutní převahy nad zajatcem. Pocit vítězství malého tvora.

"Mám povinnost s vámi provést přijímací... pohovor."

"Přijímací pohovor v jakém smyslu?"

Rad-dor začíná cítit cosi jako uspokojující chvění. Jako by konečně nalézal dávno ztracený klid. Ten Crepke nebyl až zase tak špatný. Měl v sobě cosi z jednatelů Kruhu. Snad jejich úlisnost a hladkost. Schopnost volit správná slůvka tak, aby jejich prohazováním nabývaly smlouvy nových významů. Osudy celých civilizací stály na těchto tvorech.

"Jste zajatec, pane Rad-dore. Válečný zajatec. V tom spočívá smysl našeho pohovoru."

"Jsem člen bragiterianské mise u Galaktického Kruhu. Vztahuje se na mne imunita. Tudíž nemohu být považován za zajatce. Zde jsem držen v rozporu s Válečnou Konvencí."

Crepkeho oči se posměšně zabýskly.

"Konvence poskytuje široký prostor pro definici zajatce. Ale k věci. Podařilo se nám zjistit, že jste jednali s Duchovenstvem Kruhu. Z jednání, jak víme, vyplynuly některé závěry bytostně se dotýkající bezpečnosti Země. Mohu tyto záměry znát?"

Rad-dor pozoroval Crepkeho holou hlavu.

Tak tedy pozemšťanům se podařilo navázat důvěrné kontakty v blízkosti samotného Duchovenstva Kruhu. Smutné.

"Odmítáte mi tyto informace poskytnout?"

Ticho.

"Víte, pane Rad-dore, máme své způsoby, jak od vás ty informace dostat."

"Budete mne mučit? To je ovšem také v rozporu s Konvencí."

Crepke si pečlivě srovnal několik papírů na stole a zaklapl desky.

"V této nešťastné válce to nejsme my, kdo začal s tím, co vy nazýváte mučením, pane Rad-dore."

Důstojník se zvedl a pomalu došel ke dveřím.

"A abyste tu neměl dlouhou chvíli, nechám vám sem pustit nějaký film. Třeba záběry lidí, kteří se vrátili z vašich táborů. Příjemnou zábavu."

Dveře se otevřely a Crepke odešel. Netrvalo to dlouho a část stěny se odsunula. Objevila se velká obrazovka.

Proběhlo několik záběrů se znaky. Nebyly však psány v diktě. Rad-dor ale začínal tušit, o čem film bude. Už slyšel o různých způsobech zvyšování morálky u civilizací, jejichž příslušníci se mezi sebou dorozumívali zprostředkovaně. Zvuky či obrazy.

Na obrazovce se objevila pozemšťanka. Byla oblečená do uniformy. Její tvář se náhle prudce zvětšila, když ji kamera zabrala na detail.

Její oči. To nebyly oči myslícího tvora. Jen dvě lesklé plochy mžourající před sebe. Dva lesklé tunely do prázdna. Z koutku úst jí pomalu vytékala slina.

Ozval se hlas z kdesi ukrytých reproduktorů. Zároveň se ve spodní částí obrazu rozeběhl překlad v diktě.

"Toto je pilotka Marie - Luisa Torres," hlásal titulky, "která se před měsícem vrátila ze zajateckého tábora bragiterianské armády. Nyní je hospitalizována na psychiatrické klinice, specializující se právě na navrátilce z těchto táborů. Ona sama prodělala v tomto zajateckém táboře cosi, co bychom mohli nazvat totální destrukcí osobnosti."

Jen plochou maskou byla ta ženská tvář. Rad-dor cítil, jak jeho vědomí začíná vibrovat. To... to nebyla loutka nastrčená pro natáčení propagačního filmu. Ta žena prodělala proces hanna-toh, broušení paměti. Teprve nyní se Rad-dorovi vybavila vzpomínka na příslušníky uzavřených komunit, mentálně izolovaných. O jejich izolaci tehdy rozhodla rada Mentantů z důvodu utajení výzkumu... Snad... snad pracovali na nějaké nové zbraní proti pozemšťanům. Oficiálně se to zdůvodňovalo výsledky zajatců. Ale hanna-toh je pro pozemšťana likvidace.

Z velké dálky slyšel hlas. Pohlédl na běžící titulky.

"...a domníváme se, že Bragiteriané chystají novou zbraň, cosi jako mentální úder."

"Není to proti Konvenci?" Hlas jako by se ani neptal. Spíše konstatoval.

"Mnoho zbraní je Konvencí *zakázáno*. Například biologické a toxické. Podle našich poznatků jsou pro Bragiteriany stejně ničující jako pro lidi."

Rad-dor zavřel oči.

Mentální úder. Možnost, jak bleskově ukončit tuto válku. Zvažovala se. Ale na základě informací o rozmístění biologických zbraní na palubách křižníků Slunečního svazu a o odhodlanosti pozemšťanů použít je, bylo toto řešení zamítnuto.

Na obrazovce se objevovaly další tváře a hlas komentátora plynul v jakémsi zvláště poklidném tónu. Rad-dor ho vnímal z obrovské dálky. Z dálky svého smutku a osamění.

Věc: projekt Úřadu zvláštních akcí (UZA)

Místo: Proxima II, soustava Hebridy W, normální prostor

Kódové označení: Bílá poušť

Náplň projektu: vytyžování informací vojenského a strategického charakteru neortodoxními postupy

Charakteristika: při vytyžování zajatých Bragiterianů nelze aplikovat konvenční postupy, proto se používá tzv. mentální intoxinace, založená na možnosti zanesení destrukčních prvků v osobnosti duševně labilních lidí do vyslychaných jedinců prostřednictvím telepatického kontaktu (viz archiv UZA - povoleno pouze pro osoby pověřené na stupni 3 - 36)

Stupeň utajení: zvláště režim - O - O I

Seznam zúčastněných osob:

18. Tanja Marika Féérique, naroze. 25. 4. 2313, sektor Evropa - Francie - Lyon, zařazení: poddůstojník pro výslech
Charakteristika:

Samotářství, v dětství silné sklony k uzavírání se, léčena na autismus, v postpubertálním věku ambulantně léčena na agorafobii. Patologické příznaky choroby nevykazuje. Nutnost odborného dohledu. Intelligence - mírně nadprůměrná. Profesní působnost - 3A (podle Sweetovy škály).

Nikdy neměla moc kamarádek. Vlastně skoro žádné. Vůbec žádné.

Necítila potřebu s někým sdílet svůj čas, své útesy do světa, které by beztak nedokázala vysvětlit. Ve společnosti většinou propadala strachu. Seděla a po zádech jí běhal mráz z vidiny, zeje kdosi osloví a... Pomalu se to stupňovalo, od udivených obličejů až po všechpající úsměvy lékařů.

mlčela. Celé dny mlčela. Ti všichni lidé kolem s maskami ustaranosti postávali, komíhali se v záhadných tancích zařkávání...

Po návratu z ústavu nějaký čas pevně věřila, zeje vyléčena. Úpomě tomu věřila, když se šla dobrovolně přihlásit do války proti Bragiterianům. Armádní psychiatři však měli na vyléčitelnost agorafobie svůj názor. Tím jí byl vesmír zakázán.

Ti, co se objevili potom, byli v civilu. Měli spoustu otázek a na zamítavou klasifikaci pohlíželi s úsměvem. Hovořili o jakémsi projektu. Někde mimo armádu, či snad na jejím pomezí. Šla. Stále ještě věřila, zeje vyléčena. Oni ne. Proto ji také vzali.

Spousta testů... řady bílých plášťů a všechpajících úsměvů.

Zpočátku nechápala, co po ní chtějí.

Její myšlenky.

Znovu otevírali bolavou ránu, znovu *ztrácela* chuť s kýmkoliv hovořit. A jim to nevadilo. Snad dokonce byli rádi... to ji mělo tenkrát upozornit... na co vlastně?

Seděla v malé místnosti na palubě křižníků a mířila na Proximu II. Tehdy to pro ni bylo jen slovo, jež nemělo šedivě bílou, prachovkou příchut'. Sledovala video a nemyslela na bezedný prostor kolem.

Na Proximě II byl klid. Žádní lidé s pichlavýma očima, žádné polohlasné monology. Jen pokoj utopený v tichu a hřejivých pastelových barvách.

Pak jednou pro ni do toho pokoje přišli a odvedli ji do bílé místnosti. Seděl tam člověk... ne, ne člověk. Bragiterian. Zajatec. Byl zvláštní. Vůbec nevypadal jako ti ostatní, které znala z obrázků a zpráv ve vizi. Strach, nervozita. To cítila z toho ne-pozemšťana. Vůbec nevypadal cize. Snad kdosi z jiné země či kontinentu. Ale z jiné planety? Oči měl lidské. Z nich poznala všechny jeho pocity. Ne z kamenné tváře. Z očí mu četla nejistotu, ten zvláštní výraz štvance, který mají všechna *zvířata* zahnaná do kouta.

To je absfák, říkali jí. Nemoc z nedostatku drogy. Vypnuli opalizující "přilbu" kolem její hlavy a skoro okamžitě ucítila jemné mrazení ve spáncích. Nebolelo to. Jen ta náhlá nemožnost soustředit myšlenky... Řekli jí, zeje to on. Cítila ho. Jeho přítomnost ve svém vlastním vědomí. Přiváděli ji k němu pravidelně. Měnil se. Ten jeho strach byl větší a větší. Zaslepoval mu oči, ale vždy znovu cítila mrazení ve spáncích. Když ji odváděli, neviděla už Bragiteriana. Viděla člověka, který dostal svou drogu. Ale štěstí mu to nepřineslo.

"Co zas vodě mě chcete!"

Muž měl pouta na rukou a nohou a vyraz plný zášti. Ta obrovská hromada svalů sebou škubala, když se ji strážník pokoušeli dostat do křesla. Opalizující "přilba" kolem jeho hlavy zmizela. Rad-dor měl náhle před sebou to, co mu tísni ve začínalo scházet. Odkryté vědomí. Nezaváhal. Vnořil se do

mysli toho pozemšťana. Několik okamžiků trvalo, než si uvědomil, kam se žene.

To, co spatřil, bylo příšerné. Zabíjení, zabíjení. Ne nějaké promyšlené. Pudové zabíjení tvora, který dostane-li příležitost, instinktivně jí využije. Rad-dor se na okamžik stáhl, než se uklidnila nervová propojení v jeho vlastním mozku. Hleděl na myšlenky toho... tvora nezaujatě. Ať už to znamenalo cokoli, bylo to uklidňující. Znovuaktivovanou "přílbu" ucítil jako ledový stisk kdesi pod prahem nižšího vnímání. Ale přesto cítil úlevu. Věděl však, že to nebylo cílem pozemšťanů*

Muž měl znovu pouta. Z koutku úst mu vytékala slina.

Stála před zrcadlem a upřeně pozorovala svou tvář. Možná, že to není nemoc, pomyslela si, možná jsem jen běžnej normální cvok.

Místnost tonula v modročerveném přitnutí. Jen malá stměná lampička u zrcadla narušovala atmosféru klidu a vyrovnanosti.

"Svěrací kazajku, skotský střiky a dvanáct hodin denně spát."

Slova proklouzla podél stěn a nikým nevyslyšena spadla za pohovku.

Kom tiše, protivně pípl.

"Tanjo, doufám, že jsi nezapomněla. Za chvíli máš být u velitele," zašuměl z reproduktorku doktorův hlas.

Velitel... telitel. Je celej bílej a celej nesympatickej.

Rozevřela rty. V zrcadle uviděla špičku jazyka, jak kmitá mezi koutky úst.

"Jsem normální, běžnej cvok."

Pokrčila v nejistém gestu rameny a vyšla na chodbu. Za vesměs zábavnými pocity se zavřely dveře. Opět tu byl jen fujhnus bílých zdí.

Cítil to všude kolem. Z těch stěn. Odevšad. Smutek. Zvláštním smutkem prosáklé částičky prostředí. Vše bylo plné dutého strachu. Strachu z něčeho... strachu, který nepozná ten, kdo nikdy nebyl odtržen od celku. Strachu, který se nedá ovládnout sebelepším výcvikem. Proto to chvění a lepkavost na Proximě EL

Rad-dor si vzpomněl, jak se nedávno dozvěděl o pobytu Rad-sara na této základně. Jediný Vyšší, který se z Proximity II vrátil. Ne, nemučili ho. Ale při každém splnutí byla cítit jeho hrůza z...

"Uvědomujete si, že jste na vojenské základně? Jak to, že nemáte uniformu!"

V okamžiku, kdy tuto větu vyslovil, už velitel věděl, že Tanjauniformu nosit nemusí. Nemusí. Nemusí na ranní rozdělení, nemusí podávat pravidelná hlášení. Nemusí nic. Tahle základna vyvolávala nejistotu již od začátku a velitel se jí před svými nadřízenými netajil. Žádná subordinace, nutnost spolupráce s poťouchlými civilisty s exotickými identifikacemi. Cvoci, psychiatři, tajná služba. Tahle válka se prý odehrává i zde. Zvláštní.

A Bragiterian mlčí. Tanja je poslední trumf, který by ho mohl zlomit.

Bůhví, čím lámala ty ostatní. Ale i zvláštní tvorové, jejichž tváře se od lidských liší jen v maličkostech, v její přítomnosti postupně ztráceli svou nadřazenost a stávali se z nich lidé. Ubozí, zlomení lidé.

"Mám výjimku, pane," odpověděla polohlasně bezbarvým hlasem.

Posadila se do křesla a zaujala pozici "sedícího debila" (dlouhé minuty sedávala před zrcadlem a nacvičovala si

výraz retardovaného dítěte, ale možná si jen potřebovala nějak zdůvodnit skoro až paranoické sebezpozorování).

"Podle informací tajné služby měl náš zajatec předat jejich nejvyššímu orgánu výsledky tajného jednání s Duchovenstvem Kruhu. Rozvědka se domnívá..."

"Jsou telepate. Proč to neodeslali telepaticky? Je to rychlejší a bezpečnější," skočila mu Tanja do řeči. Tiše potlačil touhu seřvat tuhle... tuhle holku.

"Rychlé to možná je, ale ne tak bezpečné. Rezení vyvinuli s nejvyšší pravděpodobností přijímač na zachytávání depeší odesílaných tímto způsobem. A vztahy Rezenů s Bragiteriany jsou více než napjaté."

Velitelovy zuby zářily bělostí arktického sněhu. Spolu s blond vlasy a sněhobílou uniformou... a samozřejmě modrá stužka za statečnost.

Vysoký, mužný, rysy ksichtu jak z katalogu na pánské slipy.

"...a ty to z něj musíš dostat, Tanjo."

To ji vrátilo do reality.

"Musím, hm... Slíbil jste mi dovolenou."

Proč jí prostě nestačí dát rozkaz a za nesplnění ke zdi, napadlo letmo velitele. Tahle divná válka...

"Nejde to. A ty to víš."

Mlčky se zvedla. Z celé její postavy, z toho, jak nakláněla hlavu a podržela se na rameni, jasně vyplývalo, co si o svém nadřazeném myslí.

Výtah se lehce zhoupl. Zůstala stát, jako by se nemohla rozhodnout, kam jít. Samozřejmě. Do svého pokoje.

Chodba je čistá a prázdná. Ticho se prohání v obrovských spirálách, stoupá vzhůru a zase padá... aby se plazilo po podlaze. Jako tvoje chuť k životu. Jedině v posteli pod pokrývkou je svět stvořený pro tebe. Rozlehlý prostor pod peřinou, naplněný tvým dechem, tvým pocitem bezpečí mezi bezpečnými stěnami vlastního pokoje.

Dveře se otevřely a v nich stála dívka. Dlouhé černé vlasy a oči...oči...oči. Smutné oči. Jako by ty oči viděly hromadné sebevraždy mláďat na *Lagan-han* či noci křišťahových stínů v *Monom na praht*. Linka rtů ztuhlá v lehounkém pohrdání a zmatku.

Posadila se.

Sekundy odskakovaly a oni hleděli jeden na druhého.

Jeho tvář... nehnul ani brvou. Strnulé rysy. Snad sebeovládání. Viděla už jich pár. Viděla padat tyhle masky. Z tváří ne-pozemšťanů se nakonec stávaly bolestné grimasy, tolik podobné lidským.

Dotkla se senzoru na hodinkách. Opalizující "přílba" kolem hlavy zmizela. Seděli proti sobě a ona byla náhle bezbranná jako dítě proti strachu ze tmy.

Lačně se vymrštil proti jejímu vědomí. Nebyla v tom krutost. Jen potřeba. Sdílet kousek místa a cítit záchvěvy čehosi... Jakékoliv hmoty s vnitřním řádem a tím prazvláštně lechtavým zmatkem.

V prvním okamžiku si to uvědomil jen nejasně. Spíše jako přítomnost kohosi za zády. Prosíval její pocity a vzpomínky. Sál ten klid... a slyšel vlastní vnitřní hlas, jak ho volá zpět. Byl v tom hlase především strach. Bylo v něm víc strachu, než kolik dokázal snést. Co však nedokázal, bylo přestat.

Cítil se s ní sám. Jako by to její pohrdání dětinskostí, s jakou se laskal s ukrývanými touhami v cizím vědomí, byl jediný cit, který dokázala doopravdy prožít.

Nebránila mu, aby do ní vstoupil a nebránila mu v odchodu. Utíkal... když už nedokázal více snášet lhostejnost, s jakou se mu dala všanc.

Bez jediného slova vstala a odešla. Dveře se za ní a jejím doprovodem zavřely.

Venku se opřela o zeď a pomalu sjížděla na zem. S čelem opřeným o kolena plakala. Křičela by a kopala. Jen síly se už nedostávalo.

Slzy byly pryč, když jí doktor na ošetřovně vpíchl dávku sedati v. Bojovala proti spánku...

...stejně jako Rad-dor tiskl víčka k sobě a prchal před... vidinou dívky s černými vlasy, před tváří blekotající pilotky, před samotou ukrytou za smutnými očima. Slyšel pláč ve vlastním nitru, když ho zaplavila svou beznadějí a hledáním něčeho jako...

"To, co z ní, veliteli, ždímáme, jsou už jen krvavé slzy."

"A vy pochopte mě, doktore. Ten Bragiterian skrývá důležitou informaci. Buďte si jist, že pokud by pomohly elektrické šoky či jakýkoliv druh čínského mučení, klidně bych ho na něm použil. Jenomže u tvora, který dokáže ovládat své vědomí, či přesněji svá vědomí, je to nesmysl. Ale proč vám to vykládám. Ona to z něj musí dostat. Říkal jste přeci, že na ni zabral. Tak kde je problém?"

"V celém tomhle projektu. Je to zneužívání. Ona je nemocná. Měla by se léčit. Pro vás je to voják, který se má v zájmu vyhraný bitvy nechat rozsekat. Víím, co chcete říct... ble, ble, ble. Potápí se do svých depresí. To my ji tam potápíme. Vy, vyji tlačíte pod hladinu..."

"Pozor na slova, doktore! Postavte ji na nohy. Tohle musí-me dokončit. Potom pro vás zkusím vyrazit z vedení tu dovolenou. Ale nejdřív chci ty informace. Tohle je válka. Můžete jít."

Za doktorem zaklaply dveře. Zůstal tu sám s touhle divnou válkou na krku. Ve stíhačkách to bylo jasné. Oni, my. Ale tady... oni... a oni... a já. Na tyhle základně je to hodně divná válka.

Sledovala své tělo, jak se *ztrácí* v záplavě vířících bublinek. Cítila měkké podušky masážního automatu na spáncích a zátylku. Jinak už nic.

A snad ještě pálící oči a vygumovaný mozek. "Rozhovor" s Bragiterianem byl na pomezí přeludu, ale přesto jakoby stále na dosah. Jako rána, ve kterých, okamžik po probuzení, cítila hořkou, kovovou chuť zmizelého snu. Zůstávala po něm jen nejistota a prázdno a skoro až vzrušující neklid.

Ležela na výsostném území svého pokoje a sledovala barevné mapy světla na stropě. Hledala v nich, kterou část svého já postrádá tentokrát. Snad někde v uvolněných svalech, snad pod nehty nebo v^ukolenou, v bolavé kůži, v pálícím klíně, v umrtvených konečcích vlasů. Unaveně užasla, když se červená skvrna na stropě rozdvojila. Obě části se pak pomaličku začaly rozplývat.

A jen ticho a tma to mohou dosvědčit.

Tanja mechanicky žvýkala slaninu. Všechno ji bolelo. Cítila chuť noci, v každém šoustě, ve sklenici džusu, v doktorových pohledech. Ve strachu z dalšího setkání s Bragiterianem. "Vydrž. Ještě chvíli," zaslechla doktorův hlas. Odložil vidličku a upřeně jí hleděl do očí. A možná že ještě dál a dál. Opětovala jeho pohled. Snažila se do něj dát . pohrdání, nenávisť. Ale měla již jen smutek.

"Víte, doktore, co mi tady chybí? Zvuk deště a sychravého větru za oknem. To mi tady chybí. Ale tady to všechno kolem přebývá," máchla rukou a sklonila se znovu k jídlu.

Do Rad-dorova pokoje (či snad cely) vstupovala se směsící strachu, napjatého očekávání a zmatku. Posadila se a pohlédla mu do tváře. Moc, moc se tihle Bragiteriané podobají lidem. Snad jen ty rysy tváře mají jakoby roztažené do stran. Ale jinak se moc, opravdu moc podobají lidem.

"Ještě jsme na sebe nepromluvili," řekla, protože to ticho bylo horší než cokoliv jiného.

Kývl a křečovitě zavřel oči.

Znovu to ucítila. Jemné mrazení ve spáncích. Bylo to skoro nesmělé, jako by se bál... a křičel sám na sebe.

"Stůj!"

Té touze po dotyku se nedalo zabránit. Jeho vlastní já to chce a budoucnost je zapomenuta. Znovu se utápěl v jejím malém, bolavém vesmíru.

Skrýval se za ohyby vlastního napětí. Jeho mnohonásobné já se ztratilo kdesi daleko, mimo dosah. Hloubka, beztvářá prázdnota a rezignace na naplnění ho rvaly na kusy a rozhazovaly po okolí. Drásala ho a vysávala s chladnokrevností a divokou naivitou tvora, který nemá nejmenší tušení o své síle a nedokáže se jí bránit.

mlčíš a dlaň studí tvou samotou. *Budu drtit světlo hvězd. Stačí jen náznak a rozmetám galaxii. Pro tebe, pro naději tvé dlaně zradím vesmír. Otočím Slunce naruby. Chci jen tvou dlaň. Naději tvé dlaně.*

Jen to jí řekl. Nic víc.

Hleděla skrz slzy na tvář ne-pozemšťana a viděla masku tvora kdesi daleko za hranicí klidu a jistoty.

Zvedla se a odešla. Aby se nemusela dotknout jeho chvějících se prstů. Odešla pryč.

Rad-dor, aniž otevřel oči, nadiktoval do připraveného mikrofonu znění tajné dohody s Duchovenstvem Kruhu.

Stála nad umývadlem a upřeně pozorovala střenku dlouhého nože na dopisy.

Nikdy žádné nedostávala.

Dvakrát silně řízla. Kdo ví, jestli cítila bolest.

Vytřeštěnými očima hleděla na krev, mizející v proudu vody. Je rudá, oddechla si. Netrvalo to dlouho, sesula se pomalu na podlahu a usnula.

I přes bariéru cítil chvění. Přes zavřené oči cítil tepající skvrnu bolesti. Byla zvláštní. Sladká, s lehkým mrazením v otevřené dlani.

Zdeněk Kočí

Vypadni z mé hlavy!

Práskly dveře. To byl určitě ten nový doktor. Jandák se, tuším, jmenuje. Říkaly ženský na pětce, že přej snad dokonce seděl za nějaké krádeže. Jenže teď se stal mým problémem, a tak jsem si ho trochu proklepl.

V jeho záznamech byly podezřelé mezery, ale při konzultaci na pánském záchodku jsme si všechno vyjasnili. On sice ještě netušil, že jsem tady šéf, ale brzo se mi bude klanět. Jako ostatní. Jako všichni. C vak! Probůh, je to tady zas.

Ozvaly se kroky zdravotní sestry, pak rámus, křik. Koma. Jednotka intenzivní péče.

"S ním je to vždycky stejné, doktore Jandáku," říkal primář nad pacientem. "Vždycky jednou za dva měsíce zčistajasna upadne do komatu. Trvá to pět, šest dní a pak se najednou probudí. Má nádor na mozku, inoperabilní, ale nezvětšuje se. Na to, že je mentálně postižený schizofrenik, je tohle docela legrace." Primář se podíval na Jandáka. "To jsou vaše případy, tady s Tomášem máte celkem tři pokoje. Až se probudí, vrátíme ho zpátky na pětku. Tak co, spokojen?" Zářivý úsměv.

Jandák se zamračil. "Samořejmě."

"Slyšel jsem, že jste měl docela

úspěchy s několika autisty," zatvářil se primář trochu kysele. "A pak se to trochu zvrtilo."

"Jistě," odpověděl Jandák zahořkle. "Ta nehoda mi zkazila rok práce. A co se týče peněz, o kterých jste jistě slyšel, tomu nevěřte. Shořelo to všechno v autě i s těmi chudáky. Dopravní nehoda," dokončil tupě Jandák.

"Já vás neobviňuji. Jenom se vás snažím připravit na sestry. Snažte se je prosím neprovokovat, i tak to mají dost těžké."

Jandák se na primáře podíval a ten bezděky odvrátil hlavu, na chvílku strnul, potřásl bradou a prkenně vypochoďoval z místnosti.

Rovnoběžky se sbíhaly v nekonečnu, protnul se, zastavil se prostor i čas, pak se zase rozběhly, oběhly svoji kruhovou dráhu a zmizely někde v dálce za nekonečnem. Prostor ztratil smysl. Z rovnoběžek se stal čarník a pak kruhoboule. Nakonec se hromadice časoprostorů rozkondenzovala na shlukanec. Vlastní názvy pro vlastní svět.

Před shlukancem se začala rýsovat silueta. Muž v plášti. Chá, doktor. Primář. Ne, není to primář, to bude ten nový, Jandák mu říká. Já ho nechci. Nikoho nechci a bolí mě hlava. Strašně mě bolí hlava.

Vrat¹ se zpátky!, slyším ďáblovu volání.

Jandákovy rysy ztvrdly na kámen. Narostly mu rohy. Hlava se asi rozskočí.

Pojď zpátky a neblbni. Ví, že mě slyšíš, říká poněkud naštvane Jandák.

Blbost! Nikdo mě nemůže slyšet. Jsem sám.

Nejsi sám. Teď jsem tu já, tak koukej mazat pryč.

Nechci, nechci, nechci! To je moje. Já jsem si to objevil. Ty nemáš právo tady být! Cítím hroznou bolest. Kosti. Srdce. Játra. Vrat se, zabijíte to, pokračuje Jandák už docela klidně. Zavřel jsem oči. Plonk!

"Hele, vzbudil se," zazvonila kovovým hlasem jedna z mladších sester. Jandák seděl nehybně na posteli a upínal zrak na Tomášovu tvář. Ten otevřel oči a nechápavě zamrkal. Otevřená ústa.

"Jak se cítíte?" zeptal se Jandák. Sestra vyprskla smíchy.

"Lulat."

"Pane doktore, takhle s ním nemůžete mluvit," smála se sestra.

"Vid', Tomášku, budeme dělat kaků."

"Lulat, tulat, kaků, kaků." Jandák zdvihl obočí a přes tvář mu přeletěl stín.

"Je to opravdovej debil. IQ pod čtyřicet a navíc má ten nádor. Do léta nevydrží. No, alespoň můžu říct primáři, že už se probral," dodala sestra a svižně odkráčela.

"Tak ty ses debil," pronesl Jandák a usmál se. "Tak to tě budeme muset vyléčit."

"Pane primáři, ten no věj doktor je něj akej divnej. Pořad mluví na ležáky, jak když jsou bůhvíjaký lidi," pomocná sestra Mrázková tlumočila kolektivní stížnost "Domluvte mu, nebo se to ty grázlici naučej a budou to opakovat od rána do večera."

"Já už mu to nějak vysvětlím."

O dva měsíce později.

Hanavánek se protáčí po stugurce a snaží se dohánět šmucánky. Jsem šťastný. Chápu dokonalou virtuozitu jejich představení.

Vrat se ke mně!

Je tu zase ten parchant. Vypadni z mého světa, vypadni z mé hlavy!

Pojď zpátky.

Kašlu na něj. Něco mě nutí zavírat oči. Všechny.

"Lulat, lulat."

Mé neoblaťneš!

To je parchant.

Ne, jsem telepat. Ví, že tam jsi, že jste tam oba. Rozumím tomu, nás je taky víc.

Nevěřím. Táhni! Vypadni z mé hlavy!

Už jsi tady, vid? Vrátil ses. To je dobře.

Hajzle, zničil's to, zabil jsi šmucánky.

Ne, zachránil jsem tě, zabilo by tě to.

Pra, zabilo by to jeho, toho debila, kterej má nade mnou moc.

Ne, zničilo by to tvoji tělesnou schránku a s ní i tebe. Věř mi. Něj si první.

Schizofrenik?

Ne, i když to taky. Quatropatik.

"Lulat, lulat, lulat."

Nevydržím to, musím pryč, umřu.

Vydři to s ním, já ti pomůžu. Vím, jak na to, se vším ti pomůžu.
"Tak pojď, budeme dělat kaků."

"Pane doktore, mám na vás stížnosti. Zanedbáváte pacienty na úkor Tomáše Havleny. Co mi k tomu řeknete?" pravil primář docela otráveně.

"No, víte, ten případ je docela zajímavý," začal poněkud krkolomně Jandák.

Nechápu, co je na nich zajímavého, pomyslel si primář a nahlas řekl: "Chápu, chápu, ale snažte se je nezanedbávat. Už jste tu čtyři měsíce a to je dost na to, abyste pochopil zdejší rytmus."

"Vynasnažím se, pane primáři."

Čekal jsem na něj. Dokonce jsem se na něj těšil, barbiánci vypadali sice velmi pronitoidně, ale přece jen jsem na něj čekal.

Dva měsíce! Skoro celé dva měsíce, kam ses ztratil?

Musel jsem pryč, Jandáku. Ta debilita mě žáby í. Nenávidím ho. Zabijeme ho.

Vy jste ale debil! Chcete, abych chcípnul taky, co?

Ne tělo, zabijeme toho idiota, co se ve vás usadil. To bude ta jednodušší část, horší to bude...

Co je? Co je horší? Proboha, Jandáku, co mi chcete udělat?

Vzít ti tvůj svět.

Ty hajzle! Minuta ticha.

Hodina ticha.

Lakonické konstatování. Proč to chcete udělat?

Ještě nepřišel čas, aby to někdo používal. Až ho zabijeme, je důležité, abys byl normální.

Já jsem normální. Jsem. Jsem. Jsem!

Chápu, ale je to bolí. Bolí je, kdy z se na nekoukáš. Nejsou na to připravené.

Kdo?

Šmucánci, ruchánci, nebo jak jim říkáš. Řekli mi to. Jsou to bytosti.

V pokoji byl cítit benzín.

Jaké bytosti? Mají něco společného s mým okem? S mým třetím okem?

Jasně, oko. Oko nebo nádor, jak říká primář. Je to brána do čtvrtého rozměru. Žijí tam bytosti, které zabíjí, když je někdo pozoruje. Bere jim to čas.

Ne! Nedám se o to připravit!

Myslel jsem si to.

Jandák škrtl zápalkou a pak rychle vyběhl z místnosti. Tentokrát se nedá chytit.

Mezi šmucánky přibyl nový krucánek. Má podezřele jasné oči.